

7/20 = tweede zit

Slecht nieuws voor studenten die hun boontjes telkens bij de deliberatiecommissie te week leggen om ondanks hun traditionele onvoldoendes jaarlijks over te kunnen gaan. Vanaf volgend academejaar (2005-2006) veranderen de regels immers grondig. Dit allemaal als gevolg van de invoering van flexibilisering aan de K.U.Leuven, waarbij van 'compenseren' van buispunten wordt overgestapt op 'tolereren' van buispunten.

Concreet treden de volgende regels in voege: haal je op alles minstens tien op twintig, dan slaag je. Daarnaast zijn met een percentage van 54 twee buispunten op maximaal twee opleidingsonderdelen verschoonbaar. Wie één 9/20, één 8/2 of twee keer 9/20 heeft, is dus geslaagd vanaf 54%.

Voor eerste bachelors — enkel voor hen — komt daar nog iets bij. In de eerste plaats gelden bovenstaande regels. Daarnaast zijn met een percentage van 56 drie buispunten op maximaal twee opleidingsonderdelen vergeeflijk. Ook een 7/20 of een 9/20 én een 8/20 zijn in eerste bac dus te permitteren.

De examencommissie kan wel nog steeds soepeler optreden onder bijzondere omstandigheden. Niet enkel de regels om te slagen wijzigen vanaf 2005-2006. Ook de proclamatie verdwijnt in haar huidige vorm en wordt teruggebracht op een schriftelijke mededeling. Het huidige, jaarlijkse systeem van graden zal ook veranderen met enkel nog een graad op het einde van de opleiding.

Lees meer over flexibilisering op p. 4&5

K.U.Leuven kinderlijk naïef met Chinezen

Welke universiteit of hogeschool pakt er niet graag uit met haar internationale projecten? Vooral samenwerkingsakkoorden met China zijn tegenwoordig erg populair. De Chinese studenten zijn niet meer weg te denken uit het Leuvense straatbeeld. Toch is het hele verhaal niet zo rooskleurig als de instellingen graag laten uitschijnen. Er zijn tal van problemen die niemand graag in de media laat komen, omdat het moderne en professionele imago van de instellingen zo aangetast zou worden. Toch gaat het niet om kleine details die mislopen: zo neigt het aantrekken van de studenten soms naar mensenhandel.

De voormalige ambassadeur in China

laakt de uiterst naïeve houding en het gebrek aan professionalisme van de Vlaamse onderwijsinstellingen. Heel wat Vlaamse hogescholen hebben zich in hun blinde ambitie vergalopperd en hebben zich laten misbruiken door allerlei malafide organisaties. Maar ook met legale studenten zijn er problemen: de slaagcijfers zijn vaak dramatisch laag en Chinese studenten hebben het vaak moeilijk om in onze maatschappij vlot te functioneren. In heel het prachtige China-verhaal van onze universiteiten en hogescholen klinkt er meer dan een valse noot.

Lees het China-dossier op p.11-15

Penrose, Sexton en Kleisterlee geëredoctor

De K.U.Leuven reikt dit jaar op haar Patroonsfeest op 2 februari slechts drie eredoctoraten uit. Voor zijn laatste jaar als rector werd immers verwacht dat Oosterlinck meer eredoctoraten zou uitdelen. De Britse wiskundige Sir Roger Penrose, de Amerikaanse jurist John Edward Sexton en de Nederlander en Philips-topman Gerard Kleisterlee vallen dit jaar in de prijzen. De eerste twee in de eerste plaats wegens verdiensten, industrieel Kleisterlee kan vooral zijn vriendschap met rector Oosterlinck in rekening brengen.

Wat opvalt aan de drie is dat er niet echt een flitsende naam bijzit, terwijl de UGent de jongste jaren zowel Nelson Mandela als Kofi Annan een eredoctoraat overhandigde.

Opvallend ook dat net zoals de laatste jaren weer geen van de drie uit de culturele sector afkomstig is. Dat is te wijten aan rector Oosterlincks afkeer van die sector.

Drie namen werden dus weerhouden. Dat kwam vooral door het late contacteren van de mogelijke eredoctoren, zodat hun agenda voor 2 februari al vol was. Mogelijke eredoctoren worden immers altijd eerst gepolst of ze al dan niet interesse betonen in een Leuvense eredoctoraat. Dit is de normale gang van zaken bij de toekenning van universitaire eredoctoraten. Zo bedankte U2-zanger Bono vorig jaar voor de Leuvense onderscheiding.

Lees meer over de eredocs op p.7

VERDER IN DIT NUMMER:

- Steun uit onverwachte hoek 2
- Ruzie maken kunnen ze al 3
- Quoteren als de beesten 5
- VUBVUBVUB 6
- Machiavelli was er niks tegen 8-9
- VB: De verboden tapes 10
- Move over Pope Jope 16-17
- Proffen aan de valium 18
- Hand in hand terug naar eigen land 20
- Utopische koorknapen 21
- Een extra portie friet voor Kristof 22
- Move over Freya 24

Een vruchtbaar oudjaar/nieuwjaar, gelukkige examens en vrolijk Pasen gewenst. En vergeet ons kerstwoordraadsel op p. 22 niet in te vullen!

De Redactie

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Toetreding

De kogel is door de kerk: Turkije mag bij de Europese Unie. Goed, er moet nog onderhandeld worden, maar geen zinnig mens twijfelt eraan dat er een overeenkomst gevonden zal worden. Binnen dit en een aantal jaren zal Turkije dus deel uitmaken van de Europese Unie. Daarmee lijkt een einde te zijn gekomen aan een felle discussie over de wenselijkheid én de mogelijkheid ervan.

Weinig kandidaat-lidstaten zorgden voor zoveel controverse en zo'n verhit debat als Turkije. De meeste Oost-Europese landen zijn zonder al te veel heisa binnengesukkeld. Het lijkt dus op het eerste zich erg positief dat er — eindelijk — eens grondig werd gepraat over een potentieel lid. Hebben we nu geen verstandiger besluit genomen, na zoveel praat- en denkwerk? Per slot van rekening zijn alle argumenten uitgebreid aan bod gekomen en is elke redenering uitvoerig geanalyseerd. Beter toch?

De discussie had inderdaad heel zinnig kunnen zijn, maar was dat helaas niet. De discussie is nooit in essentie gevoerd, hoeveel zinnige argumenten er ook zijn aangevoerd door zowel voorstanders als tegenstanders. Die argumenten waren op zich allemaal correct, maar toch spraken ze mekaar soms tegen. Hoort Turkije geografisch eigenlijk niet bij Azië en niet bij Europa? Klopt. Hoort het cultureel en sociaal niet meer bij Europa? Ja, misschien ook wel. Is Turkije dan niet overwegend een moslimland? Ja, dat wel. Maar is het langs de andere kant ook geen streng seculier georganiseerde staat? Zeker weten. En zo waren er nog tal van argumenten: het geo-strategisch belang, het economisch belang, de mogelijke migratiestroom, de Amerikaanse invloed, het schenden van mensenrechten, enzoverder.

Op zich allemaal heel zinnige argumenten, maar ze werden langs mekaar heen gelanceerd. Geen enkel argument kon doel treffen, omdat ze niet erkend werden door de ander. Er werd driftig langs mekaar heen gepraat, niet op twee maar op drie of vier verschillende niveaus. Zo blijft het debat, hoe zinnig de aangedragen ideeën ook zijn, toch volkomen inhoudsloos. En dus kan er ook niet gesteld worden dat er een beslissing is genomen na een ernstige en diepgaande discussie.

Nu zijn de regels van de Europese Unie niet op Turkije toegepast, maar is er gekeken welke regels er van toepassing zouden kunnen zijn voor Turkije. Er had in feite, onafhankelijk van de casus Turkije, nagedacht moeten worden wat nu precies het doel van de Europese Unie is. Is het een militair strategische bond? Een economische unie? Een culturele ruimte? En als het een mix is van die elementen, wat is dan precies het evenwicht? Die vragen hadden gesteld moeten worden. En eenmaal als daar een goed gefundeerd en algemeen aanvaard antwoord op geformuleerd was, hadden de voorwaarden toegepast kunnen worden op een kandidaat-lidstaat, zoals Turkije. En in de jaren daarna op andere lidstaten. Dat zou tot een objectief, of toch zeker objectiever, oordeel geleid hebben. In feite speelde er nu louter politieke willekeur. Of juist: maar weer eens eigenbelang.

Bram Delen & Gijs Van Gassen

Rector O.

"Ge moet zien dat uw gebit altijd goed vastzit als ge uw tanden laat zien," begon rector O. zijn uiteenzetting met een dooddoener. Hij gaf deze week intensieve training aan zijn potentiële opvolgers: Marc De Craemcliniec en Marc Vandevenne. "Kijk zo!" demonstreerde O. terwijl hij breed grijnzend zijn gebit de kamer liet verkennen. "Nooit een zaak op inhoud spelen," vervolgde hij zijn discours, "dan verliest ge sowieso. Enfin, dat is althans mijn ervaring." Vandevenne noteerde ijverig in zijn zwarte notitieboekje, terwijl De Craemcliniec hautain pufte en bij zichzelf dacht: dat weet ik toch al lang.

"Beginnen stampvoeten is altijd efficiënt," liet O. zien terwijl hij met zijn maatje 40 het stof van het rectorale tapis plein liet opwaaien. "En vervolgens kwaad worden. Neen, woest... Begin dan te roepen en te tieren. Verwijt de tegenstander dat ze u persoonlijk willen raken en als ze u persoonlijk raken, verwijt hen dan dat ze niet op de man spelen. Altijd onredelijk zijn, daar komt het op neer," besloot O. met nog steeds dezelfde artificiële grijns op het gelaat.

Vandevenne begon al lichtjes te panikeren en vreesde dat — als dat de essentie van de zaak was — het rectorchap hem niet zou liggen. Terwijl De Craemcliniec geeuwde en bij zichzelf dacht... jawel: Dat weet ik toch al lang. De Craemcliniec lag nu helemaal onderuitgezakt in zijn stoel lam te wezen. "Bon," bulderde een enthousiaste O. die het lesgeven weer helemaal zag zitten. "Wat moet ge dus vooral doen als ge rector zult zijn?" De Craemcliniec ietwat mollige wijsvingertje ging de lucht in, in tegenstelling tot de rest van zijn lichaam, dat zo vadsig mogelijk bleef liggen waar het lag: "gaan dineren met alles en iedereen die ge tegenkomt en aan iedereen beloven dat hij vice-rector wordt", bracht hij met de grootste moeite uit. "Ja!" gilte O. vreugdevol in contrast met de vorige spreker.

"Euuuh...", bracht Vandevenne uit, "En

uw erewoord dan? Ge kunt toch niet zomaar alles aan iedereen beloven?" De Craemcliniec barstte uit in een sardonisch lachen zoals enkel Keizer Nero dat kon, om vervolgens Vandevenne stiefmoederlijk op de schouder te kloppen en hem geluk te wensen met zijn campagne "die toch maar traagskes van de grond komt". Ondertussen was O. zo in over-drive gegaan in zijn lesgeven dat hij zich klaar voelde om na zijn rectorchap terug voor de aula te staan. Hij liet zich meteen inschrijven als gastspreker voor de opvolger van de opvolger van een vak dat waarschijnlijk niet vaak meer gegeven zou worden. Kwestie van zijn pensioen veilig te stellen.

Toen Vandevenne terug in zijn kantoor aankwam, was hij geheel in de war. Al dat gestudeer op die zware dossiers, was dat nog wel nodig? O. had immers gezegd dat roepen voldoende was om je gezag te vrijwaren en hij zag vanuit zijn raam De Craemcliniec de straat oversteken, richting restaurant om zich alweer vol te proppen en iemand naar de mond te praten.

Vandevenne sloeg zijn handen en ogen ten hemel en hoorde plots de stem van God die sprak: "Marc, laat die twee kiekens voor wat ze zijn. Ik zorg er wel voor dat gij rector wordt. Per slot van rekening zijt ge theoloog en is dit nog altijd een katholieke unief." Sindsdien loopt Vandevenne permanent glimlachend rond, zegezeke. En De Craemcliniec? Tja, die werd plots erg ongerust toen hij hoorde dat Vandevenne een geheime bondgenoot had. Want God, die neem je niet zomaar even mee op restaurant om hem de post van vice-rector aan te praten. En naar het schijnt heeft God nog een pak meer stemmen dan de faculteit geneeskunde. De Craemcliniec veegde enkele zweeddruppels weg van zijn voorhoofd en bedacht dat hij misschien ook best begon aan een inhoudelijk programma om verkozen te raken.

Paul-Henri Giraud

Horizontaal

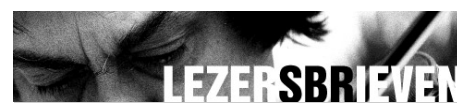
1 Stad der lijken 2 Staat - Hoofdstad 3 Boom - Koninklijke Sterrenwacht België 4 Dier dat slechts één dag per jaar leeft 5 Academische lerarenopleiding - Aardappelsoort 6 Plus - Boom 7 Schoonmaker 8 Volgeling - Negatief voorvoegsel 9 In werking - Jong Nederland - Geestelijke 10 Laatstleden - Bloem

Verticaal

1 Tweezijdig 2 Populair dier bij kerstmis - Staat 3 Tijdperk - Geladen deeltje 4 Een hoop Y's 5 Palestijnse partij - Een kleine letter 6 Wat na verbranding overblijft - Blauw manneke 7 Aanwezig bij hoop vrouwen 8 Dient om verticaal geklasseerd te worden - Meisjesnaam 9 Alstublieft - Neon - Gordel 10 Inhoudsmaat - Amerikaanse stad

Dries De Smet

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2			■		■					
3		■				■				■
4									■	
5		■				■				
6			■		■					
7									■	
8								■		
9				■		■				
10			■							



LEZERSBRIEVEN

LOKO en VVS

Bij het lezen van de hele heisa rond VVS in nummer 11, heb ik me enkele bedenkingen gemaakt. Ik heb zeker niet de bedoeling op te treden als advocaat van de VVS-duivel, meer zelfs, de kritiek in Veto 10 dat VVS het vaak niet zo nauw neemt met de eigen statutaire bepalingen (er worden naar mijn mening te veel zaken informeel gebricoleerd) treed ik zeker bij.

In deze zaak had het VVS-bestuur het echter bij het rechte eind: in artikel 19 van het Huishoudelijk Reglement staat dat bijkomende inschrijvingen, betrekking hebbende op het vorige (!) academiejaar enkel tot de derde (!) algemene vergadering kunnen worden ingediend. Ik denk wel dat de Raad van Bestuur van VVS nalatig is geweest wat betreft het meedelen van de stemmenaantallen tijdens de eerste algemene vergadering.

De kern van de zaak ligt volgens mij echter elders. Ik snap niet vanwaar bij LOKO de grote afkeer van officiële cijfers, van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, komt. Die officiële cijfers (de enige!) van het aantal inschrijvingscijfers, worden elk jaar in februari door het departement onderwijs vrijgegeven en zouden in mijn ogen de enige bron moeten zijn om het stemmenaantal in VVS-vergaderingen te bepalen aangezien het de lat voor alle instellingen zou gelijkleggen. Wat heeft men in Leuven tegen een faire methode? Zowel GSR als LOKO zouden dan terugvallen op drie i.p.v. vijf stemmen, maar dat zou gewoon correct zijn en het evenwicht met de studentenraden van de hogescholen herstellen. Vanaf het moment dat men extra briefjes in rekening brengt, is de instelling die het best kan foefelen de gelukkigste. Het is daarbij voor LOKO mooi meegenomen dat de K.U.Leuven voldoende ervaring heeft met het naar buiten brengen van cijfers die een enorme discrepantie vertonen met de officiële, op het indoctrinerende af. Het gaat hierbij om intellectueel bedrog aangezien steeds opnieuw een foutieve perceptie bij de buitenwereld wordt gevoed. Blijkbaar heeft men bij LOKO meer vertrouwen in het loodgieterswerk van de eigen administratie dan in de kracht van de democratie.

Stijn Baert,
studentenvertegenwoordiger in de Raad van Bestuur van de Universiteit Gent en in de Raad van Bestuur van de Associatie Universiteit Gent

LOKO en politiek

In heel de ophef rond het niet meer innemen van politieke standpunten door LOKO lijkt er toch één aspekt over het hoofd gezien: LOKO overkoepelt studenten van alle mogelijke politieke strekkingen en neemt in hun naam standpunten in. Als ze een politiek standpunt inneemt, kiest ze partij voor één strekking, en dat kan dus niet. Leuven telt trouwens een brede waaier van politieke verenigingen, van NSV, CDS, KVHV, LSV, tot ALS, MLB, Socialistische Jonge Wacht... en het is hun taak om politieke standpunten in te nemen. LOKO moet dat niet in hun plaats doen. Het is geen verontschuldiging dat ze dat in het verleden dikwijls gedaan heeft: ze is dan telkens fout geweest. Hoezeer sommige Leuvense 'oudstrijders' ook protesteren. Al toen in de late jaren 60 de uiterst linksen hier aan de K.U.Leuven nog maar drie man en een paardenkop uitmaakten, verkondigden ze hun standpunten met "De Leuvense studenten eisen...", en dat is dus altijd een grote intellectuele oneerlijkheid geweest.

Marc De Cooman, student

Alma2 moet tegen 14 februari een heel nieuwe look aangemeten krijgen. Om die twee maanden te overbruggen kondigt Alma verschillende initiatieven aan, zoals 'Koken op kot'. Ook met de sponsoring lijkt alles de goede richting uit te gaan.

Wim Gemoets

De grootste bedoeling van de vernieuwing van Alma2 is om het 'reftergevoel', zoals dat wel eens genoemd wordt, weg te werken. Alma moet een knusse en moderne look meekrijgen, waar je niet alleen terecht kan om te eten.

Het Alma-restaurant moet namelijk een multifunctionele ruimte worden, met ook enkele rustige plekken waar je bijvoorbeeld ongestoord kan studeren. Omdat niet iedereen rust wil, wordt de rechtervleugel een onafhankelijke ruimte waar je kleinschalige fuiven kan organiseren. Langs de kant van de Van Evenstraat komt er dan weer een heuse broodjeszaak, met broodjes die écht vers zijn.

Ondanks dat Alma2 in verschillende ruimtes onderverdeeld wordt, zal de capaciteit van het studentenrestaurant zeker niet verminderen. "Dat komt", zo stelt Jef Van Eynde, directeur van Alma, "omdat we flexibeler met de verschillende ruimtes kunnen omgaan en de tafels anders opstellen. Ik verwacht zelfs dat we vijftig plaatsen meer kunnen creëren."

Reclamepaneel

Een andere, meer serieuze component van de vernieuwingsoperatie is het financiële plaatje. Alma2 mag dan wel tijdens de vakantie en examens gesloten zijn, zo'n tijdelijke sluiting betekent alleszins een inkomstenverlies. "Maar dat is een consequentie van de vernieuwing waar we nu eenmaal niet onderuit kunnen. We houden er uiteraard rekening mee en proberen het inkomstenverlies maximaal op te vangen", rede-

neert Van Eynde. "Dat doen we onder andere door de kerstmarkt die we tot 23 december aan Alma2 organiseren. Daarnaast gaan we ook van start met het project 'Koken op kot'. Zoals de naam al doet vermoeden, kan je ons dan gewoon op je kot uitnodigen en koken wij voor je. Ik ben er me natuurlijk van bewust dat we met zulke initiatieven niet alle verlies kunnen opvangen, maar het is wel een manier om de banden met de studenten te behouden."

Naast het inkomstenverlies dient de vernieuwing natuurlijk ook gefinancierd te worden. De hele operatie wordt geraamd op 350.000 euro, exclusief btw. Alma zelf investeert 250.000 euro. Voor de rest wordt gerekend op sponsors, die door het bureau Creative Communication binnengehaald moeten worden. En het is net met de sponsoring dat er bij P@lma vanalles misgelopen is. Daardoor moet Alma voor P@lma nog zo'n 25.000 euro ophoesten. "Bij Alma2 gaat de sponsoring wel de goede kant op. We hebben al een bedrijf gevonden, dat de vloer wil financieren en er zijn nog enkele andere potentiële sponsors, waarmee we momenteel onderhandelingen voeren. Maar tot vandaag ziet alles er nog goed uit."

Bij Sociale Raad heerste er aanvankelijk wat argwaan dat Alma in een reusachtig reclamepaneel omgetoverd zou worden. Van Eynde: "Vanuit de Raad van Bestuur is duidelijk het signaal gekomen dat de Alma níet in een kakofonie van reclameaffiches zal veranderen. Er komt in de inkomhal ook hoogstens één zuil met de naam van de sponsors."

Ondertussen ziet de eindbalans van Alma voor 2004 er ook rooskleurig uit. Alma raamt dit jaar namelijk een winst van 180.000 euro.

'KOKEN OP KOT' SLAAT DE BRUG TOT FEBRUARI

Alma2 volgens een vernieuwd recept



(foto archief)

MINISTER PRESENTEERT CONCEPTNOTA

ALO-hervorming bijna af

De lerarenopleiding wordt grondig hervormd. Vorige week stelde minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke (sp.a) zijn Conceptnota lerarenopleiding voor die de krijtlijnen uittekent voor de vernieuwde opleidingen. De Leuvense studentenkoepel LOKO is echter niet onverdeeld positief over de plannen van de minister.

Laurens De Koster

Nu de eerste studenten in eerste bac al bijna aan examens toe zijn, is de BaMa-hervorming zo goed als afgerond. Ook voor de Academische Lerarenopleiding (ALO) is de nieuwe structuur bijna af. In de Conceptnota van minister Vandenbroucke worden enkele knopen doorgesneden rond de duur, de instroom in het beroep en vooral de stage.

De lerarenopleiding werd geëvalueerd in 2000-2001, waarop er een consultatie-ronde volgde met scholen. Daaruit bleek dat de stage het pijnpunt is in de ALO: ze is niet altijd praktijkgericht genoeg en ook de begeleiding kan beter. De nota probeert hierop antwoorden te bieden door de stagecomponent van de ALO uit te breiden tot dertig studiepunten — een volledig academiejaar beslaat in principe zestig studiepunten — en de mogelijkheid van ingroeibanen.

Helpt

Een ingroeibaan houdt in dat een beginnende leraar in zijn eerste jaar wordt begeleid door een meer ervaren leraar in de school, zijn mentor, die in ruil wat minder les moet geven. Ook tijdens de stage moet de mentor de student al ondersteunen. Met de ingroeibanen is er nog een andere nieuwigheid: ze zouden in bepaalde gevallen de stage kunnen vervangen, zodat de studenten al bijna volwaardig leraar zijn

tijdens hun opleiding — en dus ook betaald worden, zij het slechts aan twee derde van hun collega's.

Het stond al een tijdje vast dat de ALO niet tot een mastertitel zou leiden en dat wordt bevestigd door de nota. De omvang zal echter wel van vijftien naar zestig studiepunten gaan, de helft stage en de helft praktijk, waarbij de praktijk alleen de stage omvat.

De vernieuwde ALO zal op twee manieren gevolgd kunnen worden: het bestaande systeem waarbij de student tegelijk met of na zijn studies de aanvullende opleiding volgt, blijft bestaan, maar er komt ook een nieuwe mogelijkheid om het theoriegedeelte van de lerarenopleiding te volgen als afstudeerrichting in een master van 120 studiepunten — standaard twee jaar dus. Concreet zouden bijvoorbeeld studenten rechten of burgerlijk ingenieur voor dertig studiepunten keuzevakken kunnen volgen in de richting 'leraar', zodat ze na het behalen van hun diploma alleen nog een stage moeten lopen om zich leraar te mogen noemen. Die stage kan dan een klassieke stage zijn of een ingroeibaan.

De Leuvense studentenkoepel LOKO vindt het geen goed idee om theorie en praktijk zo rigoureuze op te splitsen als in het voorstel van de minister. Studentenvertegenwoordigster Céline Eeckhout vindt dat de studenten zo snel mogelijk kennis moeten maken met de praktijk: "De 'praktijkshock' moet zo snel mogelijk ingebouwd worden in het programma. Zo kan een student geleidelijk wennen aan de lespraktijk en zal het voor sommigen snel duidelijk worden of ze verder deze richting willen ingaan." LOKO verkiest dan ook een oplossing waarbij de stage wordt geïntegreerd in het theoriegedeelte.

RUZIE TUSSEN POLITIEKE STUDENTENVERENIGINGEN

NSV prijst liberale consequentie

De Nationalistische Studentenvereniging (NSV) en het Liberaal Vlaams Studentenverbond (LVS) zijn niet te spreken over de andere politieke jongerenorganisaties. Ze hekelen Animo (sp.a), Prego (Spirit) en vooral Jong Groen! omwille van hun afwijzende houding tegenover extreme partijen in een debat onder politieke jongerenverenigingen.

Maarten Goethals

De samenwerking tussen Animo, Prego en Jong Groen! is al langer bekend. Ze is veruitwendigd in een 'blow-in' in Antwerpen, met als opzet het verstreken van uitleg over de huidige drugswet en om de politici het signaal te geven dat veel nog onduidelijk is. 'Joenk', want zo heet de coalitie tussen de drie, heeft al in een eerste bijeenkomst de discussie begonnen met politiek geïnspireerde studentenbewegingen. In de eerste plaats om elkaar beter te leren kennen en dat op een recreatieve, plezierige manier.

Slap

"Het is niet de bedoeling om elkaars standpunten te leren kennen, die weten we toch, maar het gaat hem om de mensen," zegt Jan Heynen, voorzitter van Jade (de Leuvense afdeling van Jong Groen!). De voorzitter van Animo-Leuven, Alexander Van Speenbergen, treedt hem bij: "We moeten achteraf nog een pint kunnen pakken. Dat is ook de reden waarom we geen extreem-linkse of -rechtse verenigingen hebben uitgenodigd, zoals de NSV. Het zou leiden tot een te zwaar politiek debat en uiteindelijk uitmonden in een polemiek van verwijten. De NSV is niet bepaald een vereniging die je uitnodigt voor de gezelligheid."

Het is Animo bovendien statutair verboden om een forum te bieden aan extreem-rechtse organisaties zoals het

Vlaams Belang en de VB Jongeren. Ook de NSV valt volgens Animo onder het label 'racistisch'. "Het is trouwens ook maar een minderheid van de studenten en aangezien het onze bedoeling is om de boel gezellig te houden, hebben we besloten ze niet uit te nodigen. Zowel Prego als Jong Groen! stonden op dezelfde lijn," aldus Van Speenbergen.

Het LVS stuurde daarop spontaan een bombastische rondzendbrief naar alle politieke bewegingen. "Als liberalen en grootste verdedigers van het vrije woord" eisten ze dat iedereen uitgenodigd werd, want "sommige studentenverenigingen zijn reeds bezoedeld met de smet van de politieke correctheid." LVS heeft dan ook besloten om niet mee te doen aan het "schijnheilige project". Bovendien betreuren de liberalen de slappe houding van het CDS (Christen-Democratische Studenten) en haar jammerlijke gebrek aan consequentie.

CDS, met name de voorzitter Bart Devoldere, nam geen aanstoot aan de uitspraak: "Het is niet bij het LVS-Leuven dat je moet zijn voor genuanceerde meningen." Jan Heynen stond hem daarin bij: "Het argument van vrije meningsuiting is eigenlijk niets meer dan een schaamlapje. Eigenlijk is het een heel kinderachtige reactie van het LVS."

De NSV feliciteerde, heel kort nadien, in een eigen persbericht het LVS met zijn "moedige stellingname tegen groen-links". De NSV wil zelfs verder gaan door de hand te reiken aan het LVS om samen een strategie uit te dokteren tegen de "groen-linkse machts-greep en de politieke correctheid in de politieke studentenwereld te Leuven". De houding van centumpartijen werd tevens afgekeurd en bestempeld als "tsjevenstreken ten top". "Hoe dan ook," besloot Jan Heynen, "wij hebben het debat op poten gezet om op een plezierige manier elkaar te leren kennen en dat kunnen we niet met de NSV in de buurt. Maar misschien kan het LVS zich wel amuseren met mensen die een cantus houden ter herdenking van de kristalnacht!"

Na de nodige discussie heeft de K.U.Leuven haar flexibiliserings-huiswerk klaar. Het resultaat gaat vanaf volgend academiejaar in, geldt voor iedereen die aan de K.U.Leuven studeert en brengt enkele grondige veranderingen met zich mee. De meest voelbare maatregelen zijn de tolerantiereregels voor buispunten.

Ben Deboeck

Waar BaMa nog iets was wat ons wel drastisch 'leek', maar we in feite toch nooit mee te maken zouden krijgen wegens de geleidelijke invoering, staan de zaken er nu anders voor. Iedereen aan de K.U.Leuven stapt vanaf volgend academiejaar immers over in alweer een nieuw systeem. Net als BaMa is flexibilisering een gevolg van het Bologna-akkoord uit 1999 dat de Europese hoger onderwijsruimte eenvormiger, transparanter en mobieler wou maken.

De voornaamste en voor studenten meest voelbare wijziging is de invoering van een creditsysteem. Opleidingen worden hierbij niet langer gezien als een geheel van vakken, ingedeeld in jaren, maar als een geheel van opleidingsonderdelen (OPO), telkens uitgedrukt in credits. Elk OPO krijgt namelijk een aantal studiepunten. Slaag je voor dit OPO, dan heb je je creditbewijs binnen. Onder een OPO kan verstaan worden één vak of een cluster van vakken en/of practica, oefenzittingen... Per zestig studiepunten moet gestreefd worden naar gemiddeld tien OPO's.

Uitval

Voor de K.U.Leuven wordt het geen zuiver creditsysteem, waarbij je op elk opleidingsonderdeel afzonderlijk moet slagen, zoals dit in bijvoorbeeld de VS wel bestaat, maar een 'bewaakt' creditsysteem. In landen waar een dergelijk zuiver creditmodel gehanteerd wordt, voert men echter al een selectie aan de ingang van de universiteit door, ondermeer door ingangsexamens en vaak erg hoge inschrijvingsgelden. In landen als België waar een vrije toegang tot het hoger onderwijs de regel is, ligt een zuiver — lees: streng — creditsysteem natuurlijk anders. Vanaf de masterperiode overwoog Leuven ook wel een zuiver creditmodel, omdat er dan al een zekere selectie is doorgevoerd. Dit systeem komt er dus (nog) niet. De vrees bestond immers om als 'strengste' te worden gepercipieerd in Vlaanderen. De andere Vlaamse universiteiten zijn ook volop bezig met de implementatie van flexibilisering, maar geen enkele lijkt een zuiver creditsysteem genegen.

Tolereren, maar niets onder de acht

Het systeem dat de K.U.Leuven nu in voert stapt af van compensatie, waarbij een bepaalde factor zoals het totale percentage wordt gehanteerd om onvoldoendes te compenseren. In de plaats daarvan komt er een 'tolerantie' van onvoldoendes, wat betekent dat 'niet onder de maat' ook goed genoeg is zonder dat naar compensatie gezocht moet worden. Aanvankelijk kwam het behaalde percentage helemaal niet meer kijken bij de evaluatie van de onvoldoendes. Onder druk van de decanen werd de factor percentage nu toch weer in rekening gebracht. Er bestaat in de toekomst nog slechts één grenspercentage, uitgezonderd dan voor eerste bac waar er twee werden ingevoerd om de uitval ietwat te beperken. Maar wat mag je je nu nog veroorloven op een examen om alsnog geslaagd te zijn?

In veel faculteiten kan je nu slagen met drie, vier en soms zelfs met vijf buispunten. In de toekomst is drie buispunten op maximaal twee vakken de limiet. Een zeven wordt al helemaal taboe

Commissie

Je hebt voldaan aan de criteria van een programmajaar indien je voor alle OPO's ten minste 10/20 haalt of een 'pass' op een pass/fail-examen (waarbij geen schaal op 20 wordt gehanteerd, maar je eenvoudigweg geslaagd of niet voor een examen bent). Haal je ten minste 54 procent, dan kunnen buispunten in rekening worden gebracht. Je hebt zelfs de keuze: één keer 9/20, één keer 8/20 of twee keer 9/20. Maximaal twee buispunten op maximaal twee OPO's dus.

Voor studenten in eerste bac wordt er iets soepeler opgetreden. Zij slagen als ze voldoen aan de bovenstaande criteria. Daarnaast mogen ze vanaf een percentage van 56 ook één 7/20 of een 9/20 én een 8/20 optekenen. Maximaal drie buispunten op nog steeds maximaal twee OPO's dus. Drie negens kunnen niet.

De jaarlijkse deliberatie verdwijnt. Na de eerste examenperiode in januari komt slechts een technische commissie samen die de vastgestelde examenresultaten 'valideert'. Na de tweede en eventueel na de derde zitting stelt een examencommissie vast of de student aan de criteria voor het programmajaar voldoan

heeft. Die commissie houdt er rekening mee dat op bepaalde, belangrijke OPO's geen onvoldoendes mogelijk kunnen zijn. Dergelijke extra criteria kunnen namelijk worden opgelegd door de POC of de Faculteitsraad.

Onder bijzondere omstandigheden kan de commissie afwijken van de grondregels zoals hoger beschreven. Er kan evenwel nooit strenger worden opgetreden dan de grondregels, enkel soepeler. Als hier geen consensus over bestaat, kan een geheime stemming plaatsvinden. Ook wanneer bij slechts één docent één of meerdere zware onvoldoendes werden gehaald wordt een geheime stemming ingericht als het voorstel inhoudt dat de student niet voldoet aan de criteria. Ook belangrijk is dat de ombuds voortaan permanent wordt zodat een zekere expertise en continuïteit ontstaat.

Uitdovend

Niet enkel de deliberatie verdwijnt in zijn huidige vorm, ook de proclamatie die erop volgt verdwijnt. De op elkaar gepakte drommen zwetende studenten in zwoele gangen eind juni, begin juli zullen we dit jaar dus voor het laatst mogen aanschouwen. Voortaan krijg je een schriftelijk bericht over je examenresultaten na de tweede en voorkomend na de derde examenperiode. Niet enkel je resultaten krijg je zo onder ogen, ook of je geslaagd bent (voldaan aan de criteria), de OPO's die eventueel moeten worden overgedaan en je globaal percentage.

Nog iets dat verdwijnt is de toekenning van graden per programmajaar indien hierover overeenstemming met de andere universiteiten wordt bereikt. Op het eind van de opleiding, na de bachelor en de master dus, zou nog wel een graad worden toegekend. Ook zal bij de schriftelijke uitslag een overzichtstabel worden gevoegd, zodat je je kan situeren tegenover je medestudenten. Voor studenten in uitdovende richtingen kunnen de komende jaren nog afwijkingen in onderwijs- en examenreglement voor minder belangrijke dingen als graden bestaan, maar de grondregels worden sowieso ook voor hen van kracht vanaf volgend academiejaar.

De grondregels worden voor iedereen van kracht vanaf volgend academiejaar. Voor studenten in uitdovende richtingen kunnen nog afwijkingen in onderwijs- en examenreglement voor minder belangrijke dingen als graden bestaan

systeem, zodat alle studenten aan de K.U.Leuven in het nieuwe systeem overgaan.

Ook uit het oogpunt van de docenten is een onmiddellijke, algemene invoering praktischer. Zo vermijd je immers dat vele professoren twee soorten regels moeten hanteren voor hun studenten in de bachelorjaren en voor hun studenten in de uitdovende licentiejaren. Alle studenten vallen nu dus wel onder hetzelfde onderwijs- en examenreglement.

Het grootste effect van de nieuwe maatregelen valt te verwachten bij de studenten

Concreet

- Gaat in vanaf volgend academiejaar (2005-2006)
- Slagen kan door:
 - 10/20 te halen op elk opleidingsonderdelen (OPO)
 - minstens 54% te halen en slechts één 9/20 of één 8/20 of twee keer 9/20
 = maximaal twee buispunten op maximaal twee OPO's
- Daarnaast kan men ook slagen door (enkel voor eerste bac!):
 - minstens 56% te halen en één 7/20
 = maximaal drie buispunten op maximaal twee OPO's
- Voor bepaalde OPO's kan de POC of de Faculteit opleggen dat onvoldoendes niet te tolereren zijn
- Geen proclamatie meer, schriftelijke melding van uitslag
- Geen graden meer na elk jaar, enkel na de opleiding (na de bachelor en na de master)
- Permanente ombuds
- Verplicht niet-bindend studieadvies voor niet-geslaagde eerste bac'ers

die volgend jaar in tweede bac terechtkomen. Dit is immers een jaar met nog een behoorlijk aantal onvoldoendes. De niet-verschoonbare zeven zal hier vermoedelijk dan ook harder aankomen dan in latere jaren.

Betwist

Met het nieuwe systeem wordt de evaluatie aan de K.U.Leuven alvast transparanter en eenvormiger. Nu bestaat er immers heel wat variatie tussen de verschillende faculteiten, zodat er 'strengere' en meer soepele faculteiten zijn. In de toekomst zijn universiteitsbreed dezelfde grondregels van kracht, al kunnen faculteiten ervoor kiezen minder strenge regels te hanteren. Of het nu al dan niet om een verstrenging gaat, wordt al eens betwist. Toch kan je er niet naast kijken dat je in veel faculteiten momenteel kan slagen met drie, vier en soms zelfs met vijf buispunten.

Een punt dat vaak als tegenargument wordt opgeworpen wanneer geijverd wordt voor een flexibel systeem, is het gevaar van 'studieduurverlenging'. In Nederland, dat al langer flexibel is, moet men immers vaststellen dat studenten langer over hun opleiding doen dan voorzien. Gemiddeld 5,6 jaar.

Om een mogelijke studieduurverlenging aan de K.U.Leuven te vermijden is in een aantal bewakingsmechanismen voorzien. Zo wordt nog steeds gerekend in zestig studiepunten per programmajaar, moet je aan de grondregels voldoen per programmajaar en kan men slechts vakken vooruitnemen uit het volgende jaar. Op die manier wordt vermeden dat men de 'moeilijke' vakken tot het einde van de studie uitstelt. Niet-geslaagde eerste bac'ers die hun eerste universitaire jaar achter de rug hebben, moeten als voorwaarde voor een nieuwe inschrijving aan de K.U.Leuven verplicht een niet-bindend studieadvies krijgen. Ook kwam vanuit Onderwijsraad het voorstel om veel strenger op te treden in het toelaten van trissen om zo uitlopende studies te vermijden.

Harder

Aanvankelijk was het plan om vanaf volgend jaar enkel eerste en tweede bachelor in het nieuwe systeem te laten overgaan zodat flexibilisering synchroon met BaMa werd ingevoerd. De voornaamste reden hiervan was van technische aard. Men zag het namelijk niet zitten om naast de bac'ers ook de lic'ers onder een nieuw technisch systeem te verzamelen. Daar is nu een mouw aangepast door iedereen nog even onder te brengen in het oude technische



(foto Roman Verraest)

Als iemand weet hoe de vork aan de steel zit inzake flexibilisering, is het professor Eddy Van Avermaet wel. In eerste instantie was hij co-auteur van het flexibiliseringsdecreet dat in april van dit jaar door het Vlaams Parlement werd aanvaard. Vervolgens was hij de sturende kracht aan de K.U.Leuven, in zijn hoedanigheid van Onderwijsraadvoorzitter, voor de uitvoering van het decreet aan onze instelling.

Ben Deboeck

Veto: Wordt studeren aan de K.U.Leuven moeilijker nu we ons na eerste bachelor geen zeven meer zullen kunnen permitteren?

Professor Eddy Van Avermaet: «Je moet de nieuwe regels plaatsen. Ik denk namelijk dat er weinig zal veranderen, zodra de regels voldoende bekend zijn bij student én docent. Enerzijds zullen de studenten zich moeten realiseren dat ze minder de kantjes kunnen aflopen met de nieuwe regels en zich dus minder risico kunnen permitteren. Anderzijds zal voor de docenten het effect van een bepaald cijfer veel duidelijker worden. Een zeven betekent overdoen, punt. Bijzondere omstandigheden, waar de examencommissie zich over moet buigen, daar gelaten. Een prof zal dit terdege moeten beseffen tijdens het examineren. Hij kan er nu nog vanuit gaan dat de student kan 'compenseren' dankzij een hoog percentage, maar dit zal niet langer mogelijk zijn door het nieuwe systeem van 'tolereren'.»

Normaliseren

Veto: Afwijken van de regels is dus nog steeds mogelijk door de examencommissie?

Van Avermaet: «Inderdaad. Onder bijzondere omstandigheden heeft de commissie dit recht. Indien de commissie niet tot een consensus komt, moet er gestemd worden. De ombudspersoon bekleedt voortaan een permanente functie en verzamelt informatie over eventuele overmachten zoals ziekte of familiale omstandigheden. De ombuds zal een grotere onafhankelijkheid en continuïteit gegarandeerd moeten worden. Daarnaast is er ook nog de voorzitter van de examencommissie die zich grondig moet voorbereiden. Op deze manier kunnen onregelmatigheden langs de zijde van de docent worden gedetecteerd. Indien de resultaten voor een bepaalde docent steeds lager liggen, moet immers gekeken worden naar de oorzaak hiervan. Vaak betreft het gewoonweg een moeilijker vak, maar het kan natuurlijk ook aan de docent liggen. De voorzitter moet dit dan aan zijn commissie melden. Indien deze van oordeel is dat de docent te streng quoteert, kan die de resultaten eventueel normaliseren. De mogelijkheid hiervan moeten we wel nog juridisch nakijken.»

“Voor 95 procent van de studenten zal er geen verschil zijn tussen het resultaat in het huidige en dat in het toekomstige systeem”

Veto: Is de bescherming van studenten binnen de examencommissie dan nog voldoende verzekerd?

Van Avermaet: «Toch wel. Het kan namelijk ook het geval zijn dat een individuele student enkel slecht scoort bij een individuele docent en hierdoor niet geslaagd is. Het profiel van de student wordt dan bekeken en de oorzaak van het slechte scoren nagevraagd. De commissie kan ook toelichting vragen aan de docent, die het matig presteren bijvoorbeeld kan uitleggen doordat het als laatste in de examenreeks stond geplaatst. Kan de docent het slechte cijfer niet verduidelijken of vergoelijkt het profiel van de student de mindere score, dan kan de commissie oordelen dat de student toch geslaagd is.»

Verstrenging

«Indien de onvoldoendes beneden de regel slechts bij één examinerator worden genoteerd, moet er, zoals in het verleden, nog steeds een geheime stemming plaatsvinden. Dit is de perfecte bescherming voor de student om te voorkomen dat hij het slachtoffer wordt van de grillen van één professor. Voor het onderwijs in het algemeen is dit slechts een doekje voor het bloeden; dergelijke problemen moeten immers structureel aangepakt worden. Is iemand in het algemeen een beest in het quoteren, dan zijn er maatregelen

“Het is inderdaad een verstrenging”

nodig. Deze moeten beginnen met een gesprek door de programmadirecteur of de decaan. Indien dit niet volstaat, moeten sancties mogelijk zijn.»

Veto: Iedereen kent wel iemand die ondanks een zeven of lager toch geslaagd was voor zijn of haar jaar. Gaan er door deze verstrenging sowieso niet meer mensen uit de boot vallen?

Van Avermaet: «Het is inderdaad een zekere verstrenging, maar de Academische Raad vond dat dit mogelijk moest zijn. Voor de mensen die nu gedelibereerd worden, kan dit betekenen dat ze dan herexamens hebben. Die zouden echter wel beperkt blijven tot één of twee. We mogen hier ook niet te veel op vooruitlopen. Hoe het concreet effect zal zijn, is af te wachten.»

“Al heb je tachtig procent, dat is nog niet voldoende om een zes te tolereren op een belangrijk vak”



(foto Katleen Gabriëls)

Tiens

Veto: Flexibilisering wordt vanaf volgend academiejaar wel meteen voor iedereen ingevoerd. Ook studenten die al drie jaar of langer onder het oude systeem vielen, zullen nu dus in het aangepaste systeem moeten stappen.

Van Avermaet: «Deze overgang en cours de route zal al bij al goed meevallen. Ik heb voor mijn eigen faculteit (Faculteit Psychologie en Pedagogische Wetenschappen, bd) eens vergeleken wat het resultaat zou zijn voor alle voltijdse studenten die vorig jaar een volledige reeks aflegden volgens de nieuwe regels. Voor 95 procent zou het resultaat identiek zijn geweest met wat geproclameerd werd. Van de resterende vijf procent, zou één procent slagen die in het oude systeem niet-geslaagd was en zou vier procent niet meer geslaagd zijn. Die vier procent moet ook weer genuanceerd worden. Ik voerde mijn simulatie uit puur op grond van de regels, geen rekening houdend met mogelijke bijzondere omstandigheden of met gevallen waarin kan of moet gestemd worden. Vier procent is dus nog een overschatting aan mijn faculteit.»

Veto: Het is vroeg dag. Zullen de docenten wel voldoende op de hoogte zijn tegen de januari-examens in 2006? Het is voor hen immers ook een bruuske overgang.

Van Avermaet: «Op een bepaald niveau binnen de universiteit is de flexibilisering al voldoende gekend; ik denk dan aan programmadirecteurs en decanen die bij de uitwerking betrokken waren. Langs daar bestaat dus al een eerste, beperkte communicatielij. Rechtstreekse communicatie is

er wel nog niet geweest. Ik vrees dat momenteel de kennis van heel wat proffen over flexibilisering beperkt blijft tot wat in de kranten heeft gestaan. En kranten waren niet altijd de dragers van correcte informatie. Wat wil je, met titels als: 'studeren à la carte' of 'gedaan met het jaarsysteem, leve het creditsysteem'. Ik denk dat we de docenten eerder gaan bruuskeren in positieve zin: "Tiens, worden al die goede elementen uit het oude systeem behouden?"»

«Een aantal proffen zal wel het gevoel hebben dat ze 'de grote, belangrijke taak van jurylid' minder zullen kunnen uitoefenen nu universiteitsbreed dezelfde standaard wordt uitgezet. Als je de cijfers van hierboven hanteert, is er echter slechts discussie over vijf procent. En over die vijf procent kan men zinvol blijven 'delibereren'. Een ander iets dat kritiek opwekt, is dat we afstappen van het 'compenseren'.

“Maar alle, die heeft een zes, maar toch zeventig procent en wij moeten die nu buizen,” hoor ik wel eens. Wel, ik zeg

hierop: al heeft hij tachtig procent, dat is nog niet voldoende om een zes te verschonen als het om een belangrijk vak gaat.»

«Hoe de proffen en studenten de overstap verteren, zal afhangen van onze communicatie en zeker van de motivatie voor het nieuwe systeem die wij hierbij moeten verkopen. Voor docenten denk ik daarbij aan uitgeschreven informatie, het inrichten van infosessies en een website die zich specifiek op flexibilisering richt, zoals we ook bij BaMa gedaan hebben.»

Blind

Veto: Is het nieuwe systeem misschien zelfs niet streng genoeg in uw ogen? U bent er immers voorstander van om studenten een nieuwe inschrijving aan de universiteit te weigeren na een mislukte jaar. Nu zal er enkel een niet-bindend studieadvies komen in dergelijke gevallen.

Van Avermaet: «Dat klopt. Persoonlijk ben ik voorstander om na het eerste, voltijdse jaar de gelegenheid tot bisssen te weigeren aan een beperkte categorie studenten, weliswaar na een onderzoek van de omstandigheden. Ik heb de cijfers daarover eens bekeken en van de mensen met de laagste uitslagen in hun eerste jaar, haalt slechts twee procent het eindexamen. Als we kijken naar de mensen die effectief bisssen na dat eerste gefaalde jaar, komen we voor die laagste groep al op acht procent, maar dat is natuurlijk nog steeds erg weinig. We kunnen dus een subcategorie aanduiden die met een zekerheid van quasi honderd procent nooit een eindexamen zal behalen. Voor deze studenten zelf zou het ook geen slechte zaak zijn hen een bisjaar te weigeren.»

«"Je moet toch een 'knoeijaar' verlenen of een 'jeugdzonde' vergeven". Dit argument krijg ik vaak te horen als ik pleit voor een verstrenging van het bisssen. Maar de lage percentages zijn er wel. Ik ijver dus niet blind tegen het verlenen van een tweede kans, maar voor het gebruiken van de cijfers die voorhanden zijn. Ik besef wel dat ik hier niet veel steun in krijg, noch binnen de universiteit, noch politiek. Hetzelfde geldt voor een 'selectie aan de poort'. Ik blijf er nochtans van overtuigd dat men via die weg veel zorgen, geld- en tijdverkwisting zou kunnen voorkomen.»

Intens

Veto: Er is steeds gezegd dat hoe ver men ook zou gaan inzake flexibilisering, er steeds meer aandacht naar studiebegeleiding zou moeten gaan. Zal dit tegen volgend jaar voldoende op punt staan?

Van Avermaet: «Op dit punt is er veel werk. Er worden meer eisen gesteld aan studenten, dus moet de begeleiding intenser zijn. Probleem is hier, zoals vaak, het financiële aspect. Langs alle kanten krijgt de minister signalen dat er meer middelen nodig zijn. De gevolgen van de flexibilisering zullen deze signalen enkel versterken. Via het Onderwijsontwikkelingsplan uit 2003 van de vorige minister van Onderwijs (met tot doel het creëren van een breed draagvlak voor onderwijsinnovatie en studentgecentreerd onderwijs, bd) is er extra geld gekomen. Een deel daarvan kan naar de intensere studiebegeleiding gaan, maar ik denk niet dat het genoeg zal zijn. We werken nog te veel met tijdelijk projectgeld voor deze taken.»

Veto: Zelf ooit een zeven behaald?

Van Avermaet: «Ik niet neen, maar ik weet wel wat het is. Ik heb zelf een dochter die in tweede kan psychologie geslaagd was ondanks een zeven op statistiek. Zij zou in het nieuwe systeem dit examen moeten hernemen, tenzij 'bijzondere omstandigheden' aan de orde waren en daarmee bedoel ik niet dat zij de dochter van een prof is...»

Mijn decaan, waarom hebt u mij in de steek gelaten?

Ondanks protest uit studentenhoek, werd op de jongste Academische Raad (AR) het voorliggende voorstel rond de groepsstructuren aanvaard. Humane Wetenschappen beet dus in het zand. Toch zijn bij de nieuwe structuur nog steeds heel wat kanttekeningen te maken.

Ben Deboeck

Met een zestigtal waren ze verzameld aan de ingang van de Faculty Club, waar de Academisch Raad vergadert. De pressen en onderwijsverantwoordelijken van de kringen wilden aan de leden van de AR en in de eerste plaats aan hun decanen duidelijk maken dat ze niet tevreden waren met de gang van zaken rond de hervormingen van de drie groepen: Humane, Exacte en Biomedische Wetenschappen. Naast het aanklagen van het feit dat vertegenwoordigers van studenten en personeelsfracties niet in het groepsbestuur terechtkomen, had de actie ook tot doel de manier waarop de discussie over de groepsstructuren gevoerd werd aan te kaarten. Met de boodschap "vergeet ons niet" aan hun respectievelijke decanen voor aanvang van de AR-vergadering, hoopten de pressen en onderwijsvertegenwoordigers alsnog de bakens te verzetten. Het heeft niet mogen zijn.

Dagelijks

Op de AR lag ter zitting alweer een andere versie voor van het organieke reglement, dat onder andere de groepsstructuren in regels giet. Op groepsniveau komen er voortaan drie organen. Ten eerste is er het **Groepsbestuur** dat is samengesteld uit de vice-rector die voorziet in de decanen. Daarnaast kunnen nog enkele andere leden worden toegevoegd, maar die kunnen nooit lid zijn van de Academische Raad of departementsvoorzitter. Dit orgaan is bevoegd voor het dagelijkse bestuur van de groep: de beleidsvoorbereiding, -coördinatie en -uitvoering. De beleidsbeslissingen van

het groepsbestuur worden via het Gemeenschappelijk Bureau (*GeBu*, het dagelijks bestuur van universiteit) ter bekrachtiging voorgelegd aan de Raad van Bestuur (RvB) van de K.U.Leuven.

Daarnaast is er de **Groepsraad**. Die bestaat minimaal uit de departementsvoorzitters van de groep en de vertegenwoordigers op AR van studenten en personeelsfracties. De voorzitter kan de vice-rector of een ander lid zijn. Indien ze over een tweederdemeerderheid beschikt, kan de raad een beslissing van het groepsbestuur opschorten. In het geval een beslissing volgens die procedure wordt opgeschort, kan het GeBu (waarin de vice-rectoren zelf zetelen) beslissen de schorsing ongedaan te maken of ze te handhaven. Het GeBu bemiddelt tussen de Groepsraad en het Groepsbestuur. Als dit niet leidt tot een overeenstemming binnen de twee maanden, wordt de definitieve beslissing door de RvB genomen.

Ten derde is er de **Algemene Groepsvergadering** bestaande uit alle leden van de verschillende faculteitsraden. Dit is evenwel geen verplicht orgaan, enkel op vraag van het Groepsbestuur wordt ze opgericht. Ze komt minstens eenmaal per jaar samen en kan beslissingen met een tweederdemeerderheid 'opnieuw in overweging laten nemen'. Over het feit dat dit orgaan omwille van haar omvang en beperkte samenkomst een lege doos is, bestaat weinig discussie.

Vervagen

Humane heeft dus moeten wijken. Binnen deze groep bestond een brede consensus over een ander model. Biomedische en Exacte Wetenschappen en hun respectieve vice-rectoren Mannaerts en Langouche hadden echter andere plannen en hebben nu dus hun zin gekregen: een sterk Groepsbestuur met quasi de volledige beleidsbevoegdheid en veel bewegingsruimte aangezien geen *ambetante* vertegenwoordigers worden opgenomen. Zo kunnen de vice-rectoren hun eigen mini-universiteit runnen en zich

sterk profileren. Of deze profilering de universiteit in haar geheel ten goede zal komen is een open vraag. Zullen de groepen bijvoorbeeld ook elk een Onderwijs- en Onderzoeksraad willen uitbouwen, zodat deze adviesorganen op universitair niveau vervagen en de eenheid van beleid aan de K.U.Leuven verdwijnt?

Een ander probleem vormen de ingebouwde 'checks and balances', het systeem van wederzijdse controle tussen de verschillende organen. De Groepsraad bestaat immers deels uit departementsvoorzitters. Die functie valt aan verschillende faculteiten echter samen met die van decaan, die reeds in het Groepsbestuur zetelt. Decanen worden dan blijkbaar verondersteld zichzelf te controleren. Bovendien worden departementsvoorzitters zelf aangesteld door het Groepsbestuur. En wanneer de Groepsraad dan toch een beslissing van het Groepsbestuur schorst, komt het GeBu op de proppen. Het GeBu, dat onder meer de vice-rector huisvest die een beslissing van zijn Groepsbestuur geschorst ziet. De uitkomst laat zich al raden.

Orgaan

Naast de invulling van de nieuwe structuur, kan ook kritiek geuit worden op de structuur op zich. Het groepsniveau was totnogtoe enkel een overlegorgaan, maar met de uitbouw ervan wordt nu een volledige laag bij gecreëerd — terwijl rector Oosterlinck met de hervormingen aan de K.U.Leuven net tot een laag minder wou komen. De vraag kan gesteld worden ten koste van welk ander orgaan de groepen zullen gaan. Met een laag erbij neemt ook het risico van bevoegdheidsgeschillen toe.

Mogelijk zal AR aan belang inboeten. Men is bij de hervormingen immers begonnen met de RvB, maar vervolgens is niet verder naar beneden gegaan langs AR, maar is meteen tot de groepen overgegaan. AR moet dus nog aan bod komen en zal mogelijk fors moeten inleveren aan bevoegdheden. Misschien verdwijnt AR zelfs aangezien de kans bestaat dat studenten in de RvB worden

Freddy

door Sh3L14C



www.shellac.be

KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

Antwerpse studente derde maal gebuisd

Maria-Teresa Ingrassio is door de Antwerpse examencommissie opnieuw gebuisd. (zie ook *Veto 10*) De 23-jarige rechtenstudente was eerder door dezelfde examencommissie tot tweemaal toe gebuisd. Ze haalde in tweede zit namelijk 57,18 procent, één zeven en verder enkel voldoende. Na de eerste negatieve deliberatie ging Ingrassio in beroep zodat de commissie opnieuw moest oordelen. Met hetzelfde resultaat.

Hierop stapte Ingrassio naar de Raad van State, die haar gelijk gaf. Zodoende moest de examencommissie opnieuw overleggen. Ze kreeg nu bericht dat de commissie niets aan haar verdicht wijzigde. Ingrassio gaat nu opnieuw in beroep, liet ze al weten. Als de Antwerpse rector haar beroep ontvankelijk verklaart, moet de commissie een vierde keer oordelen, in het andere geval trekt Ingrassio opnieuw naar de Raad van State.

Goedseels gaat, Debackere komt

Op 1 januari beëindigt Vic Goedseels zijn functie van Algemeen Beheerder aan de K.U.Leuven. Hij zal nu plaatsnemen in

de Raad van Bestuur, in afwachting van de overstap naar een ander hoog postje binnen een half jaar. Opvolger als Algemeen Beheerder is Koenraad Debackere, hoofd van Leuven Research & Development.

Leuvense prof wint Homofobieprijs

Professor Thomas d'Hooghe van de K.U.Leuven krijgt van de Halebifederatie de Homofobieprijs. Dit heeft hij te danken aan zijn visie op lesbisch ouderschap. d'Hooghe gaat er namelijk van uit dat een gezin met vader en moeder de beste vertrekpositie is voor een kind. Lesbienne met een kinderwens noemde hij "mensen die een andere levensstijl willen". Proficiat, professor, 't zijn viezeriken hé.

Goeie zwemmertjes

Het Leuvense Universitair Fertiliteitscentrum behaalde als eerste in de het Benelux ISO 9001: 2000-certificaat, een belangrijke erkenning voor kwaliteitsmanagement. En welke gynaecoloog is verbonden aan dit centrum? Inderdaad, ene professor Thomas d'Hooghe.

VUBVUBVUB

De Vrije Universiteit Brussel (VUB) meet zich een nieuwe huisstijl aan. Daaronder vallen een nieuw logo, wapenschild, algemene look en de slogan 'redelijk eigenzinnig'. Op deze manier wil de VUB, die haar naam voortaan voluit geschreven wil zien, zich van een krachtig en eenduidig profiel voorzien.

Rector Benjamin Van Camp klaagt terzelfdertijd de verzuiling aan. Zo zou de VUB systematisch worden buitengesloten uit katholieke scholen als ze zich daar aan zesdejaars wil voorstellen. Ook de UGent en de UA zouden hetzelfde probleem in vrije scholen ondervinden.

Leuvense burgies beste burgies

Te weinig mobiel. Dat is het oordeel van de visitatiecommissie Burgerlijk Ingenieur. Voor andere opleidingen was de lage mobiliteit, gemeten aan de hand van studenten en docenten die naar het buitenland gaan, een terugkerend pijnpunt bij eerdere visitaties. Globaal kwam de K.U.Leuven het best naar voren. Naast Leuven bieden ook Gent en de Vrije euh VUB de opleiding aan. De VUB krijgt wel lof voor de inrichting van haar verplichte

stage, waar Leuven en Gent deze optioneel houden. Voor de opleidingen in hun geheel oordeelde de visitatiecommissie dat het niveau hoog ligt.

Te weinig studenten in economische richtingen

Ook studenten en docenten EW, TEW en HIR zijn te weinig mobiel. De visitatie van deze opleidingen werd ook zopas voltooid. De zeven universiteiten — de commissie stelt zich de vraag of alle zeven de instellingen de opleidingen moeten aanbieden — die deze opleidingen inrichten, hanteren vaak erg verschillende onderwijsmodellen en onderwijsprogramma's. De kwaliteit, zo oordeelde de commissie, is globaal echter uitstekend. De commissie maakt zich wel zorgen om de sterke daling van het aantal studenten EW, TEW en HIR en meent dat de universiteiten hun rekruteringsinspanningen en aantrekkelijkheid moeten verhogen.

(bd)

De eredoctoren anno 2005

Penrose: de wiskundige

De K.U.Leuven reikt enkele doctoraten uit aan bijzondere en slimme mensen in de maatschappij. Eén van hen is Sir Roger Penrose, schrijver, professor wiskunde en groot liefhebber van geometrie.

"Al de natuurwetten zitten heel ingenieus in elkaar," beweert Sir Roger Penrose, "maar we weten niet, waarom ze zijn zoals ze zijn. Misschien komen we daar later nog eens achter."

Penrose is geboren in Colchester, het Verenigd Koninkrijk, in 1931. Samen met zijn vader, een geneticus, ontwerpt hij de onmogelijke driehoek, beroemd geworden door de tekeningen van Escher. Penrose wordt student aan het Gresham College in Londen. Hij slaagt er met de grootste onderscheiding in wiskunde en beslist dan om naar Cambridge te gaan. Daar specialiseert hij zich in pure wiskunde en begint te publiceren. Zijn eerste artikels gingen over wiskundige ringen, later publiceerd hij gehele werken.

Zwarte gaten

In '59 verhuist hij voor twee jaar naar Amerika. Penrose heeft een grote inbreng in het onderzoek naar de relativiteitstheorie en de quantumtheorie. Zijn droom is om beiden samen te voegen. Samen met Stephen

Hawking, het genie in een karretje, publiceert hij 'The Nature of Space and Time'. Een onderzoek naar de mysterieuze 'zwarte gaten' en hun relatie tot de tijd.

Vanaf '94 spreken we de geleerde aan met 'sir'. Geridderd door de Britse koningin Elizabeth, al hebben we sterk het vermoeden dat ze niet echt weet wat quantumfysica is. Het is slechts één van de vele onderscheidingen. Zo ontving hij ook de 'Adams Prize of Cambridge University' en 'The Albert Einstein Prize'.

Hoofdrekenen

Nu, in 2005, wordt Penrose gehuldigd door de K.U.Leuven. In februari mag de Britse wiskundige zijn 'Doctoraat Honoris Causa' gaan afhalen. Niet toevallig honderd jaar nadat Einstein zijn drie belangrijkste werken publiceerde. Studies die de Westerse fysica op haar fundamenteën zou doen daveren. Wie nog twijfelt om Sir Roger Penrose te gaan bewonderen, omdat hij zichzelf niet slim genoeg waant, kunnen we gerust stellen. Hij beweert immers zelf: "Hoofdrekenen heb ik nooit gekund. Ik kreeg geen vat op optellen en vermenigvuldigen."

(mg)

Sexton: de jurist

John Edward Sexton is momenteel de vijftiende *President* van de New York University (NYU). Hiervoor was hij enkele jaren decaan van de *School of Law* van de NYU. Voordat hij naar New York kwam werkte hij bij het Amerikaanse Hoogerechtshof en was hij voorzitter van de *Association of American Law Schools*.

Sexton behaalde in 1963 een B.A. in Geschiedenis en in 1965 een M.A. in *Comparative Religion*. In 1978 kreeg hij een Ph.D in Geschiedenis van de Amerikaanse Religie. Een jaar later zou hij magna cum laude afstuderen als doctor in de Rechten aan Harvard. Sexton is bij Amerikaanse rechtenstudenten voornamelijk bekend door zijn boek over de Civiele Procedure. Het boek wordt aan vrijwel alle Amerikaanse universiteiten gebruikt. Ook schreef Sexton een werk over de eventuele reorganisatie van het Hoogerechtshof.

Globalisering

Sexton geldt als één van de stichters van de zogenaamde *Global Law School*. Deze instelling hanteert het principe van een nieuwe invulling van de begrippen 'recht' en 'rechtsstaat' met het oog op de steeds toenemende globalisering. Tijdens het decanaat van Sexton groeide de New Yorkse rechtenfaculteit uit tot één van de meest gerenommeerde in de wereld. Dit trok vele vooraanstaande professoren uit de hele wereld aan en sindsdien is de fondsenwerving voor de universiteit een erg succesvolle onderneming. Door de giften van zowel alumni, bedrijven en weldoeners kwam er een nieuw gebouw voor de *Global Law School* waarbij soms bedragen werden overgemaakt van een miljoen dollar.

Als rector van de NYU maakt Sexton zich sterk voor het behoud van universiteiten als ontmoetingsplaats voor

kritische geesten die vrij zijn om de wetenschap verder uit te diepen en vooruit te helpen. Sexton maakt zich zorgen over de toenemende simplificering van de maatschappij, waarbij gemakkelijke oplossingen worden geëist voor complexe problemen. Sexton vindt dat het al te vaak gebeurt dat universiteiten zwichten voor de druk vanuit de samenleving en bijvoorbeeld afzien van het uitnodigen van een omstreden spreker. Volgens Sexton moeten juist universiteiten een forum bieden voor alle meningen, hoe onpopulair die op dat moment in de maatschappij ook gevonden worden.

Aanslagen

Door het beschermen van universiteiten — Sexton noemt ze 'Heiligdommen' — leren we de wereld beter te begrijpen. In de huidige maatschappij kan men steeds meer onbegrip en angst voor het onbekende bemerken. Sexton pleit juist voor meer openheid terwijl de Amerikaanse regering op weg is de samenleving meer en meer af te sluiten voor de buitenwereld. Zo wordt het sinds de *Patriot Act* werd ingevoerd voor buitenlandse professoren bijvoorbeeld steeds moeilijker om de VS binnen te komen. Een maatregel die direct na de aanslagen van elf september werd genomen. Volgens Sexton is het de taak van de universiteiten wereldwijd om hier tegen te ageren, omdat anders de ondermijning van kennis zal doorgaan.

(ek)

Kleisterlee: de industrieel

Het gerucht deed al een tijdje de ronde in de wandelgangen, maar opnieuw wordt een vermaard industrieel in de bloemetjes gezet met een eredoctoraat. Na professor Hansen, de grote man bij Electrabel, valt deze eer te beurt aan Gerard Kleisterlee.

Kleisterlee is de Nederlandse topman van het Philipsconcern en een gewaardeerd adviseur van de Nederlandse regering. Gerard Kleisterlee, een Duitser van afkomst, werd geboren in Ludwigsburg. Tijdens zijn studie raakte hij verslingerd aan de roeisport en stak daar behoorlijk wat tijd in. Het duurde dan ook acht jaar alvorens hij met een diploma in de elektrotechniek de Technische Universiteit van Eindhoven verliet. In 1974 trad hij in dienst van Philips, bij de divisie Medical Systems vervulde hij vervolgens tal van managementfuncties, tot hij in 1999 voorzitter werd van Philips Components. Een jaar later, in april 2000, kwam hij in de Raad van Bestuur van Philips waarvan hij voorzitter werd na het vertrek van Cor Boonstra. Desondanks bleef hij een onbekende bij het grote publiek.

Doekjes

Hij doet er alles aan om uit de schijnwerper te blijven en zijn privéleven op de achtergrond te houden. In tegenstelling tot veel van zijn collega's die er een decadent societyleven op nahouden is hij op dat vlak een vrij kleurloos figuur. In de bedrijfswereld voelt hij zich echter als een vis in het water en bouwde hij een stevige reputatie op. Waar in dat wereldje doorgaans een subtiel spel gespeeld wordt en de woorden zorgvuldig

gewikt en gewogen worden, deinst Kleisterlee er niet voor terug geregeld eens stevig aan de boom te schudden. Zo schopte hij vorig jaar in het zakenblad *Fortune* nog behoorlijk hard tegen de schenen van zijn eigen management team. "Het topmanagement is te oud, te mannelijk en te Nederlands. Zij zijn ingenieurs en technici uit het slaperige Eindhoven". Daarmee maakte hij een opmerkelijke kanttekening bij de weinig verkoopgerichte aanpak van zijn eigen managerskorps.

Vriendendienst

Vanuit zijn functie als adviseur binnen het Nederlandse Innovatieplatform, treedt hij op als voorman wanneer het gaat om tewerkstelling en joborganisatie. Hij pleit voor een ware cultuuromslag als middel voor een produktiviteitsverhoging. "Europa moet zich realiseren dat arbeid hier te duur en inflexibel is." Een echte kenniseconomie gedijt volgens Kleisterlee ook alleen als er veel banen voor lager geschoold personeel bijkomen. Die zijn onontbeerlijk omdat ze het werk van de kenniswerkers mogelijk maken. Het eredoctoraat werd hem toegekend vanwege zijn inspanningen om de relaties tussen onderzoeksinstellingen en de bedrijfswereld te verbeteren. Hij stak veel energie in het ontwikkelen van de as Eindhoven-Leuven. In 2003 nog werd onder zijn advies een groot bedrag Nederlands belastingsgeld uitgetrokken voor de K.U.Leuven en haar spin-offs. Na het debacle met Jean Pierre Hansen, wiens eredoctoraat als een vriendendienst van de rector beschouwd werd, steken ook nu gelijkaardige geruchten de kop op.

(tvb)

King: de gentechnologe

Professor Eric Legius van het Departement Menselijke Erfelijkheid droeg Professor Mary-Claire King (°1946, Chicago) voor. Door andere verplichtingen kan zij op twee februari niet naar Leuven afzakken. Bijgevolg krijgt zij geen eredoctoraat.

Mary-Claire King dankt haar bekendheid voornamelijk aan haar ontdekking van het eerste borstkankergenen op chromosoom 17. Het gen zelf, BRCA1, werd in 1994 gepatenteerd door Myriad Genetics, dat nu grof geld uit het patent probeert te slaan.

King is wiskundige en geneticus van opleiding. Haar carrière in de genetica concentreerde zich eerst op het genetische onderscheid tussen mens en aap. De onderzoeksgroep ontdekte dat er een grote genetische verwantschap tussen de twee soorten bestond. Vervolgens hield ze zich bezig met forensisch onderzoek, onder andere met de identificatie van gesneuvelde soldaten en het ophelderen van misdaden.

Haar borstkankeronderzoek toonde

met de ontdekking van het 'borstkankergenen' aan dat borstkanker erfelijk is. Door deze doorbraak kan men nu mutaties in de BRCA1 en BRCA2 genen analyseren.

Bloedtest

King is een geëngageerd wetenschapper. Zo verliet ze Berkeley om tegen de oorlog in Vietnam te protesteren — maar keerde later terug om te doctoreren. In 1984 reisde ze naar Argentinië om de Abuelas de Plaza de Mayo, grootmoeders van kinderen die tijdens de burgeroorlog gekidnapten werden, te steunen. King werkte mee aan de ontwikkeling van een bloedtest die voor 99,9 % de verwantschap kon aantonen. Meer dan vijftig families zijn daardoor terug verenigd.

Als vervanger voor King werd prof. Francis S. Collins overwogen, maar ook hij kon niet aanwezig zijn.

(vd)

Nieuwjaarsinterview

De laatste tijd krijgt Louis Tobback (sp.a) in studentenkringen de wind van voren. Eerst wilde de burgemeester een sluitingsuur invoeren, daarna de openluchtactiviteiten kortwieken. Het zijn slechts enkele voorbeelden. Tijd dus voor een rondje sociaal overleg op het stadhuis. Gelukkig geen impasse, maar een gesprek dat uitliep op de onderbuik van onze samenleving en de thesis van Tobback.

Joris Beckers & Wim Gemoets

Veto: In 2005 komen de nieuwe rectorverkiezingen eraan. Hoe belangrijk zijn die voor de Stad Leuven?

Louis Tobback: «Het is belangrijk dat er een rector komt waarmee we goed kunnen samenwerken. Net zoals we met deze rector

gen, hoe je je gelijk haalt, ontbreekt. Die jongen op het debat deed een heel verdienstelijke poging, maar hij steunde niet op een inzicht in de mechanismen van de kotenmarkt. Als je bijvoorbeeld voortdurend blijft zeggen dat de stad een kotenstop heeft afgekondigd, dan klinkt dat wel goed, vooral voor de eigenaars. Zelfs als het niet waar is. *Ca c'est de bonne guerre*, zeggen de Fransen. Maar als je dat dan ook nog eens zelf gelooft, ben je er wel slecht aan toe.»

Veto: Hoe zitten die mechanismen dan in elkaar?

Tobback: «In het verleden protesteerden de studenten nog dat de toenmalige federale regering geen geld ter beschikking stelde voor gesubsidieerde studentenresidenties. Vandaag hoor ik ze daar zelfs niet meer naar vragen. Het eerste wat ik zou eisen is dat de universiteiten weer over kredieten zouden beschikken om studentenhuisvesting ter beschikking te stellen die de universiteit zelf

veel koten zijn, maar ik weet dat eerlijk gezegd niet. Ik ben zoals Thomas: ik geloof alleen wat ik zie. Ik heb niet echt koten op overschot gezien en ik heb vorig jaar ook geen bewijzen gekregen dat er een gebrek aan koten is. Ik stel alleen vast dat de markt beheerst wordt door vijf kerels, die ieder pakweg tussen de 500 en 1.000 kamers in handen houden. Die gegevens komen uit officiële statistieken, gebaseerd op huurders die belastingen betalen. Die cijfers zullen wel kloppen, want ik neem aan dat er niet veel filantropen bestaan die belastingen betalen op iets dat er niet is. Daaruit blijkt dat er meer dan 25.000 koten zijn. We schatten dus dat er rond de 30.000 koten zijn, want er bestaan er ongetwijfeld een aantal die we niet kennen. Dat weten we uit een steekproef.»

«Of nog zo eentje: "Weg met de kottaks!" Om te beginnen wordt die kottaks geheven op de verhuurder. Hij rekent die door aan de

Zij wilden dat risico wel nemen, maar het is mijn verantwoordelijkheid dat we een kamer sluiten als ze brandonveilig is.»

Veto: De studenten voelen zich nog op andere punten geïrriteerd. Zo vinden ze dat de fakbars strenger behandeld worden dan andere cafés. Is dat ook een overdreven reactie, net zoals bij de kotenproblematiek?

Tobback: «Wat de fakbars betreft, is er een heel goede samenwerking met de politie. Samen proberen ze een probleem te verhelpen dat ze alle twee onderkennen. Het probleem is namelijk niet meer wat er binnen in de fakbars gebeurt. Er zijn namelijk zelden nog klachten van geluidsoverlast. De klachten gaan vooral over vandalisme en andere minder prettige dingen op straat. Het zijn dus letterlijk klachten over het komen en gaan. Maar ik heb er bij mijn weten nog nooit mee bedreigd om een fakbar te sluiten.»

BURGERVADER TOBBACK WIJST STUDENTEN OP HUN VERANTWOORDELIJKHEID

De commercialisering van studentenevenementen

goed hebben samengewerkt en ook in de toekomst nog goed zullen samenwerken, aangezien hij voorzitter blijft van de Associatie Leuven. Waarschijnlijk denken Oosterlinck en ik niet over alles hetzelfde, maar over de belangen van de stedelijke en universitaire gemeenschap zijn we het wel eens. Maar wie de nieuwe rector wordt, is vanzelfsprekend iets wat wij niet zullen beslissen. Ik ben alleszins geen campagne voor iemand aan het voeren.»

Veto: Geeft u ook geen advies?

Tobback: «Dat zou zelfs contraproductief kunnen zijn, maar ik kan misschien een oproep doen voor degene die ik zeker niet wil. Ik zou liever hebben dat de nieuwe ploeg zich niet bemoeit met de gemeenteraadsverkiezingen van 2006 en ik neem aan dat wij ons niet bemoeien met de universitaire gemeenschap, zelfs al belangt ons dat in de hoogste mate aan.»

Spaghetti

Veto: Toch gebeurt de samenwerking niet altijd probleemloos. Neem huisvesting: Leuven verkiest jonge gezinnen boven studenten.

Tobback: «Je moet een evenwicht vinden tussen een stad die er nog één is en de aanwezigheid van een universiteit met studenten. We moeten dus studenten hebben én jonge gezinnen. Ik heb in dit verband altijd een heel goed voorbeeld om naar te verwijzen. Je moet een verkeersinfrastructuur aanleggen die bruikbaar is, maar je kan zoals Diegem op een eiland tussen 26 spaghetti's van autostrades eindigen. Dat mag ook niet de bedoeling zijn.»

Veto: De studenten wijzen nochtans met een beschuldigende vinger naar het stadsbestuur.

Tobback: «Ik herinner mij een debat van vorig jaar over de huisvestingsproblematiek. Ik moest toen discussiëren met een student. Ik denk dat hij vol goede wil zat en sociaal gedreven was, maar ja... Er is ergens toch ook nog een noodzaak aan 'politiek' inzicht.

“Het probleem van de Oude Markt is net dat er te weinig studenten komen”

De student kreeg binnen de kortste keren steun van het Algemeen Eigenaarsyndicaat. Dan moet je je afvragen of er iets niet klopt.»

«De studenten koerieren aan symptomen, maar een inzicht in machtsverhoudin-

controleert, waar zij zelf de prijs van bepaalt en waar zij zelf de kwaliteit van bewaakt. Die eis hoor ik zelfs niet meer, zelfs niet in dat begin van beweging van vorig jaar.»

Gazet

«Wat er nu gebeurt, is helemaal geen pleister op een houten been, maar het haalt de prijzen niet echt naar beneden. Wat willen we echter doen? Gaan we samen met de universiteit iemand aanmoedigen om investeringen te doen in een paar honderd koten? De universiteit heeft zo zelf een programma om over een aantal jaren een duizendtal bijkomende kamers te laten bouwen door derden. Die derde is natuurlijk geen filantroop en probeert winst te maken. Als de prijs in Leuven 250 euro per maand is, dan zal die 250 euro per maand vragen. Hij gaat niet dumpen om de markt te reguleren. Daarvoor zou de universiteit moeten kunnen beschikken over een aantal sociale studentenkamers waarmee ze de prijs van een privékot in handen kan houden. Op die manier kan de unief dan de markt beïnvloeden. Niemand schijnt daar nog over na te denken. Dat is ook niet de rol van de stad, maar wij staan daar zeker niet voor in de weg. De universiteit heeft er echter de middelen niet meer voor en tot mijn stomme verbazing eisen de studenten het ook niet meer. Die leggen zich dan maar toe op gemakkelijke verschijnselen door zomaar te zeggen dat er een kotenschaarste is, met als resultaat dat ze de prijs ook nog eens omhoog gedreven hebben.»

«Ik heb het namelijk altijd merkwaardig gevonden dat men in de maand mei beginnen roepen is dat er veel te weinig koten waren. Als ik nu één van de vijf kotenmelkers hier in Leuven ben, dan heb ik niet liever dat de universitaire gemeenschap onder al haar gedaanten begint te roepen dat er te weinig koten zijn. Die nieuwe student die met ma of pa naar Leuven komt om een kamer te zoeken, die laat ik direct een contract van 250 euro per maand ondertekenen: *“Ge moet u spoeien, madam, want in de gazet staat dat er bijna geen meer zijn.”* Je moet kortom op je kop gevallen zijn om zo'n campagne te beginnen.»

«Men heeft mij dit jaar gezegd dat er te



student. Waarom laat de student dat gebeuren? Voor hetzelfde geld wordt de onroerende voorheffing ook doorgerekend.»

Veto: De kotenbank kan een duidelijk zicht op de markt geven. Hoe zit het daarmee?

Tobback: «We beginnen de eerste statistieken binnen te krijgen. Ik viel er zelf een beetje van achterover, maar we veronderstellen dus dat er 30.000 koten zijn. De kotenbank heeft bovendien zelfs al enkele conclusies opgeleverd. Het kan gewoon niet zijn dat er bij het vorige academiejaar duizend kamers te kort waren en dat er dit jaar duizend te veel zijn, ondanks dat er meer studenten zijn. Men is dus met de natte vinger bezig. Als de Huisvestingsdienst bovendien weigerde om samen te werken, dan hoeft ik mij niet meer verantwoordelijk te voelen. Als ze mij niet willen zeggen waar de koten zijn, dan is er geen enkele reden om te geloven dat er duizend te weinig zijn.»

Cultuurfenomeen

«Daarnaast gaan we de kotenbank gebruiken om het kamerdecreet toe te passen en de veiligheid en kwaliteit te garanderen. Dat is allemaal zo simpel niet. Een zestal jaren geleden onderzochten we een gebouw uit de jaren zestig, met kamers die volkomen brandonveilig waren. De brandweer heeft die kamers gesloten. Later kreeg ik protest van de studenten die daar woonden. Die konden niet begrijpen dat ik die kamers sloot, terwijl zij maar 1.500 frank betaalden.

«Wat er zich bijvoorbeeld op de Oude Markt voordoet, is in negentig procent van de gevallen geen probleem met studenten. Het probleem is net dat er te weinig studenten nog op de Oude Markt komen. Er zijn anderen die het vacuüm hebben opgevuld dat de studenten hebben gelaten.»

“Door te zeggen dat er een kotenschaarste is, deden de studenten de prijzen stijgen”

Veto: Een ander probleem zijn de openluchtactiviteiten.

Tobback: «Dat is natuurlijk een cultuurfenomeen. Bij de opening van het academiejaar was er zoals andere jaren een studentenwelkom op de Oude Markt. Toevallig was ik om 18 uur op de Oude Markt. Nu heb ik al veel lawaai gehoord, maar dat niveau heb ik nooit weten bereiken. Ik dacht dat het aan mij lag, maar wij hebben klachten binnengekregen uit Wilsede. Uit Wilsede alstublieft. Om middernacht kregen die inwoners hun kinderen nog niet in slaap. Die mensen beweerden niet dat er toen nog gespeeld werd, want ze zijn om een uur of elf gestopt. Maar tot dan hebben de dj's van Studio

met Louis Tobback

Brussel — of zo heb ik me achteraf toch laten vertellen — alle technische hulpmiddelen bovengedaald om nog meer lawaai te maken. De stenen vielen van de Sint-Pieterskerk. Ik neem aan dat er ondertussen een hele generatie halfdoof is, maar dan moet je voor jezelf uitmaken wat je van zin bent. Voor mijn part zet je een helm op en luister je naar al wat je wil. Maar jouw vrijheid eindigt waar de mijne begint. Als inwoner kan niemand mij verplichten om dat te ondergaan. Als ik op het Sint-Jacobsplein woon en ik wil die avond naar Beethoven luisteren, dan wil dat kunnen zonder door jouw Studio Brussel gestoord te worden. Dat is toch geen onredelijke eis, me dunkt.»

«De politie heeft op een bepaald moment zelfs last gehad met die gasten, omdat ze vroegen om het geluid wat stiller te zetten. Die vraag is bijna geëindigd op trekken en sleuren. Begrijp wie het kan, maar ik kan daar met mijn verstand niet bij.»

«Een tweede element is de 24-urenloop op het Sportkot. Ik vind dat een buitengewoon sympathiek initiatief en dat zeg ik niet gewoon als een dooddoener. Maar in de Amelingsbuilding aan de Naamsepoort wonen ongeveer 250 gezinnen. Moeten die de hele nacht doorbrengen met dj's die op het Sportkot spelen? Zijn die mensen gedoemd om één keer per jaar te accepteren dat dat een blanke nacht wordt, omdat de studenten hun 24-urenloop moeten kunnen organiseren? Neen toch. Er zijn mensen bij die 's morgens weer moeten gaan werken. Hoe moet ik aan die mensen uitleggen dat de studenten een dj moeten inschakelen om een 24-urenloop te organiseren? Ik kan dat niet uitleggen en daarom zeg ik dat het lawaai om 22 uur moet stoppen. Je eerste bedoeling is om te lopen. Zet er desnoods iemand met een trekzak bij, maar de hele wijk moet niet naar die dj's luisteren. Waarom ben je tegen de studenten als je voor de nachtrust van je inwoners opkomt?»

«Dan komt Sportraad dit jaar met een brief waarin ze meedelen dat ze meer volk zouden trekken als er een vedette op de 24-urenloop was. Dat ze naar de Brabantse gaan, als ze vedetten willen zien. Wat heeft zoiets nog met de 24-urenloop te maken? Dus er zou nog volk naar de 24-urenloop komen als daar pakweg de Rolling Stones komen optreden?»

“Denk je dat het studentenwelkom er voor jouw schone ogen komt?”

«En zo kom ik op het laatste puntje en dat is de commercialisering van al die evenementen. Wat gebeurt er? Het VRG krijgt de toelating om op het Ladeuzeplein ook een sportactiviteit in te richten. De week erna komen ze dan vragen om ook alcoholische dranken te mogen schenken. Ze zijn zich ondertussen namelijk gaan afvragen hoe ze hun spul moeten bekostigen. Met Red Bull natuurlijk! Die kerels willen reclame maken en anders betalen ze niet. Dat is dus het begin van een eindeloze spiraal.»

«Wij zeggen dan dat het Ladeuzeplein niet dient niet om Red Bull van zijn cinema te laten maken. Als men dat anti-student wil noemen, zal me dat niet generen. Ik ben niet bereid om omwonenden uit te leggen dat ze de last van zo'n initiatief moeten gedogen om Red Bull reclame te laten maken. Red Bull doet dat heus niet uit sympathie. Die willen jongeren alleen maar Red Bull leren drinken. Dat is hun enige motief.»

«Ik wil wel toegeven dat we voor een groot stuk van de studenten leven, dus je moet gedogen dat de universitaire gemeenschap haar ding doet. Als er dan een zeurpriet bij is, zeg ik hem dat hij moet verhuizen.»

«Ten slotte is er de derde variant: het café Reynaert. De mensen klagen daar al drie jaar over en iedere keer ervaar ik ook

hier in het college moeilijkheden. Als die gewoon op straat gingen staan met enkele standjes en ze bakten wat pensen, tot daaraan toe. Maar dat is niet het publiek dat ze willen bereiken. Ze willen aan de brede omgeving laten weten dat de Reynaert op

“Waar blijft de eis van gesubsidieerde studentenresidenties?”

die plaats is. Is dat nu tegen studentenactiviteiten gericht? Neen hoor. Denk je dat het studentenwelkom er voor jouw schone ogen komt? De Oude Markt wil studenten de weg naar de Oude Markt leren kennen. Toch gaat er volgend jaar geen enkele toelating minder gegeven worden, behalve aan de Reynaert.»

Ambetant

Veto: Een telkens weerkerende discussie is die van het gemeentelijk studentenstemrecht. Staat u hier nog steeds negatief tegenover?

Tobback: «Het studentenstemrecht stoort mij niet, op voorwaarde dat je dat coherent regelt en dat kan je niet. Stemrecht zou je krijgen als je hier ingeschreven bent. In België is heel het systeem afgesteld op wie tot een gezinsverband behoort en daarbij ingeschreven is. Dat is geen kwestie van stemrecht, maar van studiebeurzen en allerlei voor- en nadelen. Als er morgen 25.000 studenten in Leuven ingeschreven worden, dan kunnen er 25.000 studenten naar het OCMW trekken om er het bestaansminimum te eisen.»

«Er zijn nog andere praktische bezwaren. Als de verkiezing van 2006 in oktober valt, mogen er 25.000 studenten meestemmen die het verschil tussen het Fochplein en de Grote Markt niet kennen. Hoe lang moet je hier dan studeren om mee te mogen stemmen? Nog een andere vraag is: wie is een student? Geldt dat ook voor een student van de KHLeuven? Dat wordt ambetant. Het studentenstemrecht is gewoon onzin. Je krijgt dat nooit op een behoorlijke manier geregeld.»

«Je moet je ook eens afvragen wat de invloed van de studentenstemmen voor Leuven betekent. Leuven heeft 65.000 kiezers, als je daar op een artificiële manier 30.000 stemmen bijtelt, krijg je een enorme scheeftekening. Als ik dat moet uitleggen aan de Leuvenaars, gaat die zich als student inschrijven en mee voor de rector kiezen.»

«De Europese verkiezingen zijn een andere zaak. Voor het Europees parlement stem je in juni. In een Vlaamse kiesomgeving, waar het geen belang heeft waar je stemt, kan je eisen om te stemmen in de stad waar je studeert. Dan moet je bijvoorbeeld niet helemaal naar De Panne, alleen maar om je stem uit te brengen. Het zal al moeilijk genoeg zijn om dat allemaal praktisch te regelen.»

Moordend

Veto: De Vlaamse verkiezingen dan: vorig jaar is het Vlaams Blok er in het kanton Leuven met zeven procent op vooruitgegaan. Hebt u schrik voor 2006?

Tobback: «Angst is altijd een slechte raadgever. Het Blok had hier in '94 één zetel, in 2000 twee zetels op de 43. Persoonlijk vind

ik er dat twee te veel, maar *bon*. Ik ben er wel van overtuigd dat zij hoger scoren bij de federale of Vlaamse verkiezingen dan bij gemeenteraadsverkiezingen. Zij zullen op dit ogenblik ook op gemeentelijk gebied de wind mee hebben, maar niet in die mate dat het Belang volgende week ineens zeven zetels zou halen.»

«Er is één ding dat je daarbij niet mag vergeten. In '94 had het Belang maar één zetel, omdat de strijd duidelijk ging tussen de uittredende burgemeester Vansina (*van de toenmalige CVP, red*) en de SP, waar ik toen als boegbeeld fungeerde. In 2000 was het Tobback tegen Daems (*Rik Daems, VLD, verhuisde toen speciaal naar Leuven om de strijd met Tobback aan te gaan en de meerderheid te breken, red*). In zo'n tweestrijd gaat het Belang een beetje verloren. Wie Tobback weg wou, die wist op wie te stemmen en in 2000 stemde die op Daems. Het probleem in Vlaanderen is dat alle klassieke partijen nu in de regering zitten, ook in de ogen van veel



studenten. Je moet al goed je *gazet* lezen om te weten dat de CD&V federaal in de oppositie zit. De enige zichtbare oppositie is dus het Belang. Dat is moordend bij verkiezingen. Al wie lastig is op de regeerders, stemt tegen de zittende regering en in Vlaanderen vertaalt zich dat in een stem voor het Belang.»

Veto: Iedereen zoekt ondertussen halstarrig naar verschillen tussen het Blok en het Belang. Ontwaart u enige verschillen?

Tobback: «Zelfs Vanhecke verspreekt zich als hij een toespraak houdt. Hij had het nog over het Blok, dus waarom zou ik mijn houding veranderen?»

«Er onderscheidt ons echter een fundamenteel gegeven. Niemand heeft dat beter tot uitdrukking gebracht dan Gerolf Annemans in een interview met *De Standaard*. Daarin zei hij dat het Belang het programma opgekuist had, maar hij voegde eraan toe dat er "genoeg vuil overblijft opdat het volk voor ons zou stemmen". Dat staat er met zoveel letters in. Dat is dus zijn opvatting van het volk. Het eigen volk moet eerst vuil hebben om voor te stemmen. Het verschil tussen mensen uit een christelijke, soci-

alistische of liberaal-humanistische inspiratie is dat ze alle drie geloven in de mogelijkheden van een verbeterbare mens. Een Belanger spreekt alle dagen de onderbuik aan. En dat oogst overal succes. In Nederland stemmen ze wel voor Wilders (*van de nogal rechtse Groep Wilders, red*) nu Fortuyn er niet meer is.»

«Dit zijn nu eenmaal tijden die als onzeker worden aangevoeld. En dan komt er nog bij dat we veel hebben. Hoe meer je te verliezen hebt, hoe meer schrik je hebt om die dingen te verliezen. Dit is een dankbaar publiek voor wie de onderbuik aanspreekt. Het is daarom ook onbelangrijk dat je

“Het Belang is gebaseerd op je darmen”

aantoont dat één van hen zijn vrouw *aftoekt* of meisjes lastigvalt. Dat spreekt hun *volkske* niet aan. Voor een andere partij zou dat catastrofaal zijn, want die beweren allemaal dat de mens beter kan worden. Dat geldt niet voor een Belanger, want die is gebaseerd op je darmen. Je moet heus niet verder zoeken.»

Veto: Is er dan iets aan te doen?

Tobback: «Er is heel veel aan te doen, maar het is een werk van lange adem. Er is een tijd geweest dat er eerst een wereldoorlog nodig was voor ze daarvan terugkwamen. Zo'n pessimist ben ik niet.»

«Ik heb de wereld de laatste 66 jaar meer zien veranderen dan de 5.000 jaar daarvoor. De samenleving van vandaag is totaal verschillend van die van 1938. In geen enkel tijdperk van de menselijke geschiedenis is het zo snel gegaan. De vraag is maar of we dat psychologisch kunnen verwerken.»

«In 1950 is de *mwame* van Rwanda in Leuven op bezoek gekomen. Men had nog nooit zoiets gezien. Die man werd in een open auto door de stad gereden, met zijn pluimhoed aan. Vandaag lopen hier alle kleuren over straat. De samenleving moet dat verwerken, en dat zal nog eventjes duren.»

Misbruikt

Veto: Burgemeester Beke, die in Gent onder andere geloofd wordt voor zijn omgang met het Belang, heeft ondertussen zijn vertrek aangekondigd. Wanneer zegt Tobback dat hij niet meer opkomt voor de verkiezingen?

Tobback: «Als ik een gezondheidsprobleem krijg, is het morgen gedaan. Als ik me voel zoals vandaag, doe ik in 2006 mee. Tenzij er binnen de partij mensen zeggen dat ik ermee moet ophouden, maar dat doen ze voor het moment niet.»

Veto: Tot slot: klopt het dat uw thesis bij Romaanse talen over Macchiavelli ging of is dat een gemene roddel?

Tobback: : «Nee, dat is een roddel. Ik ben wel dezelfde dag geboren als Macchiavelli, maar hij is niet van 1938.»

«We kunnen daar ooit wel eens een boom over opzetten, maar Machiavelli is één van de meest misbruikte figuren uit de geschiedenis. Ik hoor voortdurend zeggen: "Dat is een machiavellist," door mensen die nog eens niet weten wie hij is. Ik zal met een uitsmijter eindigen: Machiavelli was één van de grootste idealisten in de geschiedenis. Maar daar geef ik vandaag niet meer toelichting bij. (*lacht*)»

(foto's Dimitri Eynikel)

Klauwende leeuw in schaapsvacht

Het was de bedoeling dat de onthullende documentaire 'Vlaamse Choc' van Peter Boeckx werd uitgezonden. Deze documentaire, niet op televisie vertoond uit angst voor een politiek incident, werd echter ook een talrijk studentenpubliek onthouden. Ter vervanging speelden de Actief Linkse Studenten (ALS) 'La face cachée du Vlaams Blok', eveneens te pikant voor de Vlaamse zenders.

Herman Loos

De toon werd gezet met een petitie om de NSV! niet meer in lokalen van de K.U.Leuven toe te laten, een oproep waaraan slechts gedeeltelijk gehoor werd gegeven. Een inleiding werd verzorgd door Geert Cool van Blokbuster, een man die gewoon is te roepen, zelfs met een micro in de hand. Hij haalde alvast uit naar "cynische journalisten, die de strijd tegen extreemrechts hebben opgegeven." Hij waarschuwde dat de documentaire Frans gesproken is, wat op een quasi collectieve zucht werd onthaald. Waar zijn al die Belgicisten?

De Waalse journalist Jean-Claude Defossé tracht in zijn documentaire twee zaken aan te tonen: het Vlaams Blok dweept met het fascistisch erfgoed en de inmiddels omgedoopte partij van de veiligheid plaatst een aantal criminelen op de voorgrond. De beelden die hij hiervoor

gebruikt, zijn vaak genoegzaam bekend maar krijgen toch een extra tintje door ze juist te monteren. Niemand kan ontkennen dat Defossé in zijn missie slaagt, hoewel *negationisme* de aard van nogal wat Blokkers is.

Bloemetje

Onder Duitse marsmuziek worden we meegetroond naar Stekene, waar oud-Oostfronters en sympathisanten hulde brengen rond een SS-kruis en aan het graf van nazi-sympathisant Cyriel Verschaeve in Alveringem. Opvallend van de partij is Bert Eriksson, *führer* van de verboden paramilitaire Vlaamse Militanten Orde (VMO), die als een rode draad doorheen de documentaire marcheert. Deze organisatie is nog steeds vertegenwoordigd binnen het Vlaams Belang middels figuren als Luc Vermeulen en senator Wim Verreycken, vader van de bekende Rob 'Klop'.

De Oostfronters waren ongetwijfeld fout in de oorlog, bewust of niet. Zestig jaar later is echter nog steeds niet iedereen overtuigd van de onmenselijkheid van het Hitlerregime. Zo houdt voormalig Blokparlementair Roeland Raes vol: "In de concentratiekampen werden mensen niet systematisch omgebracht. Het dodental is bovendien schromelijk overdreven." Raes werd voor deze uitspraken officieel uit de partij verwijderd, maar blijkt nog steeds in de Blokklokken rond te dollen wanneer Defossé onverwacht met een camera binnentreedt.

Filip Dewinter en Gerolf Annemans

vonden het eveneens nodig om een bezoekje te brengen aan het verleden. In Lommel zijn zij te zien bij het Duitse militaire kerkhof, een plaats waar leden van Voorpost jaarlijks een bloemetje op de graven komen leggen. Voorpost verzorgt vaak de ordehandhaving bij Blok-evenementen, haar actie-leider Luc Vermeulen is daar zelfs officieel voor aangesteld binnen de partij. Het mag dus duidelijk zijn dat de fascistische sympathieën van Vlaams Belangers niet gestopt zijn bij de Hitlergroet van Blokoprichter Karel Dillen.

Stemmenjacht

De criminele feiten binnen de partij gaan echter verder dan negationisme en het voorval Rob 'Klop'. Roeland Van Walleghem werd veroordeeld voor betrokkenheid bij de dood van een FDF-militant in 1970 tijdens een vechtpartij. Xavier Buisseret voor zedenfeiten met minderjarigen. Commissaris Johan Demol kwam in opspraak door zijn rol in het 'Front de la jeunesse.' Deze heren wisten zich echter probleemloos op te werken tot topfiguren binnen het Vlaams Blok/Belang.

Het zou oneerlijk zijn enkel het Blok met de vinger te wijzen. Frank Vandembroucke verbrandde ooit geld en Leo Delcroix is evenmin onbesproken, net zoals sommige collega-democraten. Toch is het bijzonder paradoxaal dat net binnen de

partij die schermt met de veiligheid zulke personen nog steeds getolereerd worden. Het kan echter moeilijk anders als je de achtergrond van relschoppers als Frank Vanhecke en Filip Dewinter kent.

Sommige mensen wentelen zich graag in onwetendheid

Beide kopstukken zijn in hun jonge, preafgeborstelde fase meermaals te zien tijdens betogingen in de Brusselse rand,

die naar gewoonte uitliepen op ordinaire knokpartijen. "Waalse ratten, rol uw matten", luidde hun slogan. De foto's van Dewinter die samen met een kompaan stevig mokert op een neerliggende man, gingen reeds meermaals rond. Dit alles krijgt een ranzig randje tijdens het laatste deel van de documentaire: het Blok op stemmenjacht in Franstalig Brussel.

Defossé spreekt een aantal Franstaligen aan die in Brussel tweetalige foldertjes van het Blok verspreiden. Een programma in het Frans kan hij bij de partij echter niet vast krijgen. Deze trouwe militanten blijken geen woord Nederlands te spreken en weten niet wat er in het programma staat. Brussel vernederlandsen? "Dat zegt u." En even later Luc Vermeulen op ons scherm. Waalse ratten? "Dat hebben wij hen nooit horen zeggen." Sommige mensen wentelen zich nu eenmaal met graagte in onwetendheid. Dat is het strijdpunt van deze documentaire: geen Vlaamse kiezer mag ooit kunnen zeggen 'Wir haben es nicht gewusst'.

WETSWIJZIGING BEPERKT STUDENTENVERTEGENWOORDIGING

Oostenrijkse studenten voelen zich monddood gemaakt

Met de goedkeuring van het vernieuwde *HochschülerInnenschaftsgesetz* werd op vrijdag 10 december een wet van kracht die de Oostenrijkse studentenvertegenwoordiging sterke beperkingen oplegt. Bovendien weigerde onderwijsminister Gehrler (ÖVP) hierover met de studenten te overleggen, wat tot aanhoudend protest leidt. Het conflict is tekenend voor de verhouding tussen studenten en de twee heel rechtse regeringen sinds 2000.

Joris Beckers

De *Österreichische HochschülerInnenschaft* (ÖH) is zowat de Oostenrijkse tegenhanger van de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS). Beide vertegenwoordigen de studerende massa op het hoogste niveau: bij de minister. Een belangrijk verschil is dat de ÖH op vier niveaus aanwezig is: de studierichting, de faculteit, de instelling en het nationale niveau. Eén keer om de twee jaar worden voor elk van de vier soorten raden nieuwe vertegenwoordigers gekozen. De verkozenen verdedigen dan twee jaar lang het studentenstandpunt op het betreffende niveau. Instellings- en nationale mandatarissen verdelen zich verder over de verschillende *Referate* die zich elk met een specifiek

Onderwijs, Wetenschap en Cultuur in de gaten en treden op als spreekbuis van de studenten. Omdat de verkozenen bovendien tot een bepaalde ideologische groep behoren, komen hier heuse coalitiegesprekken aan te pas. De huidige meerderheid bestaat bijvoorbeeld uit sociaal-democraten en groenen.

Andere belangrijke verschillen met het vertegenwoordigingssysteem dat Vlaanderen kent, zijn de bevoegdheden van de ÖH en de financiering. Elke Oostenrijkse student aan een unief of pedagogische academie betaalt 14,86 euro per semester en zorgt er zo mee voor dat de ÖH financieel onafhankelijker is en over de nodige werkmiddelen kan beschikken. Qua bevoegdheden houdt de ÖH zich hoofdzakelijk bezig met de democratisering van het onderwijs. Dat betekent diensten en informatie aanbieden aan de studenten, acties organiseren, lobbyen, ... Bovendien moeten bij elke nieuwe wet of elke wijziging de nationale vertegenwoordigers geraadpleegd worden. En daar liep het begin deze maand mis.

Restjes

Met het voorstel tot wetswijziging van de parlementsleden Brinek (ÖVP) en Achleitner van de extreem-rechtse FPÖ werd het overleg met de studenten omzeild. Op zeer korte termijn werd het *HochschülerInnenschaftsgesetz* op twee cruciale punten

van juf bij de meerderheid van de Oostenrijkse studentenbevolking. Die zal het voortaan immers met een miljoen euro subsidies minder moeten doen en — de grootste doorn in het oog — haar nationale vertegenwoordiging volgens een ander en minder representatief systeem moeten verkiezen. Het grotendeels rechtstreeks verkozen studentenparlement wordt immers vervangen door een forum van vertegenwoordigers uit de verschillende instellingen. Omdat universiteiten met verschillende studenten-aantallen even veel vertegenwoordigers zullen mogen sturen, zijn kleine instellingen in het voordeel. Toevallig of niet staan de rechtse studentenfracties net sterker in die kleinere universiteiten en academies, zodat de huidige rood-groene meerderheid na de verkiezingen van mei 2005 hoogstwaarschijnlijk tot de geschiedenisboeken behoort.

Laat het nu net die coalitie van socialisten en groenen zijn die zich in 2000 uiterst kritisch uitliet over de zwart-blauwe regering van kanselier Wolfgang Schüssel (ÖVP). Met zijn keuze voor een coalitie met de *Freiheitlichen* van de rechtse populist Jörg Haider haalde hij de woede van heel de Europese Unie op zijn hals en werd Oostenrijk zelfs een tijdje geboycot. De wispelturige FPÖ-ministers en de constante bemoeienissen van Haider zorgden uiteindelijk voor de val van Schüssel I. In de tweede regering onder leiding van Schüssel moesten de FPÖ'ers zich na hun zware verkiezingsnederlaag (-16,9%) tevreden stellen met de restjes.

De sterke terugval van de FPÖ in Oostenrijk maakte van de republiek het voorbeeld bij uitstek van hoe

extreem-rechts zichzelf verbrandt als het aan de macht komt. Toch heeft de machtsdeelname een serieuze invloed op scholen, bibliotheken en musea waar extreem-rechts sinds 2000 mee de meerderheid van het bestuur uitmaakt. Het terugschroeven van een systeem van studentenvertegenwoordiging dat onder andere door de Europese Raad openlijk geprezen wordt, kan moeilijk los van dit kader gezien worden.

www.oeh.ac.at
www.esib.org

CDS verwijt VVS "partijpolitieke inmenging"

De Europese koepel ESIB riep zijn nationale studentenverenigingen op om de Oostenrijkse wetswijziging aan te klagen. Daarop verklaarde VVS — net als alle andere ESIB-leden — in naam van de Vlaamse studenten haar solidariteit met de collega's uit Oostenrijk. Enkele dagen later reageerden de Christen-Democratische Studenten (CDS) door VVS openlijk op de vingers te tikken.

Volgens de CDS, die zich in *Veto 11* nog vragende stelde bij de politiek neutraliteit van LOKO, laat de Vlaamse koepel zich "leiden door partijpolitieke motieven". Bovendien kan een vereniging die alle Vlaamse studenten wil vertegenwoordigen "geen openlijke steun uitspreken voor een bepaald deel van het politieke spectrum", aldus de CDS.

Ondertussen verduidelijkte VVS haar standpunt in een brief aan de CDS, die ook uitgenodigd wordt voor een "constructief gesprek".



domein bezighouden, zoals sociale politiek of mensenrechten. Op het hoogste niveau loopt het systeem uit in een heus studentenparlement met een executieve. 45 vertegenwoordigers houden er het ministerie van

gewijzigd, zonder dat de ÖH haar zeg had kunnen doen. Daarmee zette onderwijsminister Elisabeth Gehrler van de conservatieve volkspartij meer dan 200.000 studenten buitenspel en wordt ze meer dan ooit kop

Chinese koorts in het Vlaamse hoger onderwijs

Internationalisering is dé grote trend in het hoger onderwijs. Op 30 november liet rector Oosterlinck op het diner van de Academische Raad nog verstaan dat China de onderwijsmarkt van de toekomst is en dat de K.U.Leuven niet achterop kan blijven. Zo denken andere instellingen er ook over, maar ze blijven vaak blind voor de gevaren die de massale belangstelling met zich meebrengt.

De interesse van de Europese universiteiten in China is begrijpelijk volgens professor in de sinologie Nicolas Standaert: "De Chinese overheid heeft de laatste vijf jaar enorm geïnvesteerd in onderwijs. Er wordt bijvoorbeeld gewerkt met accommodatie die vaak moderner is dan die bij ons." Het wordt haast een cliché, maar de onderwijsrevolutie wordt gesteund door de enorme economische boost die China meemaakt. China wordt volgens de *World Trade Organisation* het land van 'de moderne industriële technologie en service tools'. De Chinese regering schrijft zelf in haar jaarlijks beleidsverslag dat ze 'voordeel zal putten uit de zwakke en slabbakkende economie in Europa, de VS en Japan'. Volgens Standaert is die trend al veel langer merkbaar, maar zijn we er ons pas vandaag van bewust: "In Peking was er twintig jaar geleden geen ring rond de stad,

nu zijn er zes. Ik probeer al jaren iedereen wakker te schudden: de 21ste eeuw zal Chinees zijn."

Intelligent

Chinese studenten kunnen hun sociale promotie versnellen door te studeren aan de plaatselijke topuniversiteiten in Beijing, Nanjing of Shanghai. Als ze daarin slagen, is het behalen van een master in de VS de kers op de academische taart. Voor wie dat niet weggelegd is, biedt Europa de ideale uitweg om toch buitenlandervaring op te doen. Het departement internationale samenwerking van het Chinese ministerie van onderwijs meldt dat hun overzeese onderwijsmarkt snel groeit: sinds 1978 gingen meer dan 700.000 Chinezen in het buitenland studeren, waarvan 117.300 in 2003.

Steed het aantal buitenlandse studenten in Vlaanderen tussen 2000 en 2004 met 21

procent, het aantal Chinese studenten ging in dezelfde periode met niet minder dan 93 procent omhoog. Dat is deels het gevolg van de buitenlandse honger van de Chinezen zelf, maar de Vlaamse instellingen voeren zelf ook een actieve politiek om Chinese studenten aan te trekken. Ze hebben de reputatie intelligente en hard werkende studenten te zijn. Toch geeft niemand een precies antwoord op de vraag waarom internationalisering zo belangrijk is: de meeste instellingen lijken gewoon aan te sluiten bij een trend om maar niet achterop te raken. Er bestaat in het Vlaamse hoger onderwijs geen visie op het thema en dat heeft ernstige gevolgen.

Misbruik

In Leuven hebben zowel de K.U.-Leuven als Groep T een aantal akkoorden met Chinese universiteiten. De KHLeuven gaat zelf niet meer op zoek na een aantal negatieve ervaringen (zie p. 13). Die nega-

tieve ervaringen zijn nochtans geen uitzondering: elke instelling in Vlaanderen heeft ermee te kampen gehad. De problemen situeren zich op het academische, menselijke én legale vlak. Dat Chinese studenten vaak grote moeilijkheden hebben om in Vlaanderen te leven en te slagen aan onze instellingen kan niet louter door cultuurverschillen verklaard worden. Verschillende organisaties en personen, die vaak erg moeilijk te traceren zijn, maken misbruik van de explosierende markt. Met de zo bejubelde internationalisering van het onderwijs als masker doen zij aan mensenhandel die hen geen windeieren legt. Zo komen Chinese studenten, als het al studenten zijn, terecht in verkeerde opleidingen.

Er zijn nochtans verschillende signalen gegeven. Het Ministerie van Onderwijs heeft universiteiten en hogescholen gewezen op mogelijke gevaren en ook de Belgische ambassade in China heeft hen gewaarschuwd. Aan de K.U.Leuven werd het advies van de ambassadeur in de wind geslagen en ook de eigen experts werden genegeerd om toch maar een contract te kunnen afsluiten met wat die laatste "een godvergeten universiteit waarvan we geen informatie hebben over de kwaliteit ervan" noemen. Volgens voormalig ambassadeur Johan Maricou hebben de Vlaamse instellingen hun reputatie te grabbel gegooit door naïef mee op de Chinese trein van de internationalisering te springen.



DE CULTUURSCHOK CHINA-LEUVEN

Kleuters in identieke pakjes en een megafon

Consulaten, ambassades, agentschappen en af en toe een stevig bilateraal akkoord: als Chinees ben je beter voorbereid op je Europees avontuur. Veertien uur vliegen is misschien lang genoeg om de schok van het prijskaartje te verwerken, de cultuurschok moet dan nog komen. Wij spraken met zeventien Chinese studenten en een professor Sinologie over leven in Leuven als je van de andere kant van het Himalayagebergte komt.

"De Chinese overheid heeft de laatste vijf jaar enorm geïnvesteerd in onderwijs. Nationale en provinciale universiteiten zijn er enorm op vooruitgegaan. Zo is de accommodatie er beter dan aan de K.U.Leuven en wordt er bijvoorbeeld al langer met PowerPoint gewerkt," vertelt professor Nicolas Standaert, sinoloog aan de K.U.Leuven. China is bovendien één grote bouwwerf: "In Shanghai was er twintig jaar geleden nog geen enkel groot gebouw, nu staan er de grootste mastodonten." Ontwikkelingen waar Europa veertig jaar over deed, worden in China op één generatie 'doorgevoerd'. Ondanks die razendsnelle veranderingen is er toch ook nog het China van kleuters in identieke pakjes die in rijtjes rondlopen en met een megafon toegeroepen worden. Academici maken bovendien slechts één à twee procent van de bevolking uit. China is immers zo homogeen als Europa en Zuid-Amerika samen.

Beleggen

Op 18-jarige leeftijd kunnen Chinezen meedoen aan een nationaal examen dat de rest van hun leven zal bepalen: het zwarte examen. Wie goed is, geraakt binnen aan de beste universiteiten en faculteiten, desnoods met de nodige staatssteun. De rest moet het met minder doen. Wil je op de uiterst competitieve arbeidsmarkt iets bereiken, dan heb je als Chinees beter een degelijk diploma in handen. Ingenieurs verdienen er ongeveer even veel als hier, een gewone arbeider krijgt één euro per dag. Op sociale bescherming hoeft je niet al te veel te rekenen.

In de wedloop naar een goed diploma kan slechts vijf à tien procent van de studenten zich een Chinese Master veroorloven. Als die bovendien nog door een sterke unief moet uitgereikt worden, dan zit de Chinese student al gauw in het buitenland. De Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk zijn daarbij het walhalla en je kunt er bovendien Engels spreken. Maar Harvard en Oxford zijn — zeker sinds 11 september — moeilijk toegankelijk en ook niet bepaald goedkoop. Dan maar naar 'alternatieve instellingen' in pakweg Leuven: een koopje. "Inschrijvingsgelden liggen hier

een tienvoud lager, maar de levensomstandigheden zijn dan weer duurder," nuanceert Standaert: "Chinezen zien dat als een investering: als een kind in het buitenland kan gaan studeren, dan zijn ze bereid om met verschillende gezinnen geld te 'beleggen' in die student om er dan later 'winst' uit te halen."

"Voor Chinezen is de K.U.Leuven een tweederangskeuze," stelt Standaert. Is er in zo'n tweede keuze nog wel sprake van een inhoudelijke meerwaarde? Chinese studenten ervaren het onderwijsniveau alleszins als hoger dan thuis. Sommigen hadden zelfs al eens over Leuven gehoord. Shan Hu: "Een van mijn professoren was in Gent geweest en had er veel over België geleerd. Hij vertelde me dat Leuven de beste universiteit in België is. Omdat mijn unief geen contacten met de K.U.Leuven heeft, heb ik alles zelf geregeld om hier terecht te komen."

Kriek

Tot voor een paar jaar moesten Chinese studenten die naar het buitenland trokken ter compensatie een bedrag overmaken aan de regering. Er was namelijk gebleken dat een groot deel van die studenten niet meer terugkwam. De maatregel werd ingevoerd om een mogelijke *braindrain* tegen te gaan, maar is onlangs afgeschaft. "In bepaalde militaire scholen of landbouwinstituten moeten studenten nog steeds zo'n bedrag betalen," getuigt Ma Qiang, "maar dat is omdat die richtingen zwaar gesubsidieerd worden en dan betaal je de staat eigenlijk gewoon terug."

Een vliegreis vanuit China naar België duurt gemiddeld veertien uur. Eens op Zaventem aangekomen, worden de Chinese studenten soms opgewacht door een groepje vrijwilligers. De meeste Chinezen staan er echter alleen voor. Ook de zoektocht naar een kot moet meestal nog beginnen. Voorlopig wordt er dan gelogeed in de jeugdherberg, in het huis van de Paters Oblaten of gewoon bij bevriende Chinese studenten. Toch valt het vaak voor dat Chinese studenten op de avond van hun aankomst zelf nog aankloppen bij de huisvestingsdienst en daar dan letterlijk voor gesloten deuren staan. Zo voelde Lin zich nogal aan haar lot overgelaten en kreeg Ma Qiang net voor zijn aankomst te horen dat het te druk was: "Ze zegden dat er te veel studenten ineens kwamen en dat ik maar mijn eigen problemen moest oplossen." Vindt de Chinese student uiteindelijk een eigen kamer, dan wordt hij

verrast door de huurprijs. Zelfs de universitaire residenties vinden de meeste Chinezen behoorlijk duur.

Geïnstalleerd en wel, krijgen de studenten nieuwe problemen voorgeschoteld. Vaak krijgen ze papieren in handen waar ze niets van begrijpen. Sommige Chinezen kunnen geen touw vastknopen aan Nederlandstalige verzekeringspapieren en gooien dan maar alles weg. Gelukkig zijn er toch nog een paar behulpzame Belgen, zoals de medewerkers van de *Orientation Days*. Xue Gao vertelt dat zelfs de docenten van Groep T haar hielpen: "Vooraf verantwoordelijke Wim Polet, die zelf een aardig mondje Chinees spreekt." Ook op Chinezen die hier al langer zijn, kunnen de nieuwelingen rekenen. Zo bestaat er een site die het leven zoals het in België is, uitlegt aan de Chinese student en dat in zijn eigen taal. Op die manier kan er onderling contact gelegd worden en ontstaan er heuse ruilmarkten van gsm's en Base-kaarten tot meubelstukken van studenten die terug naar China vertrekken.

Ondertussen wordt er regelmatig geproefd van het Leuvense studentenleven: "Belgen gaan op café, drinken bier, doen terrasjes, maken veel lawaai en blijven laat op. Chinezen eten meer samen, babbelen wat en gaan daarna weer aan de slag," vergelijkt Xue. Maar net als bij Li Sun zijn haar Leuvense medestudenten er toch in geslaagd de Chinese van dat

rechte pad te krijgen. Li Sun: "Na de avondles ga ik wel eens mee een pintje drinken met de Belgen. Dat zou ik in China nooit doen." "Vooraf kriek vind ik lekker, maar als ik het warm krijg, dan stop ik wel, hoor," bekennt Shan, net als Deng Chunrao: "Ik heb vastgesteld, dat ik niet zo goed tegen bier kan als de Belgische studenten."

(Lees verder op p. 12)

Volksrepubliek China

Ligging: Oost-Azië

Oppervlakte: 9.596.961 vierkante kilometer

Indeling: 22 provincies (sheng) - Taiwan niet meegerekend, 3 stadsprovincies (zhishhi), 5 autonome gebieden (zizhiqu) - waaronder Tibet, 1 Special Administrative Region (SAR): Hongkong (sinds 1997)

Bevolking: 1.133.683.000

Aantal instellingen van hoger onderwijs: 1075 Universiteiten; China kent geen systeem van hogescholen

Hoofdstad: Beijing (Peking) met ongeveer 5,8 miljoen inwoners

Staatsvorm en bestuur: Sinds 1949 socialistische republiek, onder leiding van de communistische partij (Politbureau); president: Hu Jintao (sinds 2003), premier: Wen Jiabao (sinds 2003); regering is verantwoording schuldig aan het Nationaal Volkscongres dat elke vijf jaar wordt gekozen.

Taal: Mandarijn-Chinees en diverse Chinese talen en dialecten, zoals het Kantonees

Vlag: Rood is de kleur van de eigenlijke Chinezen (de Han) en van het communisme; de grote ster symboliseert de leidende rol van de communistische partij; de vier kleinere staan voor de boeren, de arbeiders, de kleine burgerij en de (vaderlandslievende) landbezittende klasse

Onderwijs in China

"In China is er een heel nauwe band tussen het universitaire onderwijs en de economie," vertelt professor Standaert: "Economie, geneeskunde en toegepaste wetenschappen staan zeer hoog aangeschreven en er ontstaan heel veel *Management* en *Economic Schools*. Anderzijds hebben humane studies een laag aanzien. De situatie van de opleiding Geschiedenis in China is bedroevend."

"De aandacht voor het onderwijs is typisch confucianistisch. Daarin zijn moraal en politiek met elkaar verbonden. Wie een moreel mens is, moet zich inzetten voor de sfeer die groter is dan zichzelf of de familie: de staat en de politiek, dus. Chinezen kunnen die kerngedachte concretiseren door ambtenaar te worden. Van 200 voor Christus tot aan het begin van de 20e eeuw gebeurde dat met behulp van selectie-examens over de Chinese Klassieken: literaire, filosofische en historische teksten. Het doel was sociale promotie en het verwerven van kennis."

"Op het einde van het keizerrijk ontstonden de eerste moderne universiteiten. Die zijn nu dus bijna honderd jaar oud. Sociale promotie en onderwijs hangen er nog steeds samen, maar de vakinhouden zijn verschoven naar wiskunde en economie."

"Chinezen gaan al vanaf de 19e eeuw naar het buitenland om te studeren. Dat heeft ook veel gevolgen voor ons, want de Chinese cultuur is gebaseerd op netwerken. Persoonlijke banden hebben een duurzame weerslag op cultureel, industrieel en politiek vlak. Ook wij moeten ons dringend richten op Chinese investeerders. Die zijn immers op zoek naar een afzetmarkt voor de toekomst. China is geen ontwikkelingsgebied meer. Ze denken al 20 à 30 jaar vooruit. Men schat zelfs dat in 2010 honderd miljoen Chinezen over een toeristenvisum zal beschikken, waarvan er één miljoen naar Vlaanderen zou komen. Wie gaat hen ontvangen?"

(vervolg van p. 11)

Ook het kotleven ziet er in Leuven helemaal anders uit. "De studenten wonen hier op aparte kamers en als je geluk hebt, dan eten ze samen in de keuken. In China woonde ik in een studentenhuus op de campus. De deuren sluiten er om middernacht en het huis telt maar één hele grote kamer voor vijf of zes studenten. Je hebt dus geen privacy, maar dat is niet nodig. Wij waren als broers en zussen voor elkaar en deden alles samen. Het voordeel is dat je je nooit alleen voelt, wat mij in Leuven toch al een paar keer overkomen is," aldus Li. Afhankelijk van je studievordering varieert het aantal kamergenoten in China tussen de acht en de twee. Woon je per twee, dan is er al bijna sprake van een soort studio, maar dat is de minderheid. In zo'n kamer wordt zowat het hele academiejaar doorgebracht. "Er wordt wel eens gezegd dat er maar twee wegen zijn voor de student: één naar de les en één terug naar je kot," typeert Ma Qiang het Chinese kotleven. Vele studenten zitten zelfs in eigen land duizenden kilometers verwijderd van hun familie en gaan dan ook zelden naar huis.

Snuiten

Terug in eigen land karakteriseren Chinezen de Belgen als extravert, als je ze tenminste kent. In het leggen van contacten zijn we eerder verlegen. Mede daarom zijn de eerste weken voor de Chinese studenten zo moeilijk. Meestal zijn het ex-Erasmussen die beseffen hoe moeilijk het is je te integreren in een andere cultuur en die de Chinezen aanspreken. Die merken toch nog op, dat ze vooral zelf de eerste stap moesten zetten. Zo moet je als Chinese student quasi midden in de kring Belgische studenten gaan staan en dan een conversatie in het Engels met hen starten. Vanaf dan voelen de Aziaten zich meer geaccepteerd en verlopen

"Over vijftig jaar zijn de belangrijkste wetenschappelijke artikels in het Chinees"

de contacten heel wat vlotter. Lin vindt Belgen over het algemeen zelfs vriendelijk en warmhartig. Liu Xiaolin maakte het zelfs mee dat haar proffen interesse vertoonden voor de Chinese cultuur: "In de pauze maken ze soms een praatje over het leven en de ontwikkelingen in China." Li is dan weer kritischer: "Jullie zijn veel individualistischer

ingesteld dan wij in China. Wij leven groepsgeoriënteerd. Dat zie je ook als wij onze naam schrijven onder een mail of zo. Altijd komt eerst de familienaam en dan pas de voornaam." Ook bij Ming Fai Ho is het individualisme opgevallen: "De levensstijl van de wes-

terse mensen is een beetje schokkend. Jullie genieten echt van jullie leven en zijn daarbij zeer individualistisch. In China is dat helemaal anders. Daar wordt juist het collectieve denken, het allemaal samen nuttige dingen doen gepromoot." Lin voelt zich dan soms

weer verrast door hulpvaardigheid waarop ze in haar thuisland nooit zou moeten rekenen.

Belgen blijken ook tamelijk onbeleefd. "Op GroepT worden de proffen met hun voornaam aangesproken en als Belgen hun neus snuiten dan doen ze dat heel luid, precies alsof ze willen dat iedereen dat hoort. In China proberen we altijd zo beleefd en zo stil mogelijk te zijn," aldus Lee Zeng. Xue vindt dat de Belgische studenten veel mondiger zijn dan de Chinese: "De studenten hier zeggen wat ze denken en willen. In China doen we zoiets niet. We wachten tot we een diploma hebben en pas dan geven we kritiek."

België zelf vinden de Chinezen best wel een mooi land. Shan vindt in Leuven vooral de huizen en het verlichte stadhuis heel erg mooi. "Soms probeer ik me voor te stellen hoe ze vroeger die sculpturen gemaakt hebben en in het stadhuis geplaatst hebben. Volgens mij is het een echt mirakel." De meesten zijn al op excursie geweest naar Gent, Brugge, Brussel of Antwerpen. Li: "Alles wat ik zie, is net zoals op de postkaarten. Echt indrukwekkend." Ook uitstapjes buiten de grenzen zijn geliefd. Voor Lin zijn ze zelfs een reden om in Europa te komen studeren.

Thuisfront

Wat eten de studenten zoal? De meeste Chinezen gaan wel eens naar de Alma. Dat is niet altijd even lekker, maar over het algemeen hebben ze niet te klagen. Alleen over de prijs misschien: die is te hoog. Velen koken dan maar hun eigen potje, want dat is een pak goedkoper. Inkopen doen ze niet in de Delhaize of de GB. Neen, Chinezen gaan naar speciale Chinese winkels - meestal in Brussel of Antwerpen - want daar smaakt alles ongeveer zoals in China.

Het echte werk dan maar: de studie. Ming antwoordt resoluut: "Ik studeer niet echt veel. Ik ben hier om de continentale cultuur en levensstijl te leren kennen. Ik moet dus veel uitgaan." De meerderheid neemt het verblijf veel serieuzer op. Shan: "Ik wil ervaring opdoen in het buitenland, maar mijn eerste bekommernis is wel een

diploma halen. Ik vind het, vooral wegens de taal, moeilijker dan in China. Mijn lessen zijn allemaal in het Engels en van sommige vakken, zoals *EU-Law*, heb ik niet echt een grondige voorkennis." Chinese studenten zijn zich door en door bewust van het belang van een diploma. Als je dat diploma bovendien in het buitenland hebt kunnen behalen, heb je een streepje voor op de anderen. Dat weten ook de Chinese professoren, die hun studenten aanmoedigen de stap naar het buitenland te wagen. Bovendien doen veel studenten er na hun studie hier nog een paar jaartjes bij om nog wat werkervaring op te doen. Xue: "Als je in het buitenland ervaring hebt kunnen opdoen, vergroot dat

je kansen op de Chinese arbeidsmarkt. Je krijgt dan ook een hoger loon." Ook bedrijven maken gebruik van de mobiele studenten. Chinezen worden hier gedurende een jaar opgeleid en kunnen dan de specifieke bedrijfskennis in eigen land gaan toepassen. De eerste handelspartner van het nieuwe Chinese bedrijf wordt dan zo goed als zeker de onderneming waar de Chinees zijn opleiding genoot. Hier blijven werken zit er niet in, beseft Lin: "Vooral het taalprobleem maakt het heel moeilijk om hier een job te vinden."

Maar eerst moet er nog geblokt worden en Lee Zeng vindt dat zij meer studeert dan de Belgische studenten: "Het eerste jaar hier is ongelooflijk zwaar. Er is telkens dat taalprobleem en het duurt uren voordat ik een pagina in mijn cursus ontcijferd heb. Ik ben ook heel erg aan mijn boek gebonden. Ik leer alles tot in het detail, terwijl Belgische studenten eerder hun notities bekijken en die dan eventueel aanvullen met elementen uit de cursus. In de blok beginnen ze pas echt te leren. Als ik dat doe, is het allemaal verloren." Die houding heeft ook te maken met de Chinese basisinstelling. Standaert: "Chinezen zijn ongelooflijk leergierig. Ze willen studeren en hebben daar alles voor over. Op paaszondag mocht ik eens een vrijblijvend gastcollege geven in China. Daar kwamen tweehonderd studenten op af. Toen we de lezing een dag later herhaalden, zaten er 300 studenten in de zaal. Op bepaalde momenten komen de studenten ook gewoon samen om Engels te spreken. Ze willen leren en nog eens leren." Dat zorgt ook voor serieuze druk. Als een Belg tevreden is met een onderscheiding, dan interpreteert een Chinese student dat als 70% kennis en 30% van de leerstof die hij niet kent. En dat is niet goed genoeg. Ook op het thuisfront leeft die idee heel sterk. Standaert: "Het dynamisme van de Chinese student heeft te maken met een minderwaardigheidsgevoel, zeker na Mao. Ze hebben een sterke cultuur, maar zien dat alle moderne technologie uit het buitenland komt. Meer en meer willen Chinezen nu bewijzen dat ze ook intellectueel topniveau bezitten. Bij wijze van boutade: over vijftig jaar zullen de belangrijkste wetenschappelijke artikels in het Chinees gepubliceerd worden. En iedereen lacht mij daar nu dus voor uit, hé."

Om wat meer contact te hebben met de Belgen, om zich in de supermarkt uit de slag te kunnen trekken of gewoon omdat ze zich willen integreren en om toch zeker dingen bij te leren, volgen de meeste Chinese studenten een cursus Nederlands, hoofdzakelijk aan het ILT. Ook Frans kan de studenten bekoren.

Groepsreis

De studies worden over het algemeen betaald door de ouders. Voor Deng ziet de situatie er een beetje anders uit: "Ik leen het geld van mijn familieleden. Naderhand moet ik het natuurlijk allemaal terugbetalen, maar ik vind het geweldig dat ze mij op die manier toch de kans geven om in Europa ervaring op te doen." Dat zorgt ook wel voor de nodige druk, getuigt Lin: "Ik voel me er

niet goed bij, als ik eraan denk hoeveel geld mijn ouders in mijn studie investeren. Ik leg mezelf dus wel wat druk op om niets van dat geld te verkwisten." De druk van thuis uit ervaart ze niet zo sterk.

Om het dure leven in België mee te financieren hebben Chinese studenten vaak ook een job. Al draait het soms ook gewoon om extra zakgeld: "Het is moeilijk om via de jobdienst een job te vinden, maar op Groep T is er een goed initiatief. Chinese studenten krijgen er de mogelijkheid om in de zomermaanden iets bij te verdienen. Daar kan ik dan leuke spulletjes mee kopen om mijn kot een beetje knusser mee te maken," zegt Xue.

Die gezelligheid kan misschien het gemis van ouders en familieleden verzachten, want dat is de algemene toon. Shan legt uit dat het echter niet eenvoudig is om familie te laten overkomen. "Het kost behoorlijk veel en de formaliteiten in China zijn streng. Je krijgt niet zomaar een vergunning, behalve als je een groepsreis boekt: Europa in drie weken. Dan bezoek je Brugge, Brussel en Antwerpen in één dag, maar dan zijn mijn ouders nog niet in Leuven geweest..."



Legende

- L = provincie Liaoning
- = Groep T-partneruniversiteiten

Top-10

van Chinese universiteiten

1. Tsinghua University (Beijing)
2. Peking University (Beijing)
3. Nanjing University (Nanjing)
4. Fudan University (Shanghai)
5. University of Science & Technology of China (Beijing)
6. Shanghai Jiaotong University (Shanghai)
- 7a. Zhejiang University (Hangzhou)
- 7b. Nan'kai University (Tianjin)
9. Renmin University of China (Beijing)
- 10a. Beijing Normal University (Beijing)
- 10b. ZhongShan University (Guangzhou)

(bron: netbig.com)

K.U.Leuven: ontwikkelingsamenwerking

Ook aan de K.U.Leuven loopt een project, want de Chinese trein mag niet gemist worden. Er is vijf jaar geleden een akkoord gesloten met het bestuur van de noordoostelijke provincie Liaoning (zie kaart). Jaarlijks zakken er zo'n vijftig studenten naar Leuven af. De meesten studeren pedagogie, toegepaste economie of toegepaste wetenschappen.

Dat het akkoord niet rechtstreeks is afgesloten met een universiteit, zoals dat meestal gaat, komt volgens Johan Hoornaert, die het project coördineert, omdat er via hem al vroegere contacten waren. De universiteiten in die provincie staan ook niet erg hoog in de rankings van Chinese universiteiten, maar dat wordt verklaard vanuit de eigenlijke doelstelling van het project. Hoornaert: "We proberen hier mensen op te leiden die achteraf in China het onderwijssysteem kunnen helpen verbeteren. Het is eigenlijk een stukje ontwikkelingssamenwerking."

Ontwikkelingsamenwerking langs de ene kant, langs de andere kant probeert de K.U.Leuven ook goede doctorandi te vinden. Chinese postgraduates hebben een erg goede reputatie en bovendien verhoogt dat het prestige van de universiteit. Toch zijn de slaagcijfers van de Liaoningstudenten vaak dramatisch.

"De eerste lichting studeerde hier pedagogische weten-

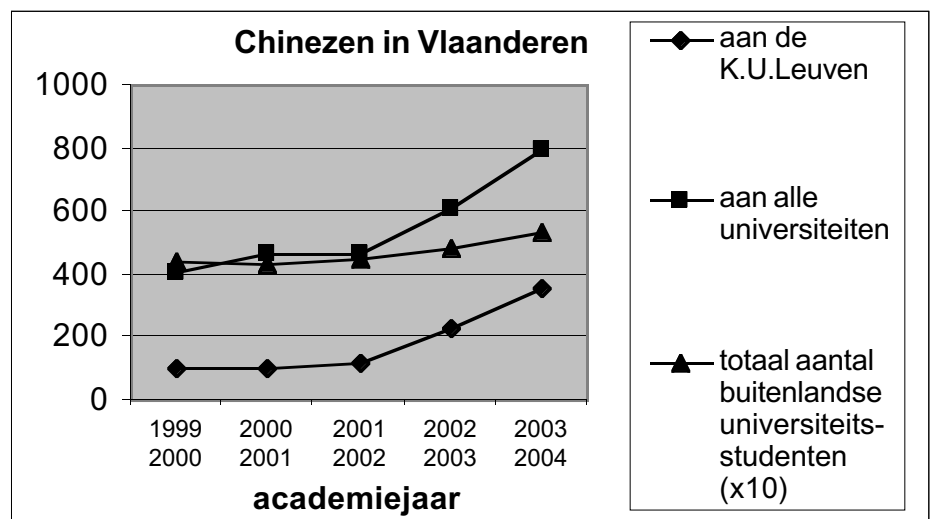
schappen en toen was het slaagpercentage honderd procent," vertelt Hoornaert. Dat percentage is ondertussen sterk gedaald: tegenwoordig schommelt het tussen de vijftien en twintig procent. Nog ernstiger was het gesteld met studenten die hier hun bachelors kwamen studeren: ze kregen een jaar om Nederlands te leren en begonnen daarna aan hun eigenlijke opleiding. Dat bleek geen goed idee: de Chinese studenten slaagden er niet in om hun universitaire opleiding in het Nederlands af te werken. Dat programma is intussen weer afgevoerd, precies omdat er zoveel problemen mee waren. Er worden enkel nog masterprogramma's en specialisatieopleidingen aangeboden, in het Engels. Maar soms is ook het Engels een probleem. "Chinese studenten hebben een goede kennis van de taal, maar beheersen onvoldoende het gesproken Engels. Dat kan een probleem zijn bij stages en mondelinge examens," geeft Hoornaert toe.

Paradepaardje

De Dienst Internationaal Onthaal en het Bureau Internationale Relaties van de K.U.-Leuven werken intussen op eigen initiatief samen en hebben heel wat praktische problemen kunnen oplossen. Zo is er door studentendecaan Dirk Van Gerven een speciale selectiecommissie in het leven geroepen die de individuele dossiers behandelt

en dat zo streng mogelijk doet. De selectiecommissie ondervindt dat alleen een streng beleid een goed beleid is, anders wordt de deur opengezet voor misbruik. Dat is slecht voor de naam van de K.U.Leuven en de Chinese studenten worden er absoluut niet door geholpen, integendeel. Een streng beleid is in hun belang.

Ondanks het goede werk van de diensten van de universiteit zou het wellicht geen slecht idee zijn als er een centraal beleid kwam aan de K.U.Leuven. De Raad van Studentenvoorzieningen heeft vorige vrijdag alvast besloten een lijst met pijnpunten op te stellen. Zo kan de volgende rector meteen aan de slag om van de internationalisering écht een paradepaardje te maken.



KHLeuven: uiterst voorzichtig beleid

Het verhaal dat we het vaakst te horen kregen was dat over de Chinese mijnwerkers op het departement vroed- en verpleegkunde van de Katholieke Hogeschool Leuven. Het is een gerucht dat soms mythische proporties aannam: bonkige mijnwerkers met beslijkte handen die onvoorbereid een vrouw zouden helpen bevallen.

"Een organisatie had ons twee à drie jaar geleden gecontacteerd vanuit Nederland," zegt Toon Martens, Algemeen Directeur van de Katholieke Hogeschool Leuven (KHLeuven). "Ze vroegen of we een dertigtal studenten in verpleegkunde konden opleiden. We hebben dat gelukkig tijdig kunnen detecteren en die ronselaars kunnen tegenhouden. Maar het heeft ons heel wantrouwig gemaakt. Achteraf bleek dat het inderdaad mensenhandel was. De Chinese studenten betaalden twee- tot drieduizend dollar aan die organisatie. We merken nu heel recent ook dat er gelijkaardige organisaties aanwezig

zijn voor Nigeriaanse studenten." Daarna voerde de KHLeuven een uiterst voorzichtig beleid en gaat ze zelf niet meer op zoek naar Chinese studenten.

Martens greep de gebeurtenis aan om het internationaal beleid weg te halen bij de verschillende departementen van de KHLeuven en alles te centraliseren. "De internationalisering buiten de Europese ruimte is geen prioriteit meer van de KHLeuven," verklaart Martens: "We willen niet terecht komen in de situatie van de Hogeschool Zeeland, die agressief buitenlandse studenten rekruteerde omdat het financieel voordelig uitkwam. Dat is commercialisering van het hoger onderwijs. Daar doen wij niet aan mee."

Bankattest

De naam van de organisatie die zich met zo'n praktijken bezig hield of houdt kan Martens niet geven. Uit de uittreksels uit de verslagen van het directieteam uit 2002 en 2003 blijkt dat de KHLeuven in de periode van juli tot september 2002 gecontacteerd

werd door EWECEA, een beruchte ronselorganisatie. Toen werd de boot resoluut afgehouden. Martens: "Wij hebben voor die organisatie altijd categoriek de deur dichtgehouden. Zelfs nooit op een kier gezet."

Trees De Loddere en Lieve Van Hoestenbergh, respectieve diensthoofden Internationaal Onthaal en Sociaal-Juridische Dienst van de K.U.Leuven, werden door Martens geraadpleegd om na de mijnwerkerszaak de KHLeuven een degelijk beleid te geven. "We moesten een duidelijke procedure uittekenen voor de toelating van buitenlandse studenten tot de basisopleidingen." Dat is gelukt volgens Martens. Er kwamen strengere voorwaarden voor Chinese studenten: ze moeten slagen voor de toegangsproof voor het hoger onderwijs in China zelf en ze moeten ook een taaltest afleggen waar het hoogste niveau Nederlands en Engels gehaald moeten worden. Bovendien wordt er een speciaal bankattest gevraagd. Dat pakket maatregelen dreef de lamentabele slaagpercentages van quasi nul procent naar twintig procent.

Groep T: bilaterale akkoorden

De Aziatische regio krijgt in Groep T een bevoorrechte behandeling. "China wordt een steeds belangrijkere economische speler," stelt Wim Polet, verantwoordelijke van de Dienst Internationale Relaties. "Groep T anticipeert op die tendens. Zo verwerven we heel wat naam bekendheid in China en onze Belgische studenten profiteren van de meerwaarde die uitwisselingen met zich meebrengen."

De Chinese bezoekers zijn het product van een tiental jaar netwerken onder impuls van algemeen directeur Johan De Graeve. Oorspronkelijk verleende Groep T technische bijstand aan het *Radio Industry College* in Wuhan, centraal-China. "Het Chinese ministerie van Onderwijs liet weten dat we ook akkoorden met instellingen van een hoger niveau konden sluiten," vertelt Groep T-communicatiemanager Yves Persoons. Zo kwam de hogeschool in contact met ruim 120 Chinese universiteiten. Daaruit sloot Groep T bilaterale overeenkomsten met vijf universiteiten uit de Chinese top-100: *Beijing Jiaotong University* (38), *Beijing Normal University* (10), *University of Science and Technology Beijing* (22), *Zhejiang University of Technology in Hangzhou* (7) en *Huazhong University*

of Science and Technology in Wuhan (16) (zie kaart). Dat de huidige Chinese minister van Onderwijs Zhou Ji voorheen rector was van *Huazhong University* maakt het Groep T-netwerk er niet bepaald zwakker op.

Winstmarges

Ruim tien procent (138) van de Groep T-studenten komt uit het buitenland, waarvan de meerderheid uit China. Dat is meer dan een vervijfdubbeling in de laatste vijf jaar. De geïnteresseerde Chinese studenten worden ter plaatse geselecteerd door een recruiteringsteam van Groep T zelf. Dat team hanteert vier criteria: een diploma middelbare school en toelating tot het hoger onderwijs, een taaltest Engels, een positief verslag van het psychologisch getinte interview en de nodige solvabiliteit. Slechts een drietal procent van de Groep T-Chinezen is immers financieel met Vlaams overheidsgeld. Zij worden gekozen op basis van hun resultaten en hun financiële draagkracht. Alle andere Chinezen betalen tot 5.000 euro per jaar. In nauw contact met Binnenlandse Zaken worden ook de nodige papieren in orde gebracht. Groep T helpt de studenten tevens aan een arbeidsvergunning of bemiddelt voor jobs bij Alma, schoonmaakfirma's of de hogeschool zelf, die ook een cursus

Nederlands aanbiedt. Een kleine minderheid van Chinese studenten komt op eigen initiatief. Zij zijn een grote administratieve last voor het Internationaal Office en werken vaak samen met agentschappen. "Die komen hier regelmatig over de vloer, maar ze werken met grote winstmarges," zegt Polet. "Groep T houdt de samenwerking met Chinezen liever in eigen handen." Onder meer het beruchte EWECEA bood de hogeschool al haar diensten aan.

Helft

Chinese Groep T-studenten werken hun eerste jaar in hun vaderland af. Vanaf het tweede jaar kunnen ze hun programma in België verderzetten in het Engels. Na vier jaar krijgt gemiddeld de helft van de studenten dan zowel een diploma van Industrieel Ingenieur als een Chinese *Bachelor in Engineering*. De Chinese student blijft immers — tegen verlaagd tarief — ingeschreven aan de moederunie, waar het Belgische programma erkend wordt. Daarnaast kunnen er ook een aanvullende *Master in e-Media Engineering* (MaNaMa) en een *Advanced Certificate in Enterprising* (postgraduaat) gevolgd worden. De helft van de Chinezen ingeschreven aan één van deze universiteiten studeert verder in België.

K.U.LEUVEN EN HOGESCHOLEN NOG ALTIJD CHINESE PEDALEN KWIJT

Hoezo, problemen opgelost?

Globalisering blijft niet beperkt tot de economie. Ook het hoger onderwijs internationaliseert aan een razendsnel tempo. En soms té snel. Want hoewel ongeveer elke instelling graag uitpakt met haar internationale projecten, blijkt dat er bedroevend zelden een goed door-dachte visie achter al die internationale bedrijvigheid schuilgaat.

Een pijnlijk voorbeeld van gebrek aan visie en beleid is de K.U.Leuven. Er lopen al enkele jaren verschillende samenwerkingssakkoorden, maar een centraal beleid is er nog steeds niet. De bevoegdheden zitten verspreid over verschillende diensten, die zelf maar zo goed mogelijk proberen samen te werken. Dat lukt gelukkig goed, maar een centraal beleid zou een pak problemen die nu opgelost worden, kunnen vermijden.

Er moet dan ook een consistente visie uitgewerkt worden. De K.U.Leuven doet nu aan 'ontwikkelingssamenwerking' met de Liaoningprovincie, maar verwacht er tegelijk goede doctoraatsstudenten van. Hoe kan dat als zelfs al wordt toegegeven dat het onderwijssysteem er ondermaats is? Zo ondermaats zelfs, dat het opportuun lijkt om aan 'ontwikkelingssamenwerking' te doen? In het kader van de internationalisering en het daarmee samenhangende prestige zou het best met een zo goed mogelijke universiteit een bilateraal akkoord worden afgesloten. Toch is het bekritiseerde akkoord niet eens met een universiteit gesloten, maar met de provinciale overheid. Volgens professor Hoornaert, coördinator van het project, staan de beste universiteiten "ongeveer op de dertigste plaats" maar in officiële rankings staat er geen enkele universiteit uit de Liaoning-provincie in de top-100. Hoornaert geeft toe dat net met die provincie een akkoord gesloten is, omdat hij er zelf toevallig al contacten mee had. Dat daarbij het advies van de Belgische ambassade in China en dat van de eigen experts werd genegeerd, stelt het akkoord niet meteen in een positiever daglicht.

pseudo-studenten

Ook veel Vlaamse hogescholen waren naïef en gedroegen zich onverantwoordelijk. Ze probeerden zo veel mogelijk Chinese studenten binnen te halen en daarbij was geen sprake van rationele overwegingen in hun beleid. Integendeel, de instellingen aanvaardden blind het dogma van de internationalisering, ten koste van de onderwijskwaliteit. Veel Chinese studenten of pseudo-studenten maakten gebruik van dubieuze agentschappen, zoals bijvoorbeeld *East-West Cultural Exchange Association* (EWECEA),

om binnen te raken aan de Vlaamse universiteiten en hogescholen.

Bijna alle Vlaamse hogescholen geven toe minstens contact te hebben gehad met EWECEA. Sommige, zoals Vlekho, hebben er zelfs mee samen gewerkt. Uiteindelijk werd die samenwerking opgeheven omdat de hogeschool grote problemen ondervond met de studenten die door het organisatie werden geselecteerd. Andere hogescholen reageren bijzonder argwanend op de vraag of ze EWECEA kennen. Niemand wil er iets mee te maken hebben gehad en ontkent ten stelligste elke vorm van samenwerking. De Karel de Grote Hogeschool in Antwerpen zou volgens een anonieme regeringscommissaris erg ver gegaan zijn in die contacten, maar beweert zelf volledig koosjer zijn. Als er echt geen probleem is geweest, waarom reageert iedereen dan zo voorzichtig? En is het toeval dat na het optreden van EWECEA de toelatingsvoorwaarden plots overal verstrengden? Er wordt overal angstvallig verzekerd dat het nu wél goed gaat. Het klopt zeker dat de situatie erop vooruitgegaan is, maar gezien het rampgebied waar we van komen is dat niet eens zo'n bijzondere prestatie. Bovendien is nog lang niet alles opgelost.

Wetenschappelijk

De verstrenging garandeert allesbehalve een structurele oplossing van de problemen: Toon Martens van KHLeuven geeft toe dat ze nog steeds niet weten hoe de Chinese studenten de weg naar zijn hogeschool vinden. "Dat is een informeel netwerk van Chinezen die al hier zijn. Op een of andere manier spelen zij die informatie door. Daar heb ik geen helder beeld van. De ene student brengt de andere mee. Of er tussenpersonen in het spel zijn, weet ik niet. Ik vermoed dat men meestal vrienden of familie kent die al in Leuven wonen en dat men het via die weg doet." Zo'n uitspraak uit de mond van een Algemeen Directeur stemt tot nadenken. Een student kan enkel een machtiging tot voorlopig verblijf (MVV) krijgen, zegt de ambassade, als hij een bewijs van inschrijving aan een instelling heeft. Worden aan de KHLeuven dan studenten zonder MVV ingeschreven? Strenge controles zijn zinloos als niet geweten is hoe iemand de Vlaamse instellingen bereikt. Dan heeft men geen idee tegen welke achtergrond men de documenten moet controleren, laat staan ontmaskeren als vervalst. Of zoals een oud-medewerker van het Bureau Internationaal Onthaal laconiek zei: "Die Chinese documenten, dat zijn tekeningskes, hé. Ze kunnen ons wijsmaken wat ze willen. Ziet gij het verschil tussen een stempel van een Chinese universiteit en die van een Chinese beenhouwer?"

Al deze wantoestanden zouden vermeden kunnen worden als de leiding van hogescholen en universiteiten

niet blindelings zou proberen te internationaliseren, maar zich een duidelijk doel voor ogen zou stellen. Waarom is internationalisering belangrijk? Omdat het samenbrengen en confronteren van verschillende meningen belangrijk is voor het wetenschappelijk onderzoek. Wie die lijn aanhoudt, komt al snel tot de conclusie dat het absoluut zinloos is Chinese bachelorstudenten aan te trekken. Enkel postgraduates of doctorandi kunnen een wezenlijke bijdrage leveren aan dat debat en zijn dus interessant, zowel voor de Vlaamse als Chinese instellingen.

Ook het aantrekken van Chinese studenten door hogescholen kan dan ernstig in vraag gesteld worden. Waarom moeten instellingen die niet of in mindere mate aan wetenschappelijk onderzoek doen mensen binnenhalen die vooral voor het wetenschappelijk debat van belang zijn?

Wellicht zijn er ook ander invalshoeken, maar dan moet er ernstig over nagedacht worden. Internationalisering aan onze instellingen betekent nu geen enkele sociale, culturele of economische meerwaarde, integendeel: het vernietigt elke meerwaarde die het zou kunnen hebben.



EWECEA: Cultuur en onderwijs met mooi loonbriefje

Niemand die eraan twijfelt dat er organisaties aan het werk zijn die flink geld verdienen met de pseudo-legale invoer van Chinese studenten. Eén van de namen die voortdurend valt is EWECEA, de East West Education & Culture Exchange Association. En niemand die kan of wil vertellen wat er precies aan de hand is. Dat zochten we dus zelf uit.

Het is niet zo vreemd dat niemand graag over EWECEA spreekt. Het departement van Onderwijs zelf heeft grote problemen gekregen met de organisatie. Voormalig Minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten (VLD) stuurde op 17 maart 2003 een brief naar de hogescholen en universiteiten: "Ik wil uw aandacht vestigen op twee praktijken die ik recent heb vastgesteld met betrekking tot de rekrutering van inschrijving van Chinese studenten bij Vlaamse hogescholen. 1. EWECEA heeft zich bij een hogeschool gemeld en het aanbod gedaan om de rekrutering van een vastgesteld aantal Chinese studenten te verzorgen. (...) In tegenstelling tot de door de vzw zelf verspreide berichten blijkt dit nauwelijks te gebeuren via diplomatieke samenwerking met de ambassade. (...) Ik verzoek u, mijnheer de voorzitter, er de aandacht van de hogescholen op te vestigen dat met betrekking tot dergelijke praktijken de grootste omzichtigheid en waakzaamheid geboden is."

EWECEA kreeg lucht van de brief, en spande prompt een proces aan tegen het departement, dat het won. De rechter zag geen graten in de werkwijze van de vzw: "De wijze waarop geïntimideerde (*Ewecea, red.*) zich voorneemt Chinese studenten in Vlaanderen te laten studeren (...) lijkt op zichzelf niets oneerbaars te hebben en houdt geen aanwijzingen in van mensenhandel in strafrechtelijke betekenis." Het onderwijsdepartement werd verplicht de brief in te trekken.

Zelfs al is het misschien strikt gezien geen mensenhandel, er waren redenen genoeg om EWECEA het epitheton 'verdacht' mee te geven. Op haar zelden bereikbare website toont EWECEA wat ze precies bedoelt met culturele uitwisseling: Chinese recepten en hoofdstukken uit *The Art of Warfare*. Een weinig begrijpelijke uitleg over het Vlaamse onderwijssysteem moet Chinese studenten de weg naar de instellingen wijzen. Nog op haar website kondigt de organisatie niet zonder trots aan met welke hogescholen ze samenwerkt, onder meer Vlekho. Vlekho zelf weet van niets en zegt dat de samenwerking al jaren geleden werd stopgezet.

Wie meer te weten wil komen over de organisatie, is niet verder geholpen met de

website. Het telefoonnummer blijkt onbereikbaar. Geen enkele hogeschool kan vertellen wat er van de organisatie geworden is. EWECEA lijkt wel van de aardbodem verdwenen. Maar alle vzw's zijn ooit in het staatsblad verschenen en daar vinden we inderdaad de adressen van de oprichters. Om iemand aan de lijn te krijgen, heb je een flinke dosis geluk nodig. En dan nog word je niets wijzer: Roeland Vander Velden van EWECEA bevestigt uiteindelijk dat ze nog actief zijn, maar op een laag pitje draaien, "omdat de uitkomst van het beroep van het proces tegen het departement van Onderwijs wordt afgewacht." Erg plausibel klinkt dat niet: het verdict in beroep is al in mei 2004 gevallen. Vander Velden heeft nooit tijd om zelfs maar twee minuten te spreken, belooft opnieuw contact op te nemen, maar doet dat nooit en verwijst uiteindelijk door naar collega's die ook nooit contact opnemen.

Uiteindelijk lijkt het Vlaams departement van Onderwijs haar slag te hebben thuisgehaald. Hoewel het departement veroordeeld is, werden de Vlaamse Hogescholen toch gealarmeerd en zagen stuk voor stuk af van hun contacten met de organisatie. Wellicht verklaart dat Vander Veldens slechte humeur telkens we hem probeerden te contacteren.

EWECEA is echter niet het enige commerciële bureau dat bemiddelt voor Chinese studenten die in het buitenland willen gaan studeren. Het *Oversea Study Agency (OSA)* is lid van dezelfde familie. We strikten een van hun oud-medewerkers, die momenteel in Leuven studeert en wel wat kwijt wil "maar niet alles, dat kan ik niet maken". Volgens de anonieme getuige hielp OSA Chinezen die het Engels niet genoeg beheersten met het invullen van moeilijke inschrijvingsformulieren. Ze bevestigt dat hetzelfde lage niveau van Engels volstond om toegelaten te worden tot bepaalde universiteiten. Kan je dan nog spreken van instellingen die aanvankelijk te lage standaarden hanteerden? Het lijkt hier eerder te gaan over het ontbreken van controle. "Het agentschap vroeg 1.000 euro per student. Dat was makkelijk verdiend geld." Geen wonder want in die prijs zat enkel de dienst van het contact leggen. Elke andere bijkomende actie moest de student zelf dragen. "Momenteel maken twee dingen het leven van de agentschappen zuur," vervolgt ze. "Ten eerste maakt het internet het leggen van contacten met buitenlandse instellingen heel wat gemakkelijker, zodat meer mensen uitwisseling "in eigen beheer" nemen. Daarnaast weigeren de ambassades om met agentschappen samen te werken, omdat ze door de bemiddeling nooit rechtstreeks in contact komen met de kandidaat-uitwijking." Op haar website maakt OSA bekend dat ze haar "ondergang tegemoet ziet". Als het bewaarheid wordt, is het dankzij de ambassade en is het niet de verdienste van naïeve Vlaamse universiteiten en hogescholen.

“Malafide tussenpersonen hebben het onderwijs-Eldorado ontdekt”

Johan Maricou was van 1997 tot 2002 ambassadeur voor België in China, tegenwoordig is hij hoofd van de Dienst Azië op het ministerie van Buitenlandse Zaken. Als ambassadeur werd Maricou geconfronteerd met de problematiek van de Chinese studenten die in Vlaanderen willen studeren. Zo fraai als de instellingen het verhaal over hun internationalisering brengen, zo ontluisterend is de versie van de voormalige ambassadeur.

Johan Maricou: «Zeker in mijn laatste jaren als ambassadeur ben ik erg militant ten srijde getrokken tegen de misbruiken die werden vastgesteld inzake uitwisseling met Chinese studenten. Dat was eigenlijk geen deel van ons takenpakket op de ambassade, maar die pseudo-legale migratie liep werkelijk de spuigaten uit. Dit was niet langer toelaatbaar. Toen hebben we ingegrepen.»

Dromen

«Het probleem was dat het toegangsexamen voor de Chinese elite-universiteiten bijzonder moeilijk was. Een groot deel van de niet-geslaagden kon alleen maar terecht bij universiteiten van mindere allure. Zij zochten werkelijk massaal hun toevlucht tot Amerikaanse onderwijsinstellingen, maar ook dat was bijzonder moeilijk omdat Amerikaanse universiteiten bijna enkel post-graduates toelaten. Ook Canada en Australië waren zeer populair, maar allemaal moeilijk bereikbaar voor eerstejaars. Dus zijn de kandidaat-studenten gaan zoeken naar de weke onderbuik van het mondiale onderwijslandschap: Europa.»

Veto: *Europa is dus niet de eerste keuze van een ambitieuze Chinese student?*

Maricou: «Ze dromen ervan te gaan studeren in de VS, Canada en Australië. Waarom? Omdat ze na de studies in de VS er ook aan een baan geraken. Het aantal studenten dat terugkeert uit de VS is erg klein, omdat ze ter plekke een carrière kunnen uitbouwen. Dat is niet mogelijk in

Europa. Hier komen ze om te studeren en om dan terug te keren naar China. Ze raken hier makkelijker binnen.»

Mensenhandel

Veto: *Zijn wij dan echt de weke onderbuik?*

Maricou: «Een tijd lang was dat Zweden, daarna Slovenië en uiteindelijk hebben ze ontdekt dat België het grote sas was. In hun zoektocht naar een universiteit in België werden de Chinese studenten bijgestaan door allerlei intermediairen, tussenpersonen en agentschappen die bijzonder grof geld verdienen aan het versluizen — zeg maar gerust mensenhandel — van deze jonge Chinezen naar vooral Vlaamse instellingen van hoger onderwijs. De Vlaamse universiteiten en hogescholen blonken uit in het massaal aantrekken van Chinese studenten. Ze blonken ook uit in een mateloze graad van naïviteit waarbij hoogleraren zich door ronselaars lieten strikken, die enkel studenten van lagere kwaliteit aanbrachten. Vaak kwamen ze pas uit het middelbaar en vatten, zonder enige notie van een andere taal, studies aan in de kernfysica. Zo waren ook de studies in verpleeg- en vroedkunde te Leuven erg in trek. Wellicht was een tussenpersoon erin geslaagd met die hogeschool afspraken te maken. En dan waren er natuurlijk nog de *management schools*: wat ik daar niet allemaal gezien heb... Maar wat mij vooral tegen de borst stootte was dat de tussenpersonen daar grof geld aan verdienen en dat ze de studenten *packages* aanboden waarvoor kolossale bedragen gevraagd werden. Studenten is een recht waarvoor je geen duizenden dollars moet betalen aan tussenpersonen.»

Eldorado

Veto: *Hoe kreeg u te maken met de studenten en hun ronselaars?*

Maricou: «Een student die een aanvraag indient om in het buitenland te studeren, moet een dossier voorleggen met rechtsgeldige stukken. Als dit gebeurd is, moeten wij dat dossier overmaken aan de dienst Vreemdelingenzaken voor behandeling. Maar je weet dat die officiële stukken voor een deel vals zijn. Diploma's en bankgaranties zijn nu eenmaal moeilijk na te trekken op hun authenticiteit. Het resultaat was dat in 2001 en 2002 honderden Chinezen in rijen aanschoven aan de Belgische Ambassade. Ze kampeerden soms dagenlang in weer en wind en ze kwamen van overal uit China. De malafide tussenpersonen hadden dus hun onderwijs-Eldorado ontdekt. Het was haast een toeristische attractie geworden: honderden studenten die kampeerden op het voetpad, waardoor de politie moest tussenkomen en dranghekken plaatste. Er waren zelfs ouders die mee aanschoven, terwijl de tussenpersonen op de terrasjes tegenover de ambassade zaten.»

Veto: *Hebt u daar maatregelen tegen kunnen nemen?*

Maricou: «De ambassade heeft om aan die situatie paal en perk te stellen twee zaken ingevoerd. Ten eerste, het verplicht voorleggen van het bankattest waaruit bleek dat de student die naar Europa wilde komen minstens 6.000 euro geblokkeerd op een rekening had staan, die beheerd werd door de bank. Van deze rekening kon de student maandelijks maar een bepaald bedrag afhalen. Zo hebben we deze illegale immigratie willen stoppen. Vele Chinese ouders hebben ons daar trouwens voor gefeliciteerd. Een tweede maatregel was dat de studenten moesten voorleggen dat ze geslaagd waren voor hun toegangsexamen voor een Chinese universiteit. Dit garandeert een zeker kwaliteitsniveau. Ik moet daar wel meteen aan toevoegen dat in China de universiteiten als paddestoelen uit de grond rijzen zodat studenten daar makkelijk kunnen slagen voor hun toegangsproof. De grote klassieke universiteiten blijven echter van erg hoog niveau. Dus die tweede maatregel heeft wat minder effect gehad.»

Dubieus

«De overgrote meerderheid van de studenten op de ambassade kwam uit het noordoosten van het land. Daar was de K.U.Leuven zeer actief in het zich op sleeptouw laten nemen door tussenpersonen. De Leuvense universiteit sprak in de provincie Liaoning af met lokale officials, of zogenaamde officials.»

Veto: *Is er zicht op de malafide organisaties die de studentenhandel organiseren?*

Maricou: «Ik heb er vijf of zes gekend. Het waren altijd dezelfde mensen die achter die organisaties zaten, maar hun haring heeft bij mij niet gebrad. EWECEA leek mij van in den beginne dubieus, maar de vorige Vlaamse minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten is in de problemen geraakt, omdat ze in een brief aan de universiteiten en instellingen waarschuwde voor die vzw.»

Veto: *EWECEA heeft daarvoor een proces aangespannen tegen het ministerie en heeft dat proces ook gewonnen.*

Maricou: «EWECEA heeft mij nooit kunnen overtuigen. Dat waren zeker geen mensen die geanimeerd waren door barmhartigheid of filantropie. Zij waren uit op winstbejag en poogden zelfs een monopolie te verwerven op studerende Chinezen aan Vlaamse universiteiten. Ze stelden zich voor alsof ze gemandateerd waren door de VLIR. Nooit is daar sprake van geweest. Ik heb met die organisatie een gesprek gehad en zij hebben uit dat gesprek alle mogelijke foute conclusies getrokken. Het spijtige aan heel die zaak is dat het *big business* is. Bij zulke organisaties draait het om grove winsten waarbij onderwijs geenszins een finaliteit is en waar illegale of pseudo-legale migratie aan te pas komt. Ik heb me wellicht weinig populair gemaakt bij die tussenpersonen omdat ik daar heb laten ingrijpen, maar dat was absoluut noodzakelijk.»

Sleutelpersonen

Veto: *Was die ontsporing louter aan de naïviteit van de instellingen te wijten?*

Maricou: «De graad van naïviteit heeft zeker te maken met het feit dat het voor een aantal professoren blijkbaar goed stond een aantal Chinese studenten in hun auditorium te hebben. Dat gebeurde helaas langs de verkeerde weg: mooipratende aan de K.U.Leuven beloofden om rechtstreeks contact te leggen met de universiteit van Liaoning. Ik heb zelf delegaties van de K.U.Leuven ontvangen die op weg waren naar Liaoning. Die heb ik gewaarschuwd

voor de risico's die ze liepen. Het is mij nooit duidelijk geweest waarom ze dat dan toch deden en ik heb nooit een sluitend bewijs gevonden dat de personen waarmee de K.U.Leuven onderhandelde sleutelfiguren waren in het onderwijs-establishment. Ik heb twee keer een delegatie van de K.U.Leuven te woord heb gestaan in Peking en ik heb twee keer mijn scepticisme geuit over hun uitwisseling met Liaoning.»

«Ik weet niet of er naast naïviteit ook onwil was. Ik sluit niet uit dat binnen de universiteit sommigen zelf ook persoonlijk voordeel hieruit hebben gehaald. Maar dat weet ik niet en ik heb daar geen bewijzen van. Ik beschuldig niemand. Naïviteit en goedgelovigheid zijn de hoofdredenen geweest. Ik weiger te geloven in kwade trouw van de universiteiten.»

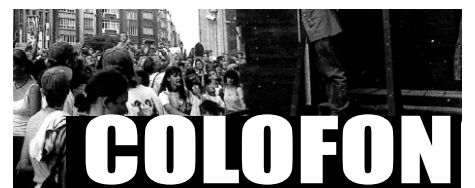
Migratie

Veto: *Hoe zou de komst van Chinese studenten dan georganiseerd moeten worden?*

Maricou: «Ik heb altijd gepleit voor een globaal akkoord tussen de VLIR en het Chinese ministerie van Onderwijs over uitwisseling van studenten. Er worden elk jaar in Peking en andere steden beurzen georganiseerd waarbij buitenlandse onderwijsinstellingen aanwezig kunnen zijn om zichzelf te promoten bij studenten. Bij mijn weten hebben de Franstalige noch de Vlaamse gemeenschap daaraan deelgenomen, en de universiteiten zeker niet. Nochtans zou men zo makkelijk dat intermediaire circuit kunnen uitschakelen.»

«Wij zijn absolute voorstander van uitwisseling met China. Het is een investering in onze eigen toekomst. Maar dan wel enkel met post-graduate studenten die gekwalificeerd en gemotiveerd zijn. Het is onaanvaardbaar dat ons land het objectief of de afzetmarkt van mensenhandelaars zou zijn. Als wij dat probleem niet aanpakken en we laten de uitwisseling afhangen van corrupte organisaties, zal dat haar repercussies hebben op onze relaties met China.»

«Ik heb dan ook altijd aan de beleidsverantwoordelijken van de universiteiten gezegd dat het probleem niet alleen illegale migratie is, maar ook de reputatie van onze onderwijsinstellingen. Als onze universiteiten beschouwd worden als een vuilnisbak waar iedereen terecht kan, waar gaan we dan naartoe? We moeten te boek staan als een land dat enkel werkt met kwalitatief hoogstaande studenten. We zullen onszelf geen dienst bewijzen door het kaf binnen te halen.»



Het dossier 'China' kwam er na een maand interviews afnemen, gegevens opvragen, verslagen lezen, informeel babbelen, intern overleggen en vooral veel geduld uitoefenen.

Onderzoeksceel China:

Bram Delen, Gijs Van Gassen, Anne Ruetten, Joris Beckers en Tom Van Breussegem.

DTP: Joris Beckers en Clara Vanmuysen.

Beeld: Joris Beckers en Katleen Gabriëls.

Kerstinterview met

Kerstmis, het feest van het licht, nadert. Tijd voor een gesprek met misschien wel de meest bekende verlichtingsdenker van ons land, kardinaal Danneels. De grootkanselier van onze Alma Mater brengt zijn humanistische visie op de depolitiserings van de studentenbeweging, de rol van de kerk in de binnenkeuken van de universiteit en andere actuele thema's.

Gijs Van Gassen & Clara Vanmuysen

Op een grijze donderdag spoort de trein naar Mechelen. Onderweg nog even de discussie over het al dan niet gebruiken van de term 'Monseigneur'. De stad met de Sint-Romboutstoren biedt een desolate indruk in het fletse winterzonnetje, een ochtendkoffie blijkt onvindbaar bij de plaatselijke horeca. In het bisschoppelijk paleis neemt gelukkig een vrolijk dametje de honneurs waar en leidt ons naar de aartsbisschoppelijke bibliotheek. Of er een bepaald protocol geldt? "Doe maar normaal, dat is de kardinaal gewoon."

ONDERTUSSEN ONDER DE SINT-ROMBOUITSTOREN

"Een waarheid zonder de media is als goede wijn die niet gedronken wordt"

Veto: De K.U.Leuven staat aan de vooravond van een nieuwe rector. Ere-rector Dillemans stelde enkele weken geleden dat de universiteit een sociale koers moet varen. Welk pad moet een nieuwe rector volgens u inslaan?

Kardinaal Godfried Danneels: «Ik hou mij natuurlijk niet bezig met het dagelijks bestuur van de universiteit van maar wel met de inspiratie erachter. Een rector moet een evenwicht bereiken tussen drie dingen. In de eerste plaats is er de research en de vooruitgang van het wetenschappelijk onderzoek. Hierdoor zijn er technische verbeteringen in de maatschappij mogelijk. We mogen de invloed van fundamenteel onderzoek op latere praktische toepassingen voor het gelukkige leven van de mens niet onderschatten. Ten tweede moet de universiteit ook een huis zijn waar pedagogie en onderwijsbekwaamheid wordt beoefend. Want het is niet voldoende om hoge wetenschappers te hebben, er moet ook communicatie zijn met de generatie nieuwe studenten. Het derde punt is de inbreng in de maatschappij in de sociale betekenis.»

«Elke rector legt zijn accenten. Men kan een rector niet binden en zeggen dat hij van elk onderdeel 33 procent in acht moet nemen en dat hij met het overige ene procent kan doen wat hij wil. Een rector mag een temperament hebben en op dit punt is het zo dat rector Oosterlinck onderzoek en wetenschap sterk benadrukt. Je moet een nieuwe rector laten zijn wie hij is, maar hij moet de drie wel doen. Je moet ook kijken naar de ontwikkeling van de tijd en de periodes. In '68 was de impact van de studenten op de maatschappij veel sterker. Daarna is de studentenbeweging op dat punt gekalmeerd. Vele studenten zijn nu vooral bekommerd met kennis en het halen van een diploma, de twee eerste aspecten.»

Veto: U haalt de generatie van '68 aan. Enkele weken geleden werd de studentenkoepel geconfronteerd met de weigering van faculteitskringen om nog politieke standpunten in te nemen. Voortaan doen zij enkel nog aan maatschappelijke stellingname.

Danneels: «Het oordeel dat zij maken is pragmatisch voor deze periode. Wanneer de studenten dit standpunt innemen, verheffen

zij zich boven alle politieke partijen en doen zij algemenere uitspraken. Ik vind dat niet slecht, zelf moet ik me voortdurend boven de politiek verheffen. De studenten worden zo in zekere zin bisschop of kardinaal. Je mag niet vereenzelvigd worden met een of andere partij.»

«Er is een enorm verschil tussen politiek met een grote 'P' en politiek met een kleine 'p'. Politiek met een kleine 'p' is partijpolitiek. Daar houd ik mij angstvallig buiten. Ik zal nooit uitspraken doen over een bepaalde partij, noch een zegen noch een vloek geven. Maar politiek met een grote 'P', dat is de *civitas*, het algemeen belang en de maatschappij. Dat mag je niet buitensluiten, je moet een aantal waarden naar voren brengen. Waarden en normen zijn de basis van de grote politiek. Politiek met een kleine 'p' gaat erom hoe je dit kan uitwerken in een beleid, daarin zijn opties mogelijk. Maar voor de grote politiek van de waarden en de normen zijn er geen opties mogelijk. Het zou spijtig zijn mocht een overkoepelende organisatie (*Leuvense Overkoepelende Studentenorganisatie, red.*) zich niet bezighouden met waarden en normen die de maatschappij beïnvloeden. Het is wellicht een pragmatisch standpunt om, op

een ogenblik waarin er veel conflicten zijn tussen politieke partijen, te beslissen niet op te treden op dit niveau. Binnen de universiteit zijn alle politieke opvattingen vertegenwoordigd en kan je je onmogelijk nog vereenzelvigen.»

Chronos

Veto: Enkele dagen geleden zagen we u in het Canvas-programma "De grote levensvragen". Hoe staat u tegenover het medium 'media'?

Danneels: «Onmisbaar. De waarheid op zichzelf is een belangrijk probleem, de waarheid communiceren is ook een heel belangrijk probleem. Je kunt een waarheid hebben maar die waarheid is onvruchtbaar als je ze niet kan overbrengen.

Dan is je waarheid zoals goede wijn die niet wordt gedronken. Het aandeel van de media in onze maatschappij wordt steeds belangrijker, aangezien de maatschappij gebouwd is op de communicatiestroom. Het medium heeft ook zijn nadelen. Je kop moet aanslaan, wát je zegt is niet zo belangrijk. Jammer voor sterke mensen die niet de gave

"Studenten mogen de *civitas* niet buitensluiten"

hebben om hun ideeën over te brengen. Dat is de tol die we betalen voor de ontwikkeling van onze cultuur, mensen zeggen al snel "het stond in de krant" of "het was op tv". Toch zijn de media een sokkel van onze democratie.»

Veto: Schuilt er in de media niet het gevaar dat er een inflatie is van het belang van wát je zegt?

Danneels: «De media zijn als de Griekse god Chronos: hij at zijn eigen kinderen op. Je wordt versleten door de media en op een bepaald moment dumpen ze je. Je bent een consumptieartikel geworden.»

Veto: Ook het Leuvense professorenkorps doet aan mediatisering.

Danneels: «In hun vakgebieden zijn professoren onmisbaar voor een juiste communicatie. Het is niet omdat men een bepaald item vulgariseert dat men minder waard is dan zijn collega's. Toch mogen professoren de BV-status niet ambiëren, de media kunnen je immers ook verslijten.»

Veto: U staat bekend als een genuanceerd persoon, daar waar de onlangs overleden kardinaal Gustaaf Joos ophefmakende uitspraken niet uit de weg ging. Is er plaats voor zo'n expliciete meningsuiting binnen de kerk?

Danneels: «Er is een vrijheid van spreken en denken, ook binnen de kerk. De waarheid haalt het toch. Van mij wordt er dan weer gezegd dat ik te wollig spreek. Maar wol komt ook van een goed schaap (*lacht*). Men maakt ook vaak een embleem van kardinaal Joos, hij heeft niet zoveel expliciete uitspraken gedaan maar ze worden uitvergroot.»

het over dit hebben en over niets anders'; je kan discussiepunten moeilijk afbakenen.»

Veto: Wanneer de tijd rijp zal zijn voor een nieuw

"Waarden en normen zijn de basis van de grote politiek"

concilie zal er ook een nieuwe paus aan de macht zijn. Wat zijn de kwaliteiten van de toekomstige nieuwe kerkleider?

Danneels: «Het goede van de huidige paus moet zeker doorgezet worden. Het is belangrijk dat die nieuwe figuur een grote bekwaamheid heeft om in de diversiteit van de huidige kerk de eenheid te bewaren. Hij zal met belangrijke problemen zoals de bio-ethiek te maken krijgen. Wie dat dan zal worden? De beste kandidaat. Hij moet zeker een goede communicator zijn. Als je ziet hoeveel personen een tv-boodschap van de paus bij kerst of Pasen bereikt, dat is heel doordringend.»

Veto: U zegt dat bio-ethiek een belangrijk thema is voor een volgende paus en een volgend concilie.



Kaartavondje

Veto: Het tweede Vaticaans concilie in '68 werd gekenmerkt door een sterke invloed van de revolutionaire Leuvense school. Is de tijd al rijp voor een derde Vaticaans concilie en zo ja: welke nieuwe discussiepunten mogen we verwachten?

Danneels: «De ideeën van de Leuvense school leken misschien wel revolutionair, maar in mijn studententijd waren ze algemeen verspreid. Het was een gunstige tijd voor zulke ideeën. Een derde Vaticaans concilie? Het tweede concilie is nog niet in praktijk omgezet. Zo'n concilie bereid je niet voor tijdens een avondje kaarten. In het algemeen is de tijd zeker niet rijp voor een derde concilie. Maar er zijn wel enkele punten die besproken moeten worden. De verhoudingen met andere godsdiensten, de ontwikkeling van de bio-ethiek, de geneeskunde en de biotechniek, de evangelisatie van andere culturen en daarbij aansluitend de verhoudingen van de paus en het wereld-eppiscopaat. Het probleem hierbij is dat je op een concilie moeilijk kan zeggen 'We gaan

Is het echter niet contradictoerisch om dit probleem aan te pakken als de huidige paus nog steeds problemen heeft met anticonceptie?

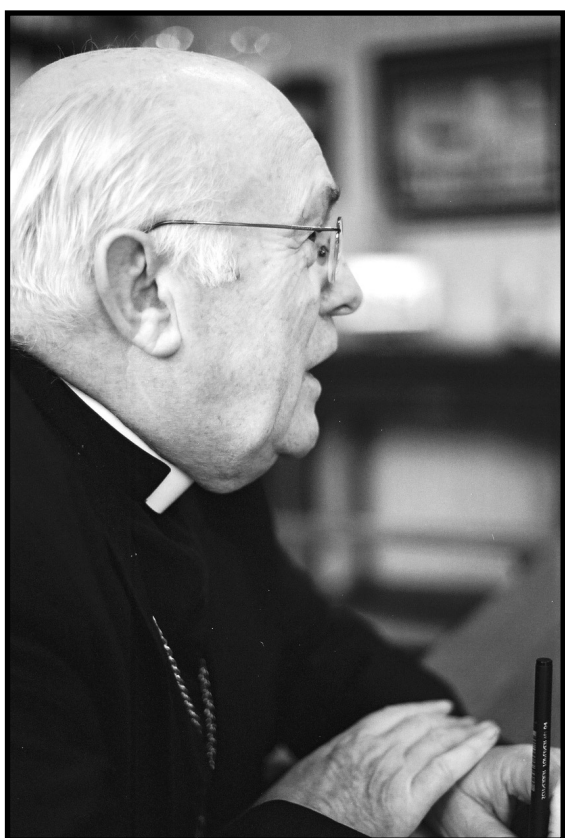
Danneels: «Deze discussie moet er niet helemaal uit, het gaat nog steeds om het beschermen van leven.»

Veto: Voor de huidige generatie jongeren lijkt deze stellingname onbegrijpelijk.

Danneels: «Ik denk niet dat jullie generatie er echt van wakker ligt. Het is iets wat men moet laten uitrijpen. De *condoomfreudigheid* die er nu heerst is ook niet goed. Wat onze demografie betreft zitten we met de handen in het haar, er is een steeds grotere vergrijzing en de bevolkingspiramide draait om. Ik als celibatair kan eigenlijk weinig zeggen over het geboortecijfer (*lacht*). Let wel, in de aids-problematiek heb ik een zeer genuanceerde mening over het gebruik van condooms.»

Veto: We worden door de media overstelpt met de problematiek van de islam, zo bleek vorige week dat het aantal aanslagen tegen moslims in Nederland sinds de moord op Theo van Gogh enorm gestegen is. Hoe staat u hier tegenover?

Kardinaal Danneels



Danneels: «De katholieke Kerk zou moeten inspelen op deze religieuze honger. Wanneer je denkt dat je ongeluk voortkomt uit wat je niet hebt is er geen probleem. Als je alles hebt wat je denkt nodig te hebben en je materiële noden bevredigd zijn, dan ga je jezelf diepere vragen stellen en ontstaat er een spirituele nood. In feite zijn er drie lagen in geluk. De eerste laag is materialistisch: eten, drinken, wonen en gezond zijn. De tweede laag is psychisch, hier komen neuroses en zelfmoord uit voort. Als je ook van je psychische zorgen bevrijd bent kom je bij het derde niveau op weg naar geluk uit en rest je nog één enkele vraag: "Waarom moeten we doodgaan?"»

Patatten

«De invulling van deze honger naar geluk is niet noodzakelijk christelijk of katholiek. Ook al word je niet kerkelijk, je verlaat het platte materialisme alleszins. Er bestaat natuurlijk een kans dat je wel naar

een christelijke invulling zoekt. Maar een opleving van de spiritualiteit leidt niet vanzelfsprekend naar het christelijke geloof. Het is niet zo dat de oplossing een autosnelweg is die je rechtstreeks naar het christendom voert. Je kan ook boeddhist worden of je heil vinden in de Germaanse cultus van de druïden. Kijk maar hoeveel volk er ieder jaar in Stonehenge is bij de zomerzonnwende.»

Veto: *Maakt het dan nog een verschil uit waarin je net gelooft? Is het niet positief dat mensen een gemeenschap vormen rond welk geloof dan ook?*

Danneels: «Geen enkele andere godsdienst zegt dat God mens is geworden. Een mens die 2000 jaar geleden in Betlehem werd geboren. Bijna ieder mens denkt dat er iets meer is. We eten allemaal groenten, vlees en patatten. Het is goed dat we samen eten, maar er is nog een verschil als we samen taart zouden eten.»

«Ik verheug mij op de bloei van de spiritualiteit. We laten het plat materialisme achter ons. Om tot de kern van de vraag te komen: het christendom kan op de spirituele nood inspelen als religie met een sterk religieuze wortel en een groot religieus aspect. We hanteren een sterke liturgie, sterke ritussen en symbolen zoals het offer en het Lam Gods.»

Humanisme

Veto: *Hoe beïnvloedt de Kerk de K.U. Leuven nog als bestuurlijke instelling met een maatschappelijke functie? In welke mate is de 'K' nog representatief?*

Danneels: «De rol van de bisschoppen in de raad van beheer bestaat erin de katholieke traditie te respecteren. Ze beïnvloeden de moraal, maar ook op politiek, economisch en wetenschappelijk vlak hebben ze macht. Zo beslissen zij bijvoorbeeld of een onderzoek spitschnologisch wordt of dat er wordt gewerkt aan een project waar miljoenen mensen van kunnen profiteren. Men wil het idee bewaren van een katholieke universiteit en de ontwikkeling ervan stimuleren in de richting van het christelijk humanisme dat aan de basis lag van de stichting van de universiteit in 1425. De bisschoppen hebben geen impact op de praktische zaken, maar wel op het levensbeschouwelijke aspect, de sfeer aan de universiteit. Het christelijke schuilt niet enkel in de teksten, maar ook in de muren, bijvoorbeeld in de verhoudingen tussen studenten en professoren.»

Veto: *Studenten kiezen hun universiteit niet meer omwille van de inspiratie van de instelling, maar laten praktische overwegingen zoals bereikbaarheid en studieprogramma de doorslag geven in hun keuze.*

Danneels: «Het is niet omdat de dokter die ik bezoek hier dichtbij is dat hij niet is wie hij is. Studenten kiezen misschien niet voor een universiteit maar het is wel zo dat ze aan de universiteit studeren. Ik verheug mij erover dat er heel veel studenten naar Leuven komen, met alle denkbare motieven. De impact van het katholieke is er toch op de wijze waarop er gedoceerd wordt, aan iedere faculteit is er bijvoorbeeld het vak 'religie, zingeving en levensbeschouwing'.»

Veto: *Hoezeer kunnen de bisschoppen die in de raad van bestuur zetelen hun beslissingen nog doordrukken?*

Danneels: «De bisschoppen hebben bijvoorbeeld nog wat privileges aan de faculteit Theologie. Je moet ook weten dat de bisschoppen niet de enige katholieken zijn aan de instelling. Ze zijn de bewakers van de tradities, hiervoor zijn er clausules ingebouwd.»

"Het christelijke aspect schuilt niet enkel in de teksten maar ook binnen de muren van de universiteit"

Veto: *Hebben de bisschoppen ook inspraak in grotere dossier zoals de studenteninspraak?*

Danneels: «Wij worden van de dossiers op de hoogte gehouden en krijgen een paar keer per jaar een rapport van deze dossiers. Onze invloed is niet puur juridisch en wettelijk meer, de loyaliteit ten opzichte van de universiteit is op meer gebouwd. Volgens mij kan je veel meer bereiken door te praten.»

Veto: *Kan de vleugel van kerkafgevaardigden in de Raad van Bestuur dan effectief invloed uitoefenen als men beslist het decreet van de studenteninspraak te negeren?*

Danneels: «Je moet niet alles in het bakje van de bisschoppen schuiven. De universiteit wordt door een dagelijks bestuur geregeerd. Daar hebben we voor gekozen. We zijn geen keizer Karel die vanuit zijn paleis

enkel commercieel en economisch is, maar ook solidair. Globalisering mag er niet zijn met het oog op meer rendabiliteit. De Kerk moet een goede globalisatie propaganderen.»

China

Veto: *De globalisering van de Kerk gaat gepaard met een enorme uitbreiding van het aantal kerken en bisschoppen, het bestuur wordt een steeds grotere evenwichtsoefening. Hoe rekbaar is het christendom?*

Danneels: «We hebben nood aan een sterke paus én aan een sterk wereldpiscopaat. We moeten een evenwicht zoeken tussen centrum en periferie. Er komen steeds meer kerken met een sterk zelfbewustzijn. Het mirakel van de katholieke Kerk is echter dat zij tot nu toe, vanuit haar semitische oorsprong over de Latijnse evolutie, de verspreiding over de Alpen naar de Germaanse vorstendommen, de oversteek naar Amerika tot de recente worteling in China en India steeds de universaliteit heeft kunnen behouden. De nieuwe paus zal een sterke sensibele moeten hebben om de universaliteit te bewaren. Dat is aarts-moeilijk. Gelukkig heeft de christelijke boodschap een universeel karakter. Het wonder van het christendom is dat het, in Betlehem ontstaan, zo dicht tegen de ruggengraat van de mens zit dat iedereen er zich in terugvindt.»

Veto: *Toch loopt het al eens fout in de nieuwe bisdommen.*

Danneels: «Ik keur dat niet goed, maar er loopt altijd wel iets mis. Tenslotte gaat er nog steeds meer goed dan fout. Je moet weten dat één boom die omvalt steeds meer lawaai maakt dan alle andere bomen errond die nog rechtstaan.»

Veto: *De generatie mensen die met de als historische terminologie verworden 'Europese katholieke wortels' zijn opgevoed en opgegroeid wordt steeds kleiner. Baart deze ontwikkeling u zorgen?*

Danneels: «Door de consumptie is er veel van het geloof verduisterd. Je kan zoveel eten en drinken dat je geen geestelijke behoefte meer voelt. Het is niet de boodschap die verdwijnt, maar de vensters die gesloten worden, de perceptie die we hebben is veranderd. De mensen zijn tegenwoordig heel solidair maar tegelijk



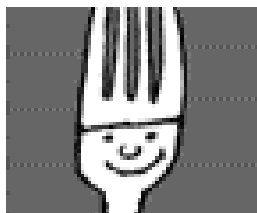
regeert. Ons draait het om het concept. De interne universitaire problemen moeten door de rector en het Gemeenschappelijk Bureau worden geregeld. Wij hebben al genoeg dingen aan ons hoofd (lacht).»

Veto: *De Kerk wordt steeds globaler en verspreidt zich over de uithoeken van de wereld, evenals de economie. Speelt de Kerk een rol in de anders-globalisering?*

Danneels: «Het is de taak van de Kerk om ervoor te zorgen dat de globalisering niet

heel individualistisch. Ze zijn ook enerzijds empirisch wetenschappelijk ingesteld, maar dromen anderzijds steeds meer van Harry Potter en consorten. De mens is altijd paradoxaal geweest, maar nu komt het uit. Het christendom werkt eraan dat het goede het hierin haalt op het kwade.»

(foto's Katleen Gabriëls)



Menu van de week in Alma 1-2-3 21 - 24 dec. 2004

A1 = alleen Alma 1 **A2** = alleen Alma 2

A3 = alleen Alma 3  = vegetarisch

(advertentie)

KERSTMENU!

Openingsuren tijdens de kerstvakantie:

Alma 1: elke weekdag van 12u.- 14u.

Alma 2: gesloten wegens verbouwingen

Alma 3: gesloten van 27/12 tot 7/1

dinsdag

Gascognesoep	0,50
Kerstsotel A1	4,30
Vegetarische kerstsotel  A1	4,30
Hertoginnenkrokant met erwten en wortelen A1	2,30
Witloof-kaastaart 	3,95
Lasagne al forno	3,95
Wienerschnitzel met boontjes en gratinaardappelen	3,95
Spaghetti Bolognaise A1	2,30/2,70
Koninginnenhapje A3	3,05
Rumsteak A3	3,95

woensdag

Seldersoep	0,50
Kerstsotel A1	4,30
Vegetarische kerstsotel  A1	4,30
Kippenbout met appelmoes	2,30
Vegetarische macaroni in kaassaus 	3,05
Dronken zwijntje A3	4,30
Loempia voor Oosterse lekkerbekken A1	3,05
Spaghetti Bolognaise A3	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,40
Koninginnenhapje A1	3,05
Rumsteak A3	3,95

donderdag

Tomatensoep	0,50
Kerstsotel	4,30
Vegetarische kerstsotel	4,30
Braadworst met rode kool	2,30
Roze zalm met dragonsaus en groenten	4,30
Kalkoenspiesjes met Provençalse saus en groenterijst	3,95

vrijdag

Preisoep	0,50
Kerstsotel A1	4,30
Vegetarische kerstsotel  A1	4,30
Kippenburger met bouquetière	2,30
Nasirolletjes met gefruite Chinese kool met kerrie 	3,95
Rumsteak met armagnacsaus en gebakken witloof A3	4,30
Pikant stoofpotje met gemengde rijst	3,95

Kijk ook op de website voor menu Gasthuisberg, Justus Lipsius en Pauscollege



KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U. Leuven

K.U. Leuven gesigneerde artikelen

K.U. Leuven boetiek
Oude Markt 13
B-3000 Leuven
open op weekdays van 10u. tot 12u. en van 14u. tot 16u.
tel. +32 (0)16 32 40 16

(advertentie)



RecuPC vzw
Oude Diestsesteenweg 3
3010 Kessel Lo (Leuven)
Telefoon: 016/26.13.49
Telefoon: 016/25.91.03
www.recupc.be
Openingsuren winkel:
Dinsdag - Zaterdag : 12-18

Tweedehands-
toestellen
1 jaar garantie

Laptops
vanaf: 300 euro
max.: 600 euro

Alle toestellen klaar voor kotnet.
Gratis helpdesk.

Eigen hersteldienst (lage prijzen).

Prijzen en specificaties:

www.recupc.be

(advertentie)

Desktops
vanaf: 80 euro
max.: 435 euro



KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U. Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

(advertentie)



WEGENS SUCCES
VERLENGD

De
slimste mens
ter wereld

Bert Kruismans in
België
voor
beginners

(advertentie)

Nieuwe
datum
dinsdag
1 febr. 2005
om 20u.

Stadsschouwburg
Leuven
Tel. 016/222113

Speciaal voor
jongeren -26
10%

"Ik vind het erger voor studenten dan voor mezelf"

De examens komen er aan. Voor sommigen zijn het de eerste, anderen zijn al meer ingewerkt in het systeem, maar iedereen kent wel de stress die ermee gepaard gaat. Enkel de wetenschap dat je na enkele jaren voorgoed verlost bent, biedt enige troost. Tenzij je professor wordt en voorgoed afhankelijk bent aan de horror van zittijden.

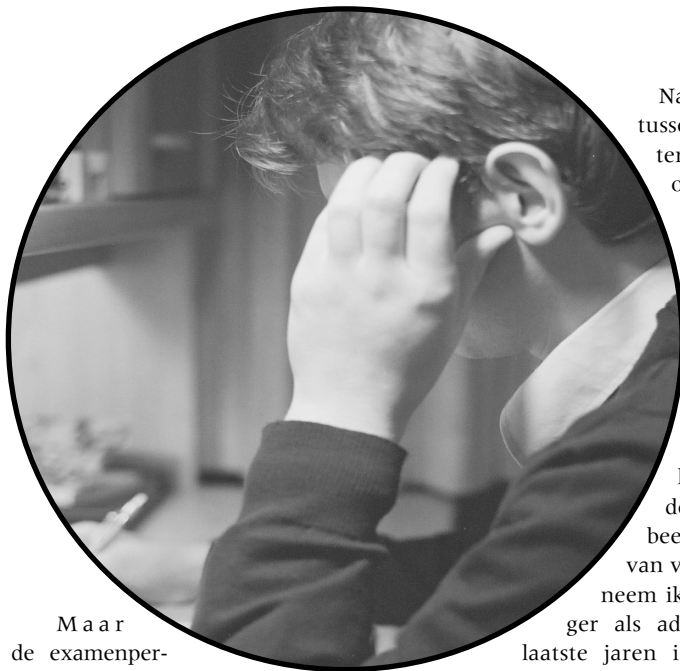
Hanne Vermeiren

Examenstress lijkt een acute ziekte en kan voor sommigen een echt probleem vormen. Eens goed roepen doet dan deugd. En op wie wordt er dan geroepen? Inderdaad, de prof. Want hij of zij heeft het niet goed uitgelegd, kan geen cursussen opstellen en gaat waarschijnlijk de moeilijkste vragen eerst stellen. Het lijkt er zelfs op dat profen er een ziekelijk genoegen in scheppen om jonge studenten door deze hel te sturen. Of is het waar wat er beweerd wordt, zijn zij ook maar mensen?

Vinden profen examens leuk of kijken zij op tegen het verbeteren, de deadlines, het uren luisteren naar steeds dezelfde antwoorden en natuurlijk: het doorploeteren van de cursus, telkens op zoek naar nieuwe, originele examenvragen? Want die van vorig jaar, die circuleren overal, dat weet een prof even goed. Wij namen de telefoon ter hand en belden enkele professoren op. Hallo, professor Moyaert van Wijsbegeerte? "Vroeger had ik wel examenstress, maar met het ouder worden is dat geminderd. Er zijn natuurlijk zaken die je liever doet. Maar ik ben vooral bezorgd om de studenten, het

zouden mijn kinderen kunnen zijn."

Ook professor Roodhooft van de faculteit Economische en Toegepaste Economische Wetenschappen, klaagt niet. "Ik ervaar geen stress tijdens de examens, wel denk ik aan de studenten terwijl zij aan het studeren zijn. Als student had ik zelf wel meer stress, je weet niet altijd waaraan je je mag verwachten. Een bezorgdheid voor de student, dat horen we graag.



Maar de examenperiode vinden ze toch niet echt leuk, of begrijpen we dit nu verkeerd? Professor Berlamont van Toegepaste Wetenschappen verklaart: "Het is wel een belastende periode. Examens afnemen is zeer vermoeiend, je moet iedereen dezelfde

aandacht geven, zowel aan de eerste als de laatste. Vele keren hoor je hetzelfde." Ditzelfde is te horen bij professor Huybreghts (Geneeskunde). Volgens hem valt de stress nog mee ondanks het feit dat hij van liefst vijfhonderd studenten mondeling examens moet afnemen op drie weken tijd. "Dat is veel, maar je moet structuur aanbrengen om het vlot te laten verlopen. Achteraf ben je wel doodmoe, dat is één van de nadelen."

Buisvak

Natuurlijk is er een verschil tussen zware vakken en lichtere. Wij vroegen de profen of ze wisten of studenten hun vak als een buisvak zagen. Iedereen antwoordde negatief, maar ook werd gehoord dat studenten soms het vak toch onderschatten. Professor Roodhooft probeert dit tegen te gaan: "De studenten weten wat hen te wachten staat. Tijdens de les geef ik veel voorbeelden, ze krijgen examens van vorige jaren te zien en soms neem ik examenvragen van vroeger als additionele oefeningen. De laatste jaren is dit toch geen buisvak meer." Professor Moyaert verbaast zichzelf soms over de kwaliteit van de antwoorden. "Ik vind het altijd onthutsend om te zien hoeveel werk ik in een examen heb gestoken en hoe de studenten dit dan perfect beantwoorden. Dat is wel demafiserend."

Profen steken ook uren in hun voorbereiding, het is een lichte troost. "Bij het opstellen van het examen, doorlees ik heel de cursus," vertelt professor Masschelein (Letteren), "verder stel ik het ook op in team en in samenspraak met collega's en het monitoraat." Zij is de enige die kennis geeft van enige vorm van stress. "Ik vind het toch behoorlijk moeilijk om een goed schriftelijk examen op te stellen. En ik heb stress voor het verbeterwerk: er staat immers een deadline op." Misschien omdat het voor haar de eerste keer is dat ze een schriftelijk examen oplegt. Net zoals studenten in het eerste jaar meer zenuwen hebben dan ervaren studenten.

Routine

Professor Dehaen van Wetenschappen heeft geen last van zenuwen, maar hij is ook al meer ervaren, net als zijn studenten. "Ik geef les in de licenties, dat zijn kleinere groepen. Op enkele dagen ben ik ervan verlost. Aan de verbetering begin ik de dag zelf. Bovendien is het voor de studenten uit de licenties ook al meer routine geworden." De studenten van professor Masschelein willen we nog even waarschuwen met de woorden van professor Berlamont: "Mijn vak is aanzienlijk zwaar, maar geen echt buisvak. Vroeger was dat anders, maar jongere profen verbeteren ook strenger dan oudere." Rest ons enkel nog om alle studenten, en ook alle professoren, veel succes toe te wensen met hun examens.

BEZORG JE PROF EXAMENSTRESS

Circustechnieken met vervallen mosterd

Onze arme profen zitten blijkbaar erg met ons in tijdens deze barre periode. Last van stress hebben ze iets minder, maar sommige studenten doen ijverig hun duit in het zakje om profen efficiënt op stang te jagen. Wij verzamelden enkele mooie en bovendien waargebeurde verhalen die je alvast een hart onder de riem kunnen steken: zo schrijvend zal het voor jullie immers vast niet worden.

Herman Loos

Sommige studenten slaan tijdens een examen volledig tilt. Voor onze menslievende profen is dit ongetwijfeld een bron van stress. Wij kennen een jongedame die tijdens haar mondeling examen wegliep omdat de prof, nochtans een sympathiek grootvaderfiguur, niet uitgesproken vriendelijk was. Eens in de gang kwamen de tranen, hoewel ze zeker niet slecht geantwoord had. Ze was immers geslaagd. Of had de prof over zijn hart gestreken bij het zien van zoveel verdriet?

Soeplepels

Andere studenten stappen echter fluitend naar een examen, geblokt of niet. Zij rekenen op een uitgebreid arsenaal aan circustechnieken om te slagen. De bijdehandste start in ieder geval op het internet. Mits enig surfwerk spoor je in een wip en een vloek de cruciale benodigdheden op: opgeloste examenvragen op het kringforum, een samenvatting van de cursus via msn-vriendjes en *last but not least* een al dan niet recent fotootje van de prof op de website van de K.U.Leuven. Niemand staat immers graag voor verrassingen.

De student die geen stress kent, heeft echter ook een nadeel. Hij voelt namelijk de druk niet toenemen en slabakt een eind weg op verkeerde momenten. Eens de feestroes uitgeslagen blijft er te weinig tijd over om het vak onder de knie te krijgen en worden de 'groene' technieken bovengehaald. Hij sorteert, selecteert en recycleert de cursus via de weg van de minste weerstand door grote delen van de leerstof over te slaan. Een gok, maar het kan lukken. Zelf haalden we ooit een begeerde twaalf door welgeteld twee bladzijden van een maagdelijk boek van buiten te leren. Sommigen spreken van loepzuiver geluk, wij houden het

liever bij 'efficiënt hoofd- en bijzaken weten te onderscheiden.'

Deze techniek zal echter vaker falen dan slagen. Als je dan meermaals op je bek bent gegaan, zoek je onvermijdelijk nieuwe wegen. De Leuvense legende wil dat een bepaalde dokter nogal *schrijfgraag* is tijdens de examenperiode. Er zijn echter studenten die zelfs met deze wetenschap in het achterhoofd hun taak ernstig opnemen en echt ziek worden. Eerlijk duurt immers het langst. Daags voor zijn vierde zitting van een vak moest een student vaststellen dat het weer 'gene vette' zou zijn. Op aanraden van een andere idioot at hij een paar soeplepels vervallen mosterd en de klus was geklaard. Zo ziek als een hond, enkele dagen uitstel gekregen van de prof en alsnog geslaagd, zij het zonder glans.

Terrasje

Maar eigenlijk ontvangt de stressvrije student reeds veel vroeger een eenrichtingsticket naar de probleemzone, namelijk bij het invullen van het programmaformulier. Je weet wel, dat stuk noodzakelijke bureaucratie waarvoor het faculteitssecretariaat je ergens halverwege november een hoogdringend herinneringsmailtje stuurt. Je kiest je vakken, rekenmachine in de hand, legt het formulier zorgvuldig verloren en rust de rest van het semester op je lauweren. Niks aan de hand, tot je in januari begint na te denken over welke vakken je volgt.

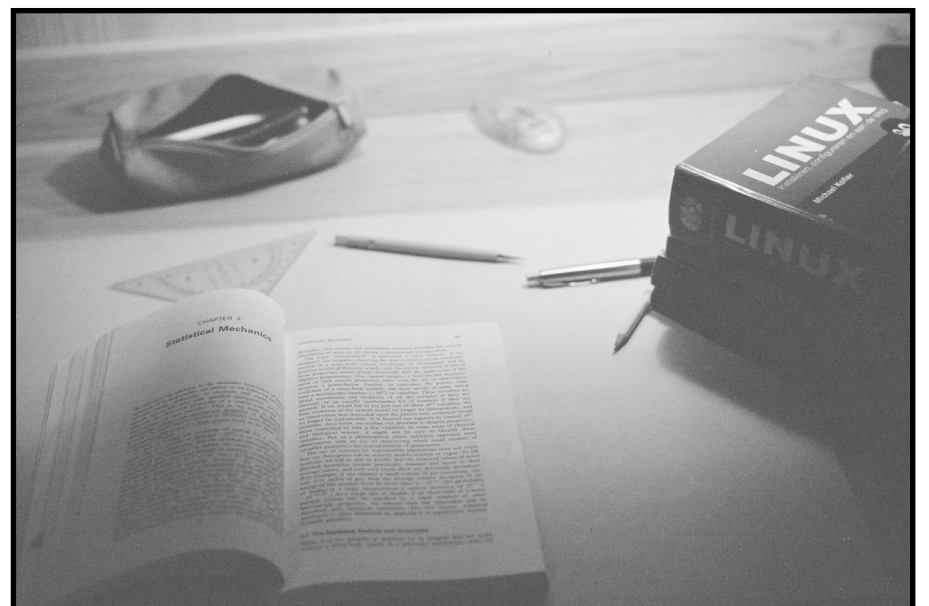
Een pientere student wist nog perfect welke prof één van de keuzevakken gaf. Bovendien kende hij het onderwerp van het vak. Alleen was hij er niet van op de hoogte dat deze prof twee afzonderlijke vakken gaf met een nogal gelijkende titel. Hij legde dus bij de juiste prof examens af, maar voor het verkeerde vak. Achteraf verklaarde hij op een terrasje dat het "allemaal nog wel meegevallen was voor dat vak." Een vriend wist echter dat het examen in kwestie pas volgende

week doorging. Ach ja, mailtje naar de prof met een halfslachtige uitleg en jawel: geslaagd op voldoende wijze.

Maar de echte kers op de taart komt van een van onze huidige kotgenoten. De brave jongen, overijverig als altijd, had al zijn vakken zorgvuldig gekozen en verdeelde ze netjes over de twee semesters. Alleen had hij dit niet op dezelfde manier gedaan als de faculteit in gedachten had toen ze het programma opstelde. Het semester ging zijn gebruikelijke slakkengangetje en voor we goed en wel in de Acco waren gepasseerd, konden we aan de kerstshopping beginnen.

In een gezellig cafeetje kwam tijdens de winterse examenperiode de materie van het vak naar boven waarover de maten gisteren examen hadden afgelegd. En jawel, onze vriend kende de naam van dat vak, maar was dat niet in het tweede semester? Navraag op de faculteit leerde dat dit niet het geval was. Gewoon een vak vergeten te volgen, met andere woorden. We kunnen iedereen geruststellen, deze sympathieke student heeft gewoon in juni examen mogen afleggen en durfde zelfs met een zestien naar buiten te komen. Wie waagt het hier nog te zeggen dat profen vooringenomen zijn?

(foto's Katleen Gabriëls)



ERASMUSDAGBOEK UIT PENNSYLVANIA (2)

Een arsenaal aan kennis

Een van de hardnekkigste misverstanden over onze vrome *Joe Sixpack* medemens is zijn gebrekkige of ontbrekende kennis van de wereld. Na een volledig semester aan Lehigh University kunnen we echter stellen dat dit niet correct blijkt: de Amerikaanse studenten beschikken over een indrukwekkend arsenaal aan parate kennis. Oordeel zelf maar!

Europa en de Europese Unie liggen de Amerikanen na aan het hart. Zo kan de eventuele toetreding van Turkije tot de Unie geen problemen opleveren, aangezien Turkije een katholiek land is waar iedereen besneden is en waar er enkel Spaans wordt gesproken. Daarnaast weten de Amerikanen hun Britse bondgenoten zeker te waarderen; zo duiden ze op een blinde kaart IJsland aan als Engeland en dan hebben we het hier over studenten Internationale Betrekkingen. Gelukkig weten de Amerikanen wel dat hun troepen zich bevinden in Irak, alleen duiden ze op een kaart niet Irak aan maar wel Italië. Dat belooft voor eventuele nieuwe bombardementen.

België en zijn geschiedenis doen dan weer bij vele Amerikanen een belletje rinkelen, al betekent dat niet meteen een reden tot juichen. Zo leerde een Amerikaan die in België studeerde ons dat er in Bergen zes (!) universiteiten liggen. Dit vormt enkel het topje van de ijsberg: tot onze verbijstering reikten onze gastheren ons nog veel interessantere weetjes over ons eigen landje aan.

Hoe konden wij, dwaze barbaren, niet weten dat België deel uitmaakt van Duitsland (dit tot groot jolijt van onze Duitse vrienden hier), dat België dicht bij Argentinië ligt (gewoon hopeloos om dit te corrigeren) en dat België tevens de hoofdstad is van Brussel (de klassieker).

Lood

Daarnaast bleken de Amerikanen ook bezorgd over de materiële situatie in ons thuisland. Zo werd er aan mijn Belgische collega gevraagd of wij wel over elektriciteit beschikten en of wij het volgens hen allernieuwste, *state of the art* snufje ooit al hadden gezien (gsm's dus). Hun selectieve geheugen kon natuurlijk moeilijk weten dat hun elektriciteitsnetwerk amper het kwaliteitsniveau haalt van een modaal derdewereldland zoals pakweg Angola (dat volgens sommigen na 'onze' invasie tot het Belgische koloniale imperium behoorde) en dat onze mobiele bereikbaarheid uitgedrukt in streepjes of blokjes wel veel hoger zal liggen dan het aantal pro-Amerikaanse moslims in Irak.

Twee maten en twee gewichten hanteren is hier dan weer verheven tot een nationale sport. Een wagen huren is geen enkel probleem, maar een video van \$2 huren vormt dan weer een onoverkomelijk obstakel. Een wapen aanschaffen of naar de schietbaan trekken om later als dolgedraaide terrorist onze medemens eventueel vol lood te pompen blijkt een fluitje van een cent te zijn, maar een aansteker of een blikje naar zweet smakend prutsbier proberen te kopen zonder identiteitskaart behoort dan weer tot de *mission impossibles*.

Nu hoopt onze vertwijfelde geest natuurlijk dat we een even educatief en kwalitatief hoogstaand tweede semester krijgen als het eerste semester. Afwachten maar!

Frederik Francois

ERASMUSDAGBOEK: PIETER IN MANCHESTER (6)

Toevallige ontmoetingen

Als je in de verre achterbuurten van het duistere Manchester woont, loop je weleens vreemde vogels tegen het lijf. Er zijn de klassieke buurtgekken, zoals Leuven er ook enkele rijk is. "De maanlanding is bedrog!" Jazeker. Daarnaast heb je lokale mensen uit minder bekende culturen, 'vreemden' zoals mijn kapster dat heel eerlijk noemt. En uiteindelijk een handvol excentriekelingen en ongere figuren, die je bij nacht en ontij liever niet tegen het lijf loopt.

Mijn assimilatie aan de Engelse cultuur is er één van wisselend succes geweest. Ik drink Engelse pintjes, eet de lokale vetzakkerij, kijk en luister naar de BBC en verslind hun weekendkranten. Ik loop ook rond met de nodige *oasis arrogantie* en stuur mijn fiets over het linkerbaanvak van het barre stadsklimaat. Als ik een praatje sla met een *local* denk men steevast dat ik origineel uit London kom, vanwege mijn zogezegde cockney accent.

Hooters

Toch gebeurt het nog steeds dat ik mijn gesprekspartners sprakeloos aanstaar als ik hun gewauwel niet begrepen heb. Met verontruste blik in mijn ogen knik ik dan maar heftig van ja. Een kwestie van overtuigdend op je gezicht gaan. Ook een stevige afkeer voor bonen en tomatensaus bij het ontbijt is atypisch voor de gemiddelde eilandbewoner. Verder is mijn integratie in het verderfelijke Erasmus- en internationale feestgedruis, op basis van degelijke vooroordelen en een beperkte koopkracht, onder beschaafde controle gebleven.

Uiteindelijk zijn het toch de opmerkelijke personen die je dag VTM-gewijs kleuren. Zo was er een gesprek met een flamboyante en rondborstige Russische *tutor*, die we tegen het lijf waren gelopen. Toen ze losweg informeerde of wij

mannen ook naar de *tutors-party* kwamen, had ik de vraag lichtjes verkeerd begrepen en riep verbaasd uit: *a hooters party!* De herinneringen aan haar gefronste wenkbrauwen en de alomtegenwoordige decolleté die daaropvolgend werd dichtgeritst, doen mijn huisgenoten het nog steeds bescheuren.

Gospel

Aangezien het rond half vijf GMT begint te donkeren, heerst niet veel later een voltijsd nachtgevoel. In de achterstraatjes van onze wijk, zijn er dan weinigen die nog individueel de boer opgaan. Aangezien de lokale nachtwinkel maar twee straten verder is, willen wij op zo'n moment niet de *pussie* uithangen. Wanneer er echter twee individuen jouw kant uitkomen, met elk een kap over het hoofd en een grote stok achter de rug, kan je er prat op gaan dat er serieus wat adrenaline door je lijfje gaat. Gelukkig was het geen kleine Belg, naar wie ze op zoek waren en kon ik met knikkende knietjes mijn pak chips gaan kopen.

Al bij al geniet ik nog het meeste van een zondagmiddag tussen het gezoem en gezwier in de lokale waterreette. Onlangs stond ik naast een kranig zwart vrouwtje. Ze heupwiegde voorzichtig en neuriede wat. Om de zoveel tijd keek ze mij aan en lachte haar gouden tanden bloot. De uitbater moest lachen en riep: "Come on lady, sing us a song!", waarop ze van wal stak.

ERASMUSDAGBOEK: CATHÉRINE IN PARIJS (6)

Alternatieve wijze

Wanneer de Franse metromaat-schappij besluit met je voeten te spelen, beslis jij gewoon niet meer te betalen. Of de metro niet meer te nemen. Dat was alvast mijn oplossing, bijgestaan door mijn immer trouwe Vlaamse tandartsdochter. Zo gebeurt het al eens dat, wanneer je op een rustige avond besluit naar de film te gaan en die tot overmaat van ramp mist, je tien kilometer wandelt door Parijs.

De Notre Dame herinner je je vast nog wel, dat bekende gebouw in centrum Parijs. Misschien ben je ook op de hoogte van het bestaan van een Sacré Coeur (daar waar nonnen kreunen op cassettebandjes). Misschien is de afstand tussen beide je minder bekend. Na vorige week kan ik je met trots vertellen dat het een kilometer of negen moet zijn en dat je er gemakkelijk twee uur over wandelt. Misschien moet ik je ook nog vertellen dat je daarbij een aantal hoerenbuurten doorkruist. Een echte aanrader voor je volgende Valentijnsuitje.

Heksjes

Soms, wanneer je het leven niet meer ziet zitten, bijvoorbeeld omwille van een bijtende vrieskou rond je oren, moet Parijs er zich mee. Vreemdelingen, kleine *déracinés*, horen zich duidelijk niet slecht te voelen. Zo kwam het dat we op een dag benaderd werden door twee glimlachende dames. Toegegeven, gezien we braaf op weg waren naar de cinema om daar nog maar eens 6,5 euro neer te tellen, overweldigden de gezanten van God ons even. Onze mond viel open, onze gelaatsuitdrukking werd lichtelijk dwaas en we verstonden geen snater Frans meer. Gelukkig spraken de heksjes de universele taal van de liefde. Zij vertelden ons over een prachtige avant-première van een schitterende film en dat jongeren gratis en voor niets mochten gaan kijken. Ongelooflijk: niet betalen en Parijs zijn als kat en hond. En net wanneer wij het nodig hadden, konden we iets voor niets doen! Daarenboven was de film een wonder. Lang geleden dat een film een dergelijke krachtige politieke boodschap gaf in ijzersterke personages zonder als een documentaire over te komen. Bij deze,

"Walk on water" (natuurlijk moesten de Fransmannen er een equivalent aan geven), gaat er allen heen in vrede.

Dennenboom

Eindelijk terug leven in deze barre wintertijd! Strijd en agressie, nationale trots en samenhang. De Argentijnen, diep verborgen achter hun ijsbeer-outfit, herleefden als nooit tevoren. De strijd met de Belgen werd vrijwillig aangegaan. Aangevoerd door een kleine Jeanne d'Arc in spe, moesten ze de gigantische spar van het Belgisch huis weten te overtroeven. Het kon immers niet dat er meer kerstfeest aanwezig was in een huis dat de hele kerstvakantie leeg zou staan, dan in een lekker volgepropte Latijns-Amerikaanse woning. En het moet gezegd, het resultaat was oogverblindend. Letterlijk dan. Eén seconde volkomen duisternis, één seconde fonkelende rode lichtjes die duizenden rode en gouden kerststrikken zichtbaar maakten. Jeanne stond ernaast en glunderde nog meer dan de miljoenen kerstballen bij elkaar. *Who needs family anyway?*

Onze nieuwste held, Herbert Grönemeyer! De Duitse opvolger van Helmut Lotti en nog zoveel meer! Wat een mens al niet leert dankzij een exposé van een vlotte Duitser. De man moest tien minuutjes praten over om het even welk onderwerp, hij deed er niet minder dan anderhalf uur over. Daar Herbert zo fascinerend is, al een paar nummers heeft geschreven en de trotse eigenaar is van twee websites, bleef de hele klas dan ook de hele tijd geboeid. Teksten als 'Ich fühl mich unbewohnt' en 'Alkohol ist dein Sanitärer in der Not' getuigden immers van een geweldige creativiteit.

Beminnelijk

Zeer treurig voor de Duitse schlager-knaap, maar in zijn enthousiasme was hij vergeten Frans te spreken. Toen wij daarna de linguïstische kant van België uit de doeken deden in welbepaald acht minuten, kon de leraar dan ook niet anders dan beminnelijk toegeven dat hij geen enkele fout gehoord had. Dank je wel, Herbert.

Cathérine Zenner

Het daaropvolgende uur heb ik kunnen genieten van gospel met teksten als "Take me back to the lord, yeah, yeah." Waarop een ander geinig 'halleluja' scandeerde en zij meteen antwoordde met "praise the lord." Het dametje sloot af met een geweldige "Jesus is my friend". Ik moet zeggen: zoals ze daar stond, kon ik dat best geloven.

Tekst en foto Pieter Baert

Je vindt meer dagboek op www.pietel.be



Strip met grote 'K'

Tekenaar François Schuiten en schrijver Benoît Peeters zijn het bekendst van de stripreeks *De Duistere Steden*, waar de scheidingslijn tussen de werkelijkheid en de fictie steeds flinterdun is. Momenteel herbergt Tweebronnen een grote overzichtstentoonstelling van originele werken van deze twee artiesten. Wie nog durft beweren dat het stripverhaal tot de lage cultuur behoort, komt er bedrogen uit.

Robin Broos & Thomas Euben

Schuiten en Peeters hebben naast een stripreeks ook verschillende tentoonstellingen en scenografieën bedacht. Voor de eerste keer in Vlaanderen gaat een dergelijk project uitsluitend over eigen werk. Omdat de inspiratie voor de prenten van Schuiten bij de Art Nouveau ligt, is het perfecte kader voor deze tentoonstelling dan ook het Van de Velde-complex in de Rijkschoolstraat. De expo is niet exclusief voor de fans van *De Duistere Steden*. Er is geen enkele voorkennis vereist.

Oerwoud

Deze striptentoonstelling is meer dan wat platen aan de muur. Om helemaal in de fantastische sfeer binnen te dringen, wordt de ruimte omgevormd tot een grote boekenkast van waaruit de bezoeker tien verschillende thema's kan doorlopen. De Duistere Steden zijn prominent aanwezig, maar de expo bevat ook tekeningen uit ander werk. Dit project stond al lang op stapel en werd eindelijk verwezenlijkt door de vzw *Beeld Beeld* die zich bezighoudt met het promoten van de mogelijkheden van het beeldverhaal. **Bart Pinceel** (bestuurder vzw *Beeld Beeld*): «Het opzet van de tentoonstelling is het samenbrengen van prenten uit de stripverhalen enerzijds en uit andere projecten anderzijds. Deze afbeeldingen hebben we in thema's ingedeeld en samengebracht tot verschillende 'boeken'. Bijvoorbeeld 'Het

Boek der Vlucht' is een boekje dat ontwerptekeningen voor de Las Vegas-show 'Fly' van *Franco Dragone* (Cirque du Soleil) bevat. Dit project werd echter nooit gerealiseerd. Elders hangen er ook prenten van *Planet of Visions*, een paviljoen dat Schuiten ontwierp voor de Wereldtentoonstelling van Hannover in 2000.»

Veto: De affiche van deze tentoonstelling deed ons denken aan de Leuvense St.-Pieterskerk. Wordt Leuven één van de Duistere Steden?

Pinceel: «Nee, François Schuiten heeft deze tekening speciaal gemaakt voor deze tentoonstelling. De prent zal wel worden gebruikt in een speciale reeks voor *De Morgen* en *Le Soir*. In het tweede deel van januari zullen deze kranten werken rond zogezegde negentiende eeuwse sciencefiction, met telkens een prent en een bijhorende tekst. Hoe zou bijvoorbeeld, vanuit die eeuw gezien, de ziekenzorg zijn in 2050? Als we terugkeren naar de prent van de affiche zou Leuven een oerwoud kunnen worden.»

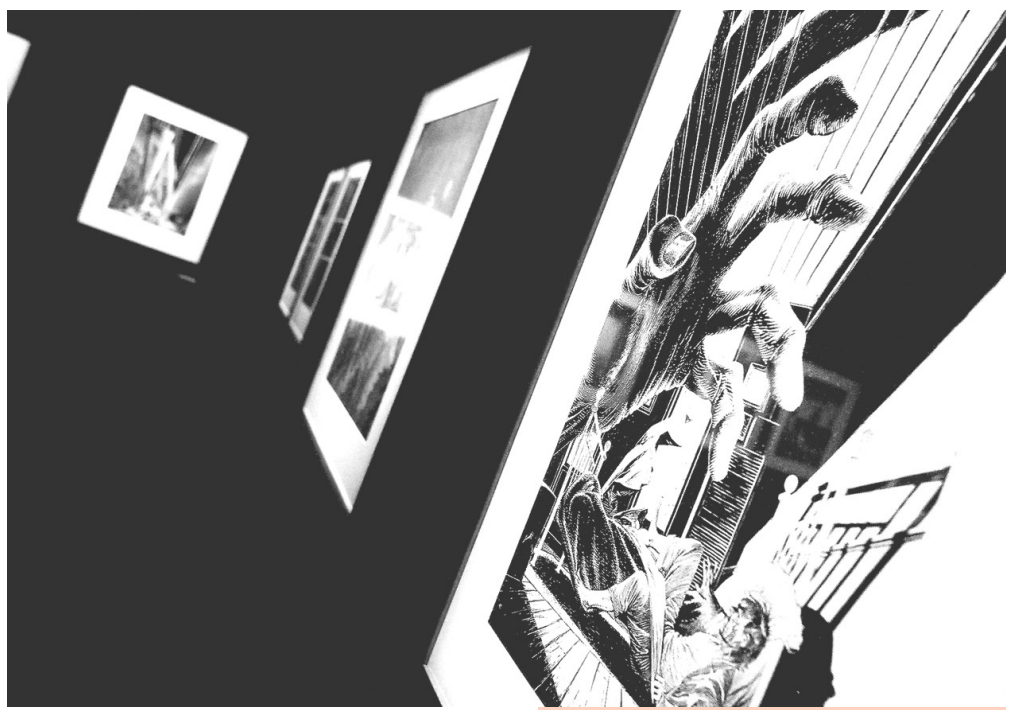
De bezoeker reist van het ene 'boek' naar het andere. De ruimte scheidt de idee in een grote, donkere kijkdoos rond te lopen. De bijzondere belichting laat het mysterieuze van de prenten goed tot zijn recht komen. De tekeningen roepen een imaginaire sfeer op zoals we die kennen van bijvoorbeeld de *'Lord of the Rings'*.

“We lopen hier
in een groot
mortuarium”

Koppel

Veto: Waarom koos u voor het fantastische genre en niet voor een klassieke stripreeks?

François Schuiten: «Ik heb dat niet gekozen, het is dit genre waar ik sterk in ben. Het zou niets voor mij zijn om een klassieke reeks te tekenen. Ik teken over datgene, waar ik als kind van droomde; de



(foto Christophe Ketels)

dingen die ik graag zelf zou willen zien of meemaken. Inspiratie haal ik uit de architectuur van het einde van de negentiende eeuw zoals Horta of hier Van de Velde, maar ik heb ook een grote fascinatie voor bijzondere transportmiddelen.»

Veto: Hoe is uw samenwerking met Benoît Peeters ontstaan? Stond hij plots aan uw deur met een verhaal?

Schuiten: «Eigenlijk ken ik Benoît al sinds mijn twaalfde. We gingen beide naar het Brusselse Don Bosco-college waar we het tijdschriftje "GO" hadden opgericht. Het is pas in 1978 dat we terug contact met elkaar opnamen en het vervolg kennen jullie. Het is moeilijk om een systeem te doorbreken als je als *koppel* al jaren samenwerkt. Je creëert eigen gewoontes en het is niet makkelijk dat allemaal te vernieuwen.»

Veto: Is er een prent die er echt uitschiet?

Schuiten: «Geen enkele prent kan me totaal bekoren, echt niet. *Si c'est passé, c'est passé*. Je moet niet telkens terugkijken naar wat je in het verleden hebt gemaakt. Voor mij zijn die tekeningen dood. Eigenlijk lopen we hier in een groot mortuarium. (lacht) Er zijn ook prenten die ik verafschuw, maar die zitten uiteraard niet in deze collectie.»

'De Poorten van de Utopie' is nog tot 27 februari 2005 te bezichtigen in Tweebronnen, Rijkschoolstraat 4 in Leuven. Meer info: www.beeldbeeld.be

MARIA LEVERT
EEUWIGDURENDE
BIJSTAND OP GLAD IJS

Indoorijspiste

“Maria levert eeuwigdurende bijstand aan de mens, want de mens is broos,” zegt één van de technici van het DAS-theater en theater Zuidpool, “en een broze mens kan je het best voorstellen door hem op ijs te zetten.”

Mimi is overal buitengesmeten. Ze zoekt troost bij Gabriël, een van haar oude vlammen. Die legt net aan Michel, zijn kameraad, die zelf nota bene herstelt van een smartelijk duikongeval, uit dat hij uit een diepe put aan het kruipen is. Deze drieschaar heeft dringend bijstand nodig, van Maria liefst van al.

De personages in het nieuwe stuk van Arne Sierens 'Maria Eeuwigdurende Bijstand/Marie Toute Assistance' (een samenwerkingsverband tussen DAS-theater en theater Zuidpool), uiten hun nood aan bijstand door zonder schaatsen op een ijspiste rond te schuifelen, niet stevig op de voeten staand, steeds met kans op vallen.

Een ijspiste? In het STUK? Jazeker, in de Leuvense cultuurtempel vragen wonderen slechts een kleine moeite. Natuurlijk is er hier ook wat bijstand nodig, geen religieuze maar technische dit keer. Erik Cantrijn, de juiste man op de juiste plek (oftewel een professioneel eventorganisator in de Labozaal van het STUK) verklaart het wonder van het bevroren water. “De piste is vijf bij twaalf meter, het ijs is ongeveer tien centimeter dik. Eerst ligt er een laag plastic, dan een laag isolatie, dan weer twee lagen plastic en tenslotte een koelsysteem met buizen. Je kan dat systeem nog het best vergelijken met vloerverwarming, maar dan omgekeerd.” Er moet dus niet geduldig op enkele uren vrieskou worden gewacht. “We bouwen het geheel op in één dag en dan moet het koelsysteem 24 uur werken zodat de vier à zesduizend liter water bevroren. Je kan de verwarming in de zaal gewoon aan laten staan, natuurlijk geeft het ijs wel wat koude af,” aldus Cantrijn.

Wie dacht de schaatsen na de voorstelling nog even aan te binden, komt bedrogen uit. “De regisseur heeft schaatsen op de piste verboden, omdat er dan krassen in de ijslaag komen en dan zou het effect niet meer hetzelfde zijn, het broze zou verloren gaan,” besluit Cantrijn.

Na een twintigtal voorstellingen in Gent, Antwerpen, Brugge en Mechelen komt Sierens met ijsbaan en al een apotheose op deze reeks brengen in het STUK. Hij steunt hierbij op het acteurstrio Johan Heldenberg, Marijke Pinoy en Titus de Voogdt.

(cvm)

LEUVEN MUZIKAAL INTERNATIONAAL: THE WORLD YOUTH CHOIR

Zingen voor vrede

Op vrijdag 7 januari schuiven de uithoeken des wereld weer een stuk dichterbinnen handbereik en waait een brok exotisme het podium op van de Leuvense stadsschouwburg: het Wereldjeugdchoor brengt zijn muzikale hoogvliegers tot bij u. Van overal ter wereld schuiven zangers aan voor een uitgebreid en gevarieerd koorrepertoire onder leiding van de befaamde dirigent Filippo Maria Bressan.

Het World Youth Choir (WYC) vormt een unieke muzikale organisatie: het koor bestaat uit een tachtigtal zangers tussen 18 en 26 jaar uit zo'n dertig verschillende landen. Nadat een bont gezelschap zich door een afvallingsrace van nationale en internationale jury's heeft gesparteld, reist dat uitgedunde kwalitatieve hoopje muzikanten naar een aantrekkelijk uitheems oord. Elke zomer ontmoeten de leden van het WYC elkaar namelijk in een nieuw gastland om er twee weken van intense repetities aan te vatten. Nadien stelt het koor zijn concerten voor in een aantal belangrijke culturele centra van het gastland of diens buurlanden. Zo trokken 75 zangers vorige zomer naar Zuid-Korea en Japan om er, op uitnodiging van het Koreaanse Koorinstituut, ondergedompeld te worden in de Oosterse cultuur en koortradities.

Rochefort

In de wintermaanden zoekt het WYC het iets dichterbij huis, en vestigt het zich gedurende twee weken in Wallonië om een nieuw repertoire te lijf te gaan. Deze winter slaat het Wereldjeugdchoor zijn tenten op te Rochefort, van waaruit begin januari concerten in o.a. Namen, Leuven en Sombreffe worden georganiseerd. Het

International Center for Choral Music (ICCM) neemt de leiding van het project op zich, in samenwerking met Europa Cantat. Onder leiding van de Italiaanse dirigent Filippo Maria Bressan, specialist in de uitvoering van oude muziek, stoomt het koor een boeiend programma klaar, zijnde een tweeluik van oude en hedendaagse koorwerken. Zo krijgt je o.a. het 'Stabat Mater' (G. P. da Palestrina), Miserere (G. Allegri), 'Domine ne in furore tuo arguas me', 'Adoramus te', 'Cantate Domino' (C. Monteverdi), 'Pater Noster' (L. Donati), 'Audi filia' (G. Bonato) en 'Mass for double choirs' (F. Martin) te horen.

Stalkersgewijs

Naast zijn muzikale programma wil het WYC ook een politieke en sociale dimensie bieden. Door jonge mensen met uiteenlopende politieke en culturele achtergronden te verenigen in een muzikale context, brengt het koor wereldwijd een boodschap van internationale vrede en broederschap. In 1996 kende UNESCO dan ook de titel 'Artist for Peace' toe aan het WYC. Zowel bij de zangers als de toehoorders laten de concerten een overweldigende en memorabele indruk na. Indien je maar niet genoeg kan krijgen van het WYC, kan je het koor *stalkersgewijs* naar Israël volgen, waar in 2005 het zomerproject plaatsvindt. Voor de goede vrede brengt men daar o.a. de Chichester Psalms van Leonard Bernstein, uitgevoerd met het Symfonieorkest van Jeruzalem.

Carolien De Wilde

Ticketverkoop: 081/71.16.00 (ICCM)

Win een Acco-bon ter waarde van 25 euro

Griet, Kristof, Lore, Nele en Ruben trekken vrolijk naar de Alma, al hebben ze pech: wegens onvoorziene populariteit is er nog maar één Veto-exemplaar voorhanden. Dit kan echter de pret niet drukken. Na Freddy een fooi gegeven te hebben, zetten ze zich knusjes rond een tafel en halen hun geliefkoosde blad boven. De voorpagina gunnen ze zoals gewoonlijk geen blik waardig, want hun favoriete item bevindt zich op pagina 2. Nee, niet het vermaledijde Rector O., maar de leuke vakjes onderaan zorgen voor kriebels in de onderbuik van deze Leuvense studenten.

Kan jij, met de hulp van Freddy's observaties, achterhalen wie welk woord vond, waar deze woorden in het kruiswoordraadsel thuishoren en in welke volgorde de woorden ingevuld werden?

Indien ja, zend je volledige antwoord vliegenvlug naar kerstraadsele@veto.be. Indien nee, probeer eens de enquête van de Campuskrant.

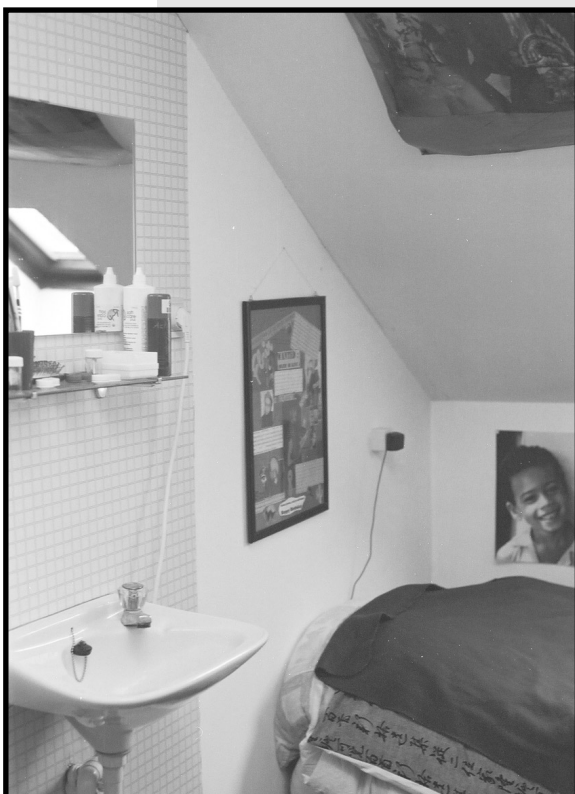
Uit de inzendingen loot de bezoedelde hand van de hoofdredacteur **10 Acco-bonnen ter waarde van 25 euro**. De antwoorden zijn welkom tot **31 januari 2005**.

Dit is wat Freddy vanop zijn kassastoel zag:

1. Elk van deze studenten vult juist één woord in.
2. Nele wist het antwoord op 7 Horizontaal in te vullen. Dat woord had evenveel letters als het woord dat net voor haar ingevuld werd en had er ééntje meer dan het woord dat daarna door een jongen ingevuld werd.
3. 'Bodybagdad' was niet het derde woord dat ingevuld werd, maar werd wel, net als het vijfde woord, horizontaal in het rooster geplaatst.
4. 'Rectoraat' werd als eerste in het kruiswoordraadsel gekrabbeld, maar 'Oosterlinck' was niet het tweede.
5. Kristof vond het woord 'Studenten' niet; Ruben loste 1 Verticaal niet op.
6. Griets woord telde meer letters dan dat van Kristof.
7. Lore was niet de snelste, maar lelijk en laatste was ze zeker ook niet.
8. De antwoorden van 2 Verticaal en 4 Horizontaal waren niet even lang.
9. Voorts merkte Freddy dat ook het woord op 1 Horizontaal ingevuld werd, dat 'Professors' ergens in het kruiswoordraadsel terug te vinden was en dat Kristof twee keer om een extra portie frietjes ging.

Dries De Smet

Kotallemachtig



"Toen ik mijn contract ondertekende, zei de kotbazin me dat ik naast de cursusdienst van Medica op kot zat; iets later zag ik het plaatje Doc's bar"

Je ziet ze meestal in het publieke, studentikoze leven, maar presessen hebben natuurlijk ook een plekje voor zichzelf. We gaan wekelijks op bezoek bij een Leuvense preses die dat plekje voor onze fotograaf openstelt.



Toen Jeroen Decoster als achttienjarige een aantal Leuvense residenties bezocht, passeerde hij op weg naar Camilo Torres toevallig zijn huidige kot. Omdat de prijs heel goed meeviel en het kot hem gezelliger leek dan de residentie, aarzelde hij niet en ondertekende hij het contract. Zijn kotbazin deelde hem mee dat hij geluk had, want hij zou naast de cursusdienst van Medica wonen. Groot was zijn verbazing toen hij het plaatje *Doc's bar* las. Hij heeft echter weinig last van lawaai. "Ik zit zelf altijd in die bar."

Door zijn engagement en organisatietalent, en omdat hij de voorbije jaren zowat opgroeide binnen Medica, besliste hij om preses te worden. Als preses heeft hij echter weinig tijd om op kot te vertoeven. Jeroen slaapt ongeveer drie nachten per week op zijn eigen kot; de andere nachten logeert hij bij zijn vriendin in de Kapucijnenvoer. Sheepie, het schaapje dat zijn lief hem schonk, vergezelt hem dan zonder uitzondering.

Tekst en foto's: Katleen Gabriëls

"Ik moet nu dringend naar huis, want ik heb geen proper ondergoed meer"



Jeroen Decoster, 2e doc (°1982)
Preses Medica
Adres: Brusselsestraat 244
Opp: +/-20 vierkante meter





Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 31
Nummer 12
21 december 2004

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Ben Deboeck

Redactiesecretaris & V.U.:
Wim Gemoets

Redactie:
Joris Beckers, Katleen Gabriëls, Clara Vanmuysen en Hanne Vermeiren.

Medewerkers:
Pieter 'Jozef' Baert, Joris 'Melchior' Beckers, Charlotte 'Magdalena' Bouckaert, Robin 'Judas' Broos, Ben 'David' Deboeck, Laurens 'Herodes' De Koster, Bram 'Caspar' Delen, Nele 'Sarah' De Meyer, Vera 'Elisabeth' Derycke, Dries 'Mozes' De Smet, Carolien 'Eva' De Wilde, Ralf 'Antonius' Eicker, Thomas 'Messias' Euben, Dimitri 'Satan' Eynikel, Katleen 'Gabriël' Gabriëls, Wim 'Lucas' Gemoets, Maarten 'Mattheus' Goethals, Elise 'Rita' Kuit, Sieghild 'Esther' Lacoere, Herman 'Andreas' Loos, Marieke 'Maria' Poissonnier, Anne 'Barbara' Ruette, Arne 'Thomas' Saeys, Tom 'Petrus' Van Breussegem, Bartje 'Simon' Van de Walle, Gijs 'Balthazar' Van Gassen, Clara 'gesuikerd Zezeke' Vanmuysen, Tijn 'Onan' Vereenoooghe, Hanne 'Hagar' Vermeiren, Roman 'Paulus' Verraest en Cathérine 'Rebecca' Zenner.

Cartoons:
Sh3L4C

DTP:
Joris Beckers, Ben Deboeck, Wim Gemoets, Anne Ruette, Clara Vanmuysen en Hanne Vermeiren.

Internet:
www.veto.be
Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

**Redactievergadering iedere vrijdag-
namiddag om 16u. Alle geïnteres-
seerden (tekst, foto, lay-out, internet,
wereldepiscopaten,...) zijn steeds
welkom op de redactievergadering of
op het redactieadres.
Lezersbrieven en vrije tribunes
kunnen tot vrijdag 14u, liefst mails-
gewijs, ingezonden worden op het
adres: veto@veto.be**

De rector van de K.U.Leuven heeft de droeve plicht u het overlijden te melden van

De heer

Peter AERTS

Student 2de kandidatuur Handelsingenieur

Geboren te Geel op 5 juni 1984 en overleden te Geel op 12 december 2004.

Rouwadres: Goorakker 2A, 2440 Zammel-Geel



Politika

• 21/12 om 19u30: Islamdebat (AMW).

VRG

• 21/12 Kerst-td (Musicalé & Blauwe kater).

Wina

• 21/12 om 19u: Kerstfeestje (Alma1).

DINSDAG

DEBAT Poverty and violent conflict:

a causal relationship? org.
CADES.



Train je in stressbeheersing

Het Psychotherapeutisch Centrum voor studenten organiseert in het tweede semester een training in stressbeheersing. In zes avondlessen krijg je uitgebreid informatie over stress, angst, depressieve gevoelens en slaapproblemen. Tegelijk leer je tal van concrete tips en praktische vaardigheden om hier beter mee om te gaan. De training is te vergelijken met een les: je hoeft niet zelf aan het woord te komen, je mag gewoon luisteren. Bovendien krijg je een handboek als leidraad. Hiermee kan je na elke les zelf aan de slag.

De lessen vinden vanaf 17 februari, zes donderdagen na elkaar plaats, telkens van 18u30 tot 20u30.

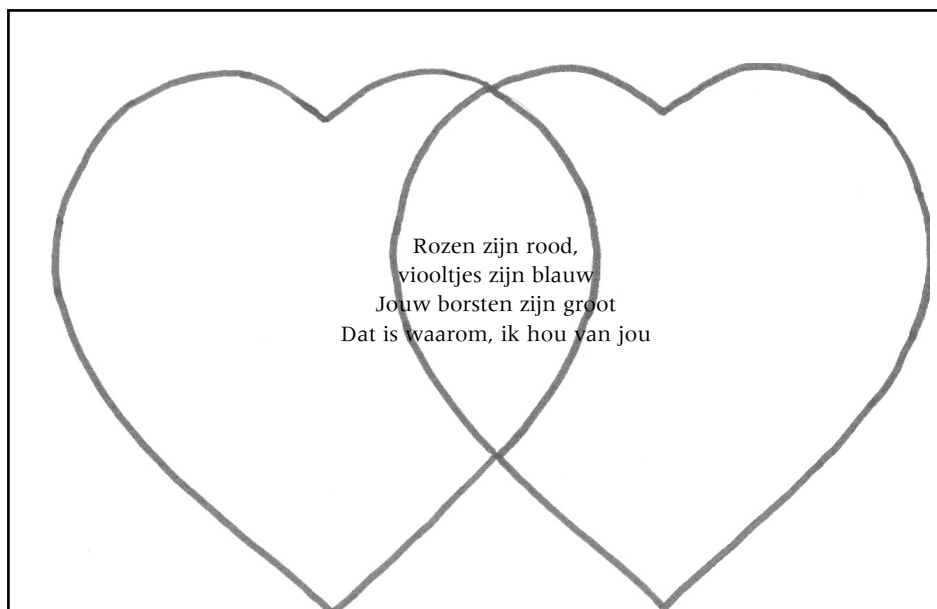
Deelnemers betalen 80 euro, het handboek en een cd-rom met relaxatie-oefeningen inbegrepen.

gen inbegrepen.

Voor meer praktische informatie en om in te schrijven vóór 15 januari:
www.kuleuven.be/gezondheid/stress.htm,
ptc@dsv.kuleuven.ac.be of 016/32 43 43.

Werkkamp in Afrika

Zin een boeiende interculturele ervaring? Zin in een werk- en inleefkamp in Senegal of Oeganda in juli 2005? Diogenes en Broederlijk Delen geven telkens een twaalftal jongeren (18-23 jaar) de kans om drie weken ondergedompeld te worden in het dagelijkse leven bij hun partners in het Zuiden. Geïnteresseerd? www.broederlijkdelen.be (jongeren - werkkampen)



Wil jij je lief op een iets subtielere manier verrassen? Stuur dan je berichtje, gedichtje of spinsel door naar Veto (ikziejegraag@veto.be) voor 31 januari en wij zorgen ervoor dat de juiste persoon het leest.

De geschikte kans voor wie vlinders voelt, maar het nog niet durfde te zeggen. Maar ook wie al vele jaren een plekje heeft voor die speciale andere in zijn/haar hart, mag in zijn/haar pen kruipen. Uiteraard komen de origineelste inzendingen eerst in aanmerking.

Cultuurkalender

Toneel

Dinsdag 21/12, woensdag 22/12, donderdag 23/12: Stuk, Naamsestraat 96
DAS-theater: Maria Eeuwigdurende Bijstand
Donderdag 30/12: Wagehuys
Bronks: Stopcontact!

Muziek

Maandag 27/12: Schouwburg, Bondgenotenlaan 21
Orion: Petit Concert (folkstage)
Dinsdag 28/12: Schouwburg, Bondgenotenlaan 21
Amorra: Petit Concert (folkstage)
Woensdag 29/12: Schouwburg, Bondgenotenlaan 21
Orion Celtic in concert (folkstage eindconcert)

Dans

Donderdag 23/12: Schouwburg, Bondgenotenlaan 21
Danscompagnie Lune: Cross Road
Vrijdag 29/12: zaal Ons Huis, Goudbloemstraat
Boombal

Veto te snel uitgelezen?

Discussieer verder op onze eigen nieuwsgroep: kotnet.veto

Veto bij je thuis?

Neem een abonnement: voor 10 euro wekelijks in je bus. 001-0959719-77

www.veto.be



	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	B	A	B	E	L		R	A	S	P
2	E	R	O	S		B	E	L	L	E
3	N	E	E		B	O	E	M	A	N
4		S	T	A	A	T		A	A	N
5	S		E	L	L	E	N		N	E
6	Y	F		S	A	R	A	H		N
7	N	O	E		B	E	T	E	R	
8	O	R	G	A	A	N		K	O	E
9	D	E	E	R	N		L	E	E	M
10	E	L	L	E		H	A	L	L	O



Twintig bezoekers en vijf gaten in de lucht

Politiek en student zijn, soms vervalft het al gauw in een idealistisch concours en oeverloze cafédebatten met vrienden waar je op het eind van de avond toch niet lijkt uit te raken. Frederik Mispion, oprichter van de portaalwebsite www.politics.be en Sophie van der Stallen, tiende plaats op de Oost-Vlaamse sp.a-lijst wilden vooral iets doen met hun politieke interesse.

Sieghild Lacoere

Veto: Hoe is het idee ontstaan om te starten met een website vol politieke berichtgeving?

Frederik Mispion: «In 1999 ben ik er mee begonnen. Toen studeerde ik Woordkunst en op een bepaald moment kregen we de opdracht 'Schrijf een redevoering'. Met drie vrienden beslisten we om een politieke redevoering te schrijven. Zelfs de oprichting van een eigen partij en het voeren van een campagne hoorde daarbij.»

«Zo zijn we heel klein begonnen en is het eigenlijk alleen nog maar gegroeid. De eerste keer dat we twintig bezoekers hadden dachten wij "waaw, twintig bezoekers". Ondertussen zitten we aan 15.000 bezoekers.

Betalen

Veto: Waar denk je dat die populariteit van de site vandaan komt?

Frederik: «Zoiets groeit gewoon. Je begint heel klein en na een tijdje zet je een discussieforum op de site, dat blijkt aan te slaan. Politici raken dan geïnteresseerd om een interview te geven. Ze zijn tevreden over dat interview en zo krijgen ze meer naambekendheid.»

«Dan kwam Jurgen Verstrepen, die toen politicsinfo.net in handen had, naar mij toe. Al jaren had hij een redactie en gebouwen om dat te ondersteunen. Maar de site stond nog altijd niet op het internet terwijl iedereen wel betaald werd. Blijkbaar was hij bij mijn site terechtgekomen en de inhoud van de site interesseerde hem nogal. "Ik kan je betalen voor wat je nu eigenlijk voor niets doet," klonk mij toen aangenaam in de oren.»

Veto: Het komt er op neer dat hij de site wou kopen?

Frederik: «Ja, en ik ben toen ook voor hem gaan werken. Na drie maanden kreeg ik in de gaten dat ik mijn creativiteit er niet meer kwijt kon. Ik kreeg ook lucht van politieke inmenging door aandeelhouders, bijvoorbeeld Duchâtelet van Vivant. Correcte betaling bleef daarnaast ook uit.»

«Die opeenstapeling aan ergernissen zette mij er toe aan opnieuw te beginnen met politics.be, want de domeinnaam had ik niet uit handen gegeven. Op politicsinfo.net vonden veel mensen hun gading niet waardoor ze bij onze site terecht kwamen. Langzamerhand ging politicsinfo.net failliet maar bleven wij succes boeken. De grote doorbraak kwam er dan in 2003 met de verkiezingen.»

Veto: Sophie, vanwaar jouw grote interesse in politiek?

Sophie van der Stallen: «Die drang naar politiek heeft er van kleins af aan altijd in gezeten, hoewel ik niet opgegroeid ben in een typisch politiek nest. Met mijn papa, die wel lid was van sp.a, maar totaal niet actief, ben ik eens meegegaan naar een vergadering van de partij in Sint-Niklaas omdat ik daar expliciet naar gevraagd had. Daar kwam ik een jongen tegen die ik kende en lid was van Animo, de jongerenafdeling van sp.a. Hij polste naar mijn interesse om ook lid te worden en zo ben ik er ingerold.»

“Zolang ze mij op het forum uitkafferen voor niet onafhankelijk voel ik mij onafhankelijk”

Hart

Veto: Heb je nooit overwogen om je bij een andere partij aan te sluiten?

Sophie: «Van in het begin zag ik in dat ik mij het best zou voelen binnen de sp.a. Die standpunten spreken mij het meest aan. Zij streven vooral naar gelijkheid en gelijke kansen voor iedereen. Die thematiek heeft me altijd nauw aan het hart gelegen.»

Veto: Wat vond het thuisfront van je deelname aan de verkiezingen?

Sophie: «Ze schrokken vanzelfsprekend bij het horen van zo'n nieuws, maar ze hebben mij altijd heel fel gesteund. Wat ze vooral tof vonden, was mijn engagement voor zoiets.»

Veto: Hoe kom jij nobele, jonge onbekende op de tiende plaats terecht voor de Vlaamse verkiezingen?

Sophie: «Je moet je eerst kandidaat stellen bij de provinciaal secretaris en van daaruit zetten ze je op de lijst. De tiende plaats is een heel mooie plaats om te beginnen.»

Veto: Heb je enig idee waarom jij die tiende plaats kreeg?

Sophie: «Ik zou het niet goed weten. Misschien omdat ik nog in het debatprogramma van *Bracke en Crabbé* heb gezeten als jongere voor de sp.a. Ze vonden toch dat ik er goed gescoord had. Het was tijd om een kans te geven aan een jong dynamisch meisje, denk ik.»

Crescendo

Veto: Frederik, de site bestaat voor honderd procent uit vrijwilligerswerk. Hoe mobiliseer je mensen om er aan mee te werken?

Frederik: «Nu komen er heel wat spontane reacties van mensen met de vraag om mee te werken. Toevallig krijg ik de laatste tijd heel wat artikels binnen van studenten journalistiek uit Antwerpen. Ik weet niet of ze de opdracht hebben gekregen om op politics.be te verschijnen, maar het

“Ik wou laten zien dat ik meer was dan dat meisje van Bracke en Crabbé”

valt wel op. Mensen zijn happiger om mee te werken. Dat vloeit natuurlijk uit het feit dat we bekender geworden zijn. Stilaan staat het ook mooi op je cv. Het is een uitgelezen gelegenheid om ervaring op te doen. Je wordt goed ingewerkt door de groep en bijvoorbeeld twee weken later mag je al op interview bij Karel De Gucht. Natuurlijk controleren we de nieuwe medewerkers op onafhankelijkheid en schrijftalent. Voor administratie hebben we ook altijd nieuwe mensen nodig, maar dat blijkt altijd een hekel punt te zijn.»

Veto: Komen jullie geregeld samen?

Frederik: «Nee, onze medewerkers bevinden zich over heel Vlaanderen. Alle communicatie gebeurt via internet of telefoon. Heel af en toe komen wij samen op wat wij onze 'zuipsessies' noemen, maar dat ontaardt meestal in een babbel tussen pot en pint.»

Veto: Sophie, hoeveel stemmen heb je gehaald en wat ging er door je heen toen je resultaat bekend was?

Sophie: «Ik heb 5.084 voorkeurstemmen gehaald. Ik had altijd gezegd dat ik een gat in de lucht zou springen als ik duizend stemmen zou halen. Bij het bekend raken van mijn resultaat heb ik wel vijf gaten in de lucht gesprongen (*lacht*). Achteraf vraag je je ook af wie in godsnaam allemaal op je gestemd heeft. Ik ken niet eens zoveel volk. Zoiets gaat in crescendo, tijdens de voormiddag beginnen de resultaten binnen te lopen en zie je ze rustig aan stijgen. Op het einde ben ik dan naar Gent gegaan en zag ik de laatste duizend stemmen er zelf bijkomen. Dan komt de euforie, want je hebt er zo hard naar toe gewerkt en alles op alles gezet om een goed resultaat te halen.»

Beloften

Veto: Wat wou je precies bereiken met je deelname?

Sophie: «Ik wilde vooral laten zien dat ik meer was dan dat meisje van *Bracke en Crabbé* dat het goed kon uitleggen. Ik wou tonen dat ik verder wou gaan in de politiek. Als jong meisje kan je het ook wel aan om in de politiek te stappen, want er wordt vaak heel sceptisch gereageerd. Met de andere jongeren op de lijst wilden we echt aantonen dat we het aankunnen.»

Veto: Kun je wat meer vertellen over de opzet van de campagne?

Sophie: «De campagne droeg de titel 'Buitengezet'. Daarmee wilden we de nadruk leggen op mensen die buitengesloten worden. Ouderen die niet met multimedia overweg kunnen, jongeren die geen fuifzalen vinden, alle soorten mensen die zich buitengezet voelen dus. Om te laten zien dat we geen loze beloften deden, organiseerden we voor ouderen een sms-cursus. Op de Vrijdagmarkt in Gent hielden we een slaapzakkenactie waarmee we aantoonde dat de jongeren zich buitengezet voelden. We gaan



(foto Charlotte Bouckaert)

proberen om nog eens samen te komen om te laten zien dat het niet louter om een campagnestunt ging, maar dat we er effectief mee door willen gaan. Alleen blijkt dat iedereen het nu razend druk heeft om nog een actie op te zetten.»

Veto: Frederik, hoe kan je de onafhankelijkheid van politics.be garanderen?

Frederik: «Binnen de redactie houden we ons aan een zo groot mogelijke verscheidenheid. Er zitten mensen van alle

“Stilaan staat het mooi op je cv”

politieke stromingen en ook onafhankelijken. Als iets geschreven wordt, passeert dat de hele redactie. Net omdat de redactie bestaat uit mensen van alle strekkingen weet je dat de onafhankelijkheid bewaard blijft. Zolang ze mij op het forum uitkafferen voor onafhankelijk voel ik mij onafhankelijk. Linkse mensen zeggen er "jullie rechtse zakken, jullie zijn allemaal Vlaams Belangers" en rechtse mensen reageren dan eerder van "stelletje rode rakkers". Zolang je kritiek krijgt van beide kanten, weet je dat je goed bezig bent.»

Zijlijn

Veto: Heb je nooit de ambitie gehad om zelf politiek actief te worden zoals Sophie?

Frederik: «Voorlopig niet, misschien dat het er op langere termijn wel van komt. Ik overweeg ook om de journalistieke weg in te slaan, dan is het beter om mij nu niet politiek te engageren. De overstap van journalistiek naar politiek kan wel, maar omgekeerd kan dat niet.»

Veto: Snap jij zijn standpunt, Sophie?

Sophie: «Tuurlijk. Je kan leren over de politiek door aan de zijlijn te staan, maar voor mezelf denk ik dat ik het meest kan leren door een engagement op te nemen binnen de politiek. Natuurlijk maak je ook fouten, maar je leert uit je fouten, zeggen ze toch altijd.»

Veto: Denk je dat je je politiek kan verbranden en later een job aan je neus zou kunnen zien voorbijgaan doordat je geen onafhankelijke positie meer hebt?

Sophie: «Oei, daar had ik eigenlijk nog niet over nagedacht. Ik maak mij er op dit moment geen zorgen over. Misschien maar beter ook.»